உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சைவ சமய வேதநிரூபணம்

ஸ்ரீமீனாக்ஷி சொக்கநாதர்

வெளியீடு

ஆதிசைவர்கள் நலவாழ்வு மையம்

கள்ளக்குறிச்சி – 606 202.

ஸ்வஸ்தி சார்வரி வருஷம் ஆவணி மூலம்
(28-08-2020) வெள்ளிக்கிழமை
திருக்கயிலாயப் பரம்பரைத் தருமைஆதீனம்
நட்சத்திர நாயகர்
27-ஆவது குருமகா சந்நிதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிக
ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்
திருக்கரங்களால் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசமய

வேதநிரூபணம்

திருச்சிராப்பள்ளி

ஸ்ரீ மா. சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி நூலின்

வித்துவப் பெரியார் அபிப்பிராயம்

பகுதியிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டது

வழங்கியோர் : யாழ்ப்பாணம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள்

இந்நூல்

திருப்பட்டூர் சிவஸ்ரீ பா.பாஸ்கர் குருக்கள்

அவர்களின் கைங்கரிய உதவி கொண்டு

வெளியிடப்படுகிறது.

மறுபதிப்பும் - வெளியீடும் :

ஆதிசைவர்கள் நலவாழ்வு மையம்

கள்ளக்குறிச்சி - 606 202.

நூல் விபரங்கள்

நூல் பெயர் : சைவசமய வேதநிருபணம்

நூல் ஆசிரியர் : யாழ்ப்பாணம்: ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள்

நூலின் வகை : சைவ சமயம்

முதற் பதிப்பு : 1926 அக்ஷய-ஹூ, ஆனி-மீ

மீள் பதிப்பு : சார்வரி-ஹூ ஆவணி-மீ
மூலம் நட்சத்திரம் (28-08-2020)

நூலின் அளவு : 1/8 டெம்மி பக்கங்கள் : 92

தாள் : 16 கி.கி எழுத்து : 12 புள்ளிகள்

படிகள் : 1000 விலை : 50/-

வெளியீடும்,
கிடைக்குமிடமும் : தில்லை சிவஸ்ரீ எஸ்.கார்த்திகேய தத்புருஷசிவம்
ஆதிசைவர்கள் நலவாழ்வு மையம்
27, ஸ்ரீராமச்சந்திரா நகர்,
கள்ளக்குறிச்சி-606 202.
செல்லிடப்பேசி : 97518-48933

நூல் அமைப்பு : ஸ்ரீகணநாத நாயனார் நூலகம்
39/22, கிருஷ்ணாபுரம் முதல்தெரு,
திருச்சிராப்பள்ளி-620 008.
செல்லிடப்பேசி : 99528-06121.

பொருளடக்கம் :

1.	அருள் வாழ்த்துரைகள்	3-11
2.	பதிப்புரை	12
3.	விண்ணப்பம்	15
4.	சைவசமய வேத நிருபணம்	17
5.	இந்நூலில் எடுத்தாண்ட நூல்கள்	92

அச்சாக்கம் : ஆர்.ஜி. பிரிண்டர்ஸ், 30, சின்னக்கடைத்தெரு,
திருச்சிராப்பள்ளி-2. போன் : 0431-2700417, 98949-08437.

திருக்கயிலாயப் பரம்பரைத் தருமைஆதீனம்
27-ஆவது குருமகா சந்நிதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிக
ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய
சுவாமிகள்

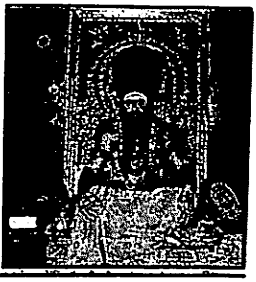

குருபாதம்

"ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும்எண் ஆதியே"

ஆசியுரை

"அம்மானே ஆகம சீலர்க்கு அருள் நல்கும்
பெம்மானே பேரருளாளன்பிட வூரன்
தம்மானே தண்டமிழ் நூற்புல வாணர்க்கோர்
அம்மானே பரவையுண் மண்டளி யம்மானே". - சுந்தரர்

எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீசெந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவருளும் குருவருளும் துணைநிற்க வாழ்த்தி மகிழ்கிறோம்.

சித்தாந்த சைவம் எனப்படுவது வேதாகமங்களை ஏற்று அவ்வழி நிற்பதேயாம். இதனை வைதிக சைவம் என்றும் கூறுவர். "பழைய வைதிக சைவம் பரக்கவே" என்ற தொடரும் சிந்திக்கத்தக்கது.

சீகண்ட பரசிவம் திருநந்திதேவர்க்கு வேதாகமங்களை உபதேசித்த வண்ணம் துவங்கியதே திருக்கயிலாயப் பரம்பரை குரு மரபாகும். இதனை சமயாசாரியார்கள் பலவற்றாலும் போதித்தும் கூட, உண்மை ஞானம் கைவரப் பெறாதவர்கள் சிலர் வைதிக ஒழுக்கத்தை மறுத்தும் மறைத்தும் வருவது சற்றேறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டாக வருந்தத்தக்க நிகழ்வாக உள்ளது. இதனை நமது ஆதீனக் குரு முதல்வர்.

"ஒருகோடி யாகமங்கள் எல்லாம் உணர்ந்தும்,
பெருகுதவம் சித்தியெல்லாம் பெற்றும்,
குருவருளால்" "வைத்தபடியிருக்க மாட்டாத மாந்தர்க்குச்
சித்த சலனமாம் தினம்". என அருளுகிறார்.

சைவம் என்பது இனம் மொழிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. கீழ்மையான உணர்வுகள் நீங்கி சைவமாஞ் சமயத்தைச் சாரும் சிவபுண்ணியத்தைப் பெறுதல் அரிது என்பார் அருணந்தி சிவாசாரியார். அதாவது தீட்சையினால் கீழ்மை உணர்வுகள் நீங்கப்பெற்றோரே சைவராவார் என்பது உண்மை. தீட்சை என்பது குருநாதரை அதிட்டித்து சிவனருள் சிந்திப்பதாகும். வேதாகம ஞானம்

கைவரப்பெற்ற ஆசாரியரையே சிவபிரான் அதிட்டிப்பார். நமது குருமுதல்வரும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்தும் முகத்தான்.

"மறை ஆகமவிதியும் வந்தவுடல் தன்னின்
நிறையூழ் விதிக்கும் முன்னா நின்றேன்,
மறைவிதிக்கே ஏற்கவே செய்வேன் இசைந்தாலூழ்
வேறதேனோ யார்க்கவன் சொக்கநாதா".

என்று சொக்கநாத வெண்பா மூலம் அருளுகிறார். ஞானசம்பந்தர் முதலிய ஆசாரியர்களின் கோட்பாடுகளையே திரித்தும் மறுத்தும் வந்தவர்களை நல்வழிப்படுத்தவே குருஞானசம்பந்தர் போன்றோர் அருட்பாக்களின் மூலம் உபதேசித்தனர். பின்னும் ஆர்வலர் எனும் போர்வையில் சிலர் நான்மறைகளும் தமிழில் இருந்து கடல் கொண்டதாகப் பொய்ப் பிரச்சாரம் மேற்கொண்டனர். இது போதெல்லாம் யாராவது ஒரு அறிஞர் உதித்து அப்பிரச்சாரங்களை தகர்த்து வருவதும் பரம்பொருளின் அருட்செயலேயாம்.

திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி

இந்நூல் வைதிக சைவ மறுப்பாளர்களுக்கு சிறந்த போதனை நூல் எனலாம். இதனை எழுதிய திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ மா.சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்களின் நுண்ணறிவும் ஆய்வும் சைவ உலகினால் போற்றத்தக்கதாகப் புகழ் பெற்றது. இந்நூலுக்கு அபிப்பிராயம் எனும் முகவுரையெழுதிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்களின் ஆய்வுத்திறன் வியக்கத்தக்கது. வேதாகம மறுப்பாளர்கள் திருமுறைகளையும் சித்தாந்தக் கொள்கைகளையும் எந்தெந்த வழியில் தவறாகத் திரித்துள்ளனர் என்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாக்கித் தந்துள்ளார். இவரது முகவுரையின் கருத்தாழம் கருதி இதுவே தனிச்சிறப்புடன் சிறுநூலாக வெளியிடப்பட்டது என்றால் இதன் புகழைக் கூறுதல் மிகையாகிவிடும். கிடைத்தற்கரியதாகிய இந்நூலை மீள்பதிப்புச்செய்து வெளியிடும் கள்ளக்குறிச்சி ஆதிசைவ நலவாழ்வு மையம், நிறுவனர் தில்லை சிவஸ்ரீ எஸ். கார்த்திகேய தத்புருஷசிவத்தின் அரும்பணி போற்றத்தக்கது. தருமையாதீனத்தில் ஆண்டுதோறும் நிகழும் ஆவணிமூல விழாவில் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. அன்பர்கள் படித்து காய்தல் உவத்தல் நீங்கி சிவபுண்ணியப்பேறு பெற்றிட செந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவடிகளை சிந்தித்து வாழ்த்துகிறோம்.

ஆழ்க தீயது எல்லாம் அரன்நாமமே சூழ்க; வையகமும் துயர்தீர்கவே.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

இருபத்து நான்காவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

திருவாவடுதுறை (அஞ்சல்) - 609 803, நாகை மாவட்டம். தொலைபேசி : 04364 - 232021

அருள் வாழ்த்துரை நாள் : 14-08-2020

வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன்நூல்
ஓதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க்கு அபேதமே.

– திருமந்திரம்.

சிவநெறிச்செல்வர் திரு. மா. சாம்பசிவபிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ள "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்ற நூலுக்கு யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்கள் எழுதியுள்ள அபிப்பிராய உரையினைத் தனி நூலாக ' சைவ சமய வேத நிரூபணம் ' என்ற பெயரில் கள்ளக்குறிச்சி ' ஆதிசைவர்கள் நலவாழ்வு மையம் ' வெளியிடுதல் அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

ஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்கள் சிவஞானமாபாடியத்தை அரிய குறிப்புக்களுடன் பதிப்பித்த பெருமைக்குரியவர். வேதங்களின் பிரமாணத்தன்மை குறித்து இக்கட்டுரையில் அவர் தந்துள்ள விளக்கங்கள் அறிஞர்களுக்கும் அரிய பேறாக உள்ளன. அறிஞர் பெருமக்கள் இவர்தம் கருத்துக்களை இக்காலத்திற்கேற்ற மொழி நடையில் எழுதியும் சொற்பொழிவாற்றியும் மக்களிடையே வேத பிரமாணத்தைப் பசுமரத்தாணிபோல் பதியச் செய்ய வேண்டும்.

ஒரு நூலுக்கு எழுதப் பெற்ற பல அணிந்துரைகளுள் ஒன்றாக இது இருப்பினும் இதுவே தனி நூலாக மதிக்கத்தக்கது. இருந்தாலும் மற்ற அணிந்துரைகளோடு சேர்ந்து இருக்கும் போது எல்லோரும் கவனத்துடன் படிப்பதற்கு வாய்ப்பு குறைவு.

இக்கட்டுரையின் மாண்பினை மதித்து 'சைவ சமய வேத நிருபணம்' என்னும் பெயரில் தனி நூலாக வெளியிடுதல் அடியார்கள் யாவரும் கற்றுத் தெளிவதற்கு நல்வாய்ப்பாக உள்ளது. ஆகையால் இவ்வெளியீட்டுப் பணி பாராட்டுக்கும் வரவேற்புக்கும் உரியது.

கள்ளக்குறிச்சி ஆதி சைவர்கள் நலவாழ்வு மையத்தின் சிவநேயச் சீர்பணிகள் மென்மேலும் தழைத்துச் சிறக்க வேண்டுமென நமது ஆன்மார்த்த மூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ ஞான மாநடராஜப் பெருமான் திருவடிமலர்களைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

பெறுநர் :
சிவஸ்ரீ. தில்லை. கார்த்திகேயசிவம் அவர்கள்,
ஆதி சைவர்கள் நலவாழ்வு மையம்,
கள்ளக்குறிச்சி.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
★ ★
திருவாவடுதுறை

உ
சிவ சிவ
கயிலைமாமுனிவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி
முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள்
அதிபர்
ஸ்ரீகாசிமடம், திருப்பனந்தாள் - 612 504
திருவிடைமருதூர் வட்டம், தஞ்சாவூர் மாவட்டம்,
தமிழ்நாடு. தொலைபேசி:0435-2456655

நாள் : 11.082020.

வாழ்த்துரை

"வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கமம்நால்வர்
ஓதும் தமிழதனின் உள்ளுறும்நெய் - போதமிகு
நெய்யின் உறுசுவையே நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்" - தனிப்பாடல்.

"வேதநாயகன்"
"ஒலி சிறந்த வேதியர் வேதமும் ஆவன ஐயாறன் அடித்தலமே"
"மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்து என் மனத்திடை மன்னிய மன்னே"

என்றெல்லாம் சமயகுரவர்களும்,

"வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும் முடிக்கும் கமல முகமும்"

என்று ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகளும் பரம்பொருளையும் நான்மறைகளையும் ஒருங்கு கூட்டி உயர்த்திப் போற்றியுள்ளனர்.

இருக்காதி நான்கு வேதங்களும் சைவ சமயத்திற்கு உடன்பாடானவை. வேதம் பொது. ஆகமம் சிறப்பு.

வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் நமக்காக நம்பெருமானே அருளினார்.

நம் சமயாசாரியர்கள் அருளிய எட்டுத் திருமுறைகளிலும், அந்நெறியிலேயே அமைந்த 9, 11, 12-ஆம் திருமுறைகளிலும், இவை யாவற்றிற்கும் காலத்தால் முற்பட்டத் திருமந்திரத்திலும் - ஆகப் பன்னிரெண்டு திருமுறைகளிலும் நம் சைவ சமயம் வேத உடன்பாட்டுச் சமயமாகவே சொல்லப்பெற்றுள்ளது. பன்னிரு திருமுறைகளிலுமாகச் சற்றொப்ப ஆயிரத்து இருநூறு இடங்களில் வேதங்கள் ஆகமங்கள் போற்றப்படுகின்றன. சைவ இலக்கியங்கள், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள், சைவப் புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்று தொகு மொத்தமாக வைத்து எண்ணிக்கை செய்தால் இது இன்னும் பன்மடங்காகப் பெருகும்.

(...2/-)

வேத நிந்தனை செய்வதைச் சமய விரோதச் செயலாக மாபாதகச் செயலாகக் கருத வேண்டும். வேத நிந்தனை வேத விரோதச் செயல்கள் செய்வோரைச் சைவ சமயம் புறப்புறச் சமயத்தினராகவே கருதுகிறது.

வேதப் பயனாம் சைவம் என்பது திருமுறை வாக்கு. சைவர்களிடம் வேத மறுப்பு என்பது சேருமானால், அது வேத உடன்பாட்டுத் திருப்பனுவல்களைக் கொண்ட தேவார திருமுறைகளையும் மறுப்பதற்குச் சமமாகும். மேலும் புறப்புறச் சமயக் கொள்கை என்ற மெய்கண்ட சாத்திரங்களையே மறுப்பதாகும்.

வேதத்தை மறுப்பதுடன் திருமுறைகளில் அப்படியெல்லாம் சொல்லவில்லை, வேத மந்திரங்கள் உள்ளிட்ட ஆகம மந்திரங்களைப் பின்பற்ற அறிவிக்கவில்லை என்று முழுப் பூசணிக்காயைக் கைப்பிடி சோற்றில் மறைக்க முற்பட்டால், அது ,

"உலகத்தார் உண்டென்பது இல்லென்பான் வையத்து
அலகையா வைக்கப் படும்"

என்ற குறளே நினைவுக்கு வருகின்றது.

நம் திருமடம் சார்பாக, வேத ஆகமப் பிரமாணத்தை எடுத்தியம்பும் வகையில், "வேதநெறி தழைத்தோங்க" என்ற நூல் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

அவ்வகையில், திருமுறைகளில் பாடப்பட்ட வேதங்கள் இருக்காதி வேதங்களே என்ற உண்மையை எடுத்தியம்பும் வகையில் சுமார் 100 ஆண்டுகள் முன்பு வெளிவந்த நூல் மலைக்கோட்டை மா. சாம்பசிவம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்ற நூலாகும். அந்நூலுக்கு சைவப் பெரியோர்கள் கொடுத்த அபிப்பிராயங்களில் ஒன்று யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதருடையது. சைவ சமயப் பிரமாணங்களோடும் மரபுகளோடு எடுத்தியம்பும் இப்பகுதி தனி ஒரு நூலாக "வேத நிரூபணம்" என்ற தலைப்பில் திருவருள் துணையோடு வெளிவருவது காலத்தின் தேவையாகும்.

இதனை மறுபதிப்பாக, கள்ளக்குறிச்சி சிவஸ்ரீ தில்லை எஸ். கார்த்திகேயசிவம் முயற்சியில் வெளிவருவதும் அறிய மகிழ்ச்சி.

இந்நூல் சைவ அடியார்கள் அனைவருக்கும் பயன்பட்டு நான்மறைச் சைவம் தழைத்தோங்க வேண்டுமென்று நம் சிந்தை குடிகொண்ட செந்திற் கந்தன் சேவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகிறோம்.

சுபம்.

- சிவ சிவ

க.அ.

உ
Sivamayam
SIVAGAMA KALANITHI, SIVAGAMA CHELVAR, SAIVA SIDHDHANTHA SARABHAM

A.V.SWAMINATHA SIVACHARIYAR

FOUNDER & PRINCIPAL
SIVAPURAM VEDA SIVAGAMA PATASALAI, MAYILADUTHURAI
Email:avssivachariyar@yahoo.com website: www.sivapuramtrust.com

Resi:
No:41, 4th cross, Anna nagar,
Dharumapuram road,
Mayiladuthurai – 609001
Tamilnadu, India
Mob: +91 9443126440

Patasalai:
No:32, Mayuranathar South Street
Mayiladuthurai – 609001
Tamilnadu, India
Mob: +91 9443489491

Date: 11.08.2020

உ
சிவமயம்

வாழ்த்துரை

தொண்டர்தமக்கு எளிய சோதியை வேதியனைத்
தூய மறைப்பொருளாம் நீதியை வார்கடல் நஞ்சு
உண்டு அதனுக்கு இறவாது என்றும் இருந்தவனை
ஊழிபடைத்தவனோடு ஒன் அரியும் உணரா
அண்டனை அண்டர்தமக்கு ஆகமநூல் மொழியும்
ஆதியை மேதகு சீர் ஓதியை வானவர்தம்
கண்டனை அன்பொடு சென்று எய்துவது என்றுகொலோ
கார்வயல்சூழ் கானப்பேர் உறைகாளையையே.

–ஸ்ரீ.சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், திருக்கானப்பேர்

எல்லாம் வல்ல உமையொருபாகன் திருவருளையும் குருவருளையும் சிந்தித்து வாழ்த்தி மகிழ்கிறோம். திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ.மா.சாம்பசிவம்பிள்ளை எழுதிய திருநான்மறை விளக்கம் எனும் நூல் பலவாற்றானும் போற்றத்தக்கது. ஏனெனில் நமது வைதிகசைவம் தழைத்தோங்கிட மூலகாரணமாய் இருப்பவை வேதாகமங்களே! ஆன்மாக்கள் ஈடேற்றமில்லாமல் துன்புறுவன கண்டு பரமகருணாமூர்த்தியாகிய சதாசிவக்கடவுள் அருளினால் உருவுகொண்டு ஸ்ரீகண்டாசாரியாராகவிருந்து வேதாகமங்களை மொழிந்தருளினார். சப்தப்ரபஞ்சமாகிய இக்கருணாசிருட்டிக்குப்பிறகே அர்த்தப்ரபஞ்சமாகிய தனுகரணபுவன போகங்களை அருளி ஆன்மாக்களுக்கு அவை தம் பக்குவத்திற்கேற்றப்பிறவியருளினார். அதாவது, அறியாமையினால் மயங்கிநிற்கும் ஆன்மாக்கள் சிற்றின்பங்களையே பெரிதெனக்கொண்டு துன்புறுவதைக்கண்ட

சிவபெருமானார் அவ்வுயிர்களும் தம்மைப்போல் சிவலோகவாழ்வில் நித்யானந்தப்பெருவெள்ளத்தில் திளைத்திருக்க அருள்புரியவேண்டி அதற்கு உபாயம், அவ்வுயிர்கள் புவியில் பிறந்து, அறவழியறிந்து, தம்மையுணர்ந்து, போகம்நுகர்ந்து பக்குவப்பட்டாலொழிய சாதகியமாகாது எனத்திருவுளம் கொண்டே, முதற்கண் அறவழியறியும் வேதாகமங்களை அருளி, பின்னே சதசத்தான புவியைப்படைத்து, அதன்கண் உயிர்களைப்பிறப்பித்து அவற்றிற்குத் தனுகரணபுவன போகங்களையருளினார் எனக்கொள்வதே வேதாகமங்களின் முடிந்தமுடிபாம். இதனையே மேற்கூறிய திருக்காணப்பேர் தேவாரத்தில் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "தூய மறைப்பொருளாம் சோதி" எனவும், "அண்டர்தமக்கு ஆகமநூல் மொழியும் ஆதி" எனவும் அருளுவாராயினர். புவியில் ஆன்மாக்கள் வேதாகமஞானம் கைவரப்பெற்று தம்மைவழிபட்டுப் பேரானந்தம் பெறுதல் வேண்டும் எனக்கருணாமூர்த்தித் திருவுளம் கொண்டு அதன்காரணமாய் கயிலையையும் தியாகம்பண்ணி ஆரூரில் கோயில்கொண்டார் என்பார் திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

உயிராவணம் இருந்து உற்றுநோக்கி உள்ளக்கிழியின் உரு எழுதி,
உயிர் ஆவணம் செய்திட்டு உன்கைத்தந்தால் உணரப்படுவாரோடு ஒட்டி வாழ்தி,
அயிராவணம் ஏறாது ஆன்ஏறு ஏறி அமரர்நாடு ஆளாதே ஆரூர் ஆண்ட,
அயிராவணமே என் அம்மானே நின் அருள் கண்ணால் நோக்காதார் அல்லாதாரே.

என்பது வாகீசமுனிவரின் திருவாக்காம். இவ்வகைத்தான் திருநான்மறைகளும் சைவாகமங்களும் அருளினார் என்பது.

இனி; இவை மொழி எனும் குறுகியவட்டத்துள் இருப்பதாக எண்ணி மயங்குவோரும் பண்டைக்காலந்தொட்டே இருந்து வருவாராயினர். இம்மருட்சியை நீக்குவாரான நாவரசர் சிவபுரம் திருத்தாண்டகத்தில்; "வடமொழியும் தென்தமிழும் மறைகள் நான்கும்" என்றருளியவாறு மொழிகளுக்கு அப்பாற்பட்டன வேதாகமங்கள் என்பதை உணரச்செய்தருளியதே, எனக்கொள்க.

வேத ஆகமப்ரமாணங்கள் திருமுறை சித்தாந்த சாத்திரங்கள் வாயிலாக இவ்வளவு விரித்துக்கூறினும் மயக்கம் தெளியாதாரும், மயங்குவார்போல விருத்திசுவையினால் நடிப்போரும் இன்றளவும் இருப்பாராயின், காரணபூதராகிய பெருமானார் நம்போன்றோர் மேலும் மேலும் பயின்றிடத்திருவுள்ளம் கொண்டார்போலும் என்பதைவிட வேறுகூறின் தவறாம்.

"அறைபறை அன்னர் கயவர் தாம்கேட்ட
மறைபிறர்க்கு உய்த்து உறைக்கலான்"

என்பது வள்ளுவப்பெருந்தகையின் திருவாக்கு. உண்மையை மறைத்தும் திரித்தும் பிறருக்கு பொய்பரப்பும் கயவர்கள் கேட்கச்சகியாத பறையொலி போன்றவர்களாவர், என்பது அவர்தம் திருவுளக்குறிப்பாம். பெருங்கருணைத்தடங்கடலாகிய பரமரருளிய வேதாகமங்களை ஏற்காமலும், தமிழில் இருந்து கடல்கொண்டது எனப்பொய்யுரைத்தும், அவற்றின் உண்மைப்பொருளை மறைத்தும் திரித்தும் பரப்பிவரும் இப்போலிச்சைவவேடதாரிகள் சைவப்பேருலகிற்குக் கேடுசெய்வாராகவே உள்ளனர்.

"ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருவதால்
காத்துஓம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு"

என்பதும் உலகப்பொதுமறை வாக்கு. தீயசக்திகள் தோன்றும்போதெல்லாம் இறைவனார் வேறுருக்கொண்டு அப்போதைக்கப்போது தோன்றி காத்துவருதல்போல இக்கயமையானர்களின் பொய்யுரைகள் தோன்றும்போதெல்லாம் பெருமானார் நல்லறிஞர் உருக்கொண்டு அவற்றை மறுத்து உண்மையை அறிவிக்கத் தோன்றுவாராயினர் என்பதே ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஈசுவரமூர்த்திப்பிள்ளை, ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையர், திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ.மா.சாம்பசிவம்பிள்ளை, ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் போன்றோர் உதித்ததன் காரணம் புலப்படுத்தும்.

இனி; திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ.மா.சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்கள் திருநான்மறை விளக்கம் எனும் நூலின் வாயிலாய் வேதங்கள் பற்றிய உண்மைச்செய்திகளைப் பதிவு செய்தனர். இந்நூலுக்கு தமிழகம் ஈழத்துநாட்டைச்சேர்ந்த சைவசிகாமணிகள் முகவுரை தந்துள்ளனர். அக்காலத்தில் முகவுரை முன்னுரை வாழ்த்துரை என்றெல்லாம் இல்லாமல் நூலின் குறைநிறைகளைச்சுட்டிக்காட்டும் நிலையில் கத்யரூபப்பாயிரம், எனவும் அபிப்பராயம் எனவும் துணிந்து எழுதும் வழக்கம் இருந்துள்ளது என்பதை, திருநான்மறைவிளக்க நூலுக்கு ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாதபண்டிதரவர்கள் எழுதியுள்ள அபிப்பராயம் எனும் முன்னுரையே உதாரணம் எனலாம். இதனைப்படித்துப்புரிந்து கொள்ளுதற்கும் ஈசன் ஞானம் அருளினால் மட்டுமே கைகூடும் என்பது உண்மை. பிறருடைய கருத்துக்களை வெறும் வார்த்தைகளினாலல்லாமல் சாத்திரப்பிரமாணங்களினாலேயே இடித்துரைத்துச் சிதறச்செய்திருக்கும் பண்டிதரவர்களின் அறிவுத்திறனை வியந்து போற்றுவதைத்தவிற வேறொன்றறியோம். இவரது அபிப்பராயம்

எனும் கட்டுரை "வேதநிருபணம்" எனும் நூலாயிற்று என்றால், பண்டிதரவர்களின் கருத்தாழத்தைப்புகழ வேறுவார்த்தைகளேயில்லை. தற்காலம் நிலவிவரும் கடுமையான சூழல் விருத்திக்காகப் பொய்பேசும் கயமையாளர்களினால் பெருகிவருகிறது. இதுசமயம் "வேதநிருபணம்" நூல் மீள்பதிப்பாக வெளிவருவது பெருந்தொற்றுநோயை அழிக்கும் எதிர்ப்புசக்திமிகுந்த உயர்மருந்து போன்றது என்றால் மிகையில்லை. இதனைக்கண்டு, மீள்பதிப்பு செய்து வெளியிட பெருமுயற்சிக்கொண்டிருக்கும் நமது கண்ணின் நன்மணியாகிய சிவஸ்ரீ தில்லை எஸ். கார்த்திகேய தத்புருஷ சிவம் அவர்களுக்கு நம் பரிபூரண ஆசிகள் உரித்தாகுக. இந்நூல் சிறப்புற வெளியிடப்பட்டு சைவப்பேருலகிற்குக் கலங்கரைவிளக்காய் அமைய எல்லாம் வல்ல உமையொருபாகன் கழலேத்தி வாழ்த்தி மகிழ்கிறோம்.

இங்ஙனம்

ஏ.வி.சுவாமிநாதசிவாசாரியார்

மயிலாடுதுறை.

வாழ்த்து

வாழ்க மறையவரும் வானவரும் ஆனினமும்
வீழ்க புனல் வாழ்கமுறை வேந்து
வாழ்க சிவாகமமும் வல்லார்கள் எல்லாரும்
சூழ்க சிவன் என்றுரைக்கும் சொல்.

- பதிபசுபாசப்பனுவல் - பாயிரம்

மல்குக வேத வேள்வி வழங்குக சுரந்து வானம்
பல்குக வளங்கள் எங்கும் பரவுக அறங்கள் இன்பம்
நல்குக உயிர்கட்கு எல்லாம் நான்மறைச் சைவம் ஓங்கிப்
புல்குக உலகம் எல்லாம் புரவலன் செங்கோல் வாழ்க.

- பரஞ்சோதியார் இயற்றிய திருவிளையாடற்புராணம்

நமசிவாய வாழ்க
திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லை சிவஸ்ரீ எஸ்.கார்த்திகேய தத்புருஷசிவம்,எம்.ஏ.,
நிறுவனர் : ஆதிசைவர்கள் நலவாழ்வு மையம்
கள்ளக்குறிச்சி–606 202.

பதிப்புரை

"வேதத்தை விட்ட அறம்இல்லை வேதத்தின்
ஓதத் தகும்அறம் எல்லாம் உளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஓதியே வீடுபெற் றார்களே". – **திருமூலர்**

எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீ சிவகாமிசுந்தரி ஸமேத ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான் திருவருள் துணைக்கொண்டு "சைவசமய **வேதநிரூபணம்**" என்ற இந்நூல் வெளியிடப்படுகின்றது.

'வேதநெறித் தழைத்தோங்க, மிகு சைவத்துறை விளங்க' என்று பேணப்படுவது நமது சைவசமய மரபு. இதனை வைதிகசைவம் என போற்றுவார்கள். சைவசமயத்திற்கு முதல் நூலாக விளங்குவது நான்கு வேதங்களும், இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் ஆகும்.

திருமூலர் முதல், நால்வர் பெருமக்கள், சந்தான குரவர்கள், பட்டினத்தார், சேக்கிழார், குமரகுருபரர், அருணகிரிநாதர், தாயுமானவர் என வாழையடி வாழையென அருளாளர்கள் அனைவரும் தங்கள் வாக்கில் வேதஆகமங்களைப் போற்றி புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்கள்.

இந்நிலையில் இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் சைவசமயத்தில் வேதம் பற்றிய ஒரு கலகம் வடமொழி, பிராமண வெறுப்பு காரணமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது.

வேதம் என்றால் அவை, ரிக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் ஆகும். இவ்வேதங்களையே தேவார திருமுறைகள் போற்றி யுள்ளன. ஆனால் திருமுறைகளில் வரும் வேதம் தமிழில் இருந்த வேதம் எனவும் அவை கடல்கோளில் அழிந்துவிட்டது எனவும் புது குழப்பம் சைவசமயத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

சைவசமயத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இக்குழப்பம் கண்டு அக்காலத்து சைவசமயத்தினர் மனம் கலங்கினர். வேதனையுற்றனர்.

இந்நிலையில் தேவாரத் திருமுறைகளில் பாடப்பட்டுள்ள வேதங்கள் இருக்காதி வேதங்களே என்பதை எடுத்துக்கூறி நிரூபணம் செய்யும் வகையில் திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்கோட்டை சார்ந்த சைவப்பெரியோர் மா. சாம்பசிவம் பிள்ளை அவர்கள் தமது தள்ளாத 80 வயதில் சைவமரபின் மீதுகொண்ட பற்றின் காரணமாக 1926-ஆம் ஆண்டு ''திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி'' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார்கள்.

இந்நூலுக்காக அக்காலத்தில் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் இருபத்தியேழு சைவப்பெரியோர்களிடம் வித்வத் அபிப்ராயம் பெற்று முகவுரையாக வெளியிட்டார்கள். இவை அனைத்தும் ஒரு தனிநூலாக வரும் அளவிற்கு உயர் சிந்தனை கொண்டவை.

அவ்வாறு பெற்ற வித்வத் அபிப்ராயத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்கள் கட்டுரையும் ஒன்று. இக்கட்டுரையே குருவருள் திருவருள் துணைக்கொண்டு இப்பொழுது தனிஒரு நூலாக வெளிவருகின்றது.

ஸ்ரீசுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்களின் இக்கட்டுரை சைவசமயத்தவர் அனைவரும் படித்து பயன்பெற வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மூலநூலாகிய சிவத்திரு மா. சாம்பசிவம் பிள்ளை அவர்களின் திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி புத்தகம் சைவசமயத்திற்கு ஓர் உன்னத வரப்பிரசாதமாகும். இந்நூல் சைவசமயத்திற்கு ஒரு கவசமாக திகழ்ந்தது என்றால் அது மிகையல்ல. உத்தமோத்தமர் மா. சாம்பசிவம் பிள்ளை அவர்களை என்றென்றும் நினைவில் நிறுத்தி போற்றவேண்டியது சைவசமயத்தவரின் தலையாய கடமையாகும்.

இந்நூல் மறுபதிப்புச் செய்திட இரு காரணங்கள்.

1) பழமையான இந்நூல் கருத்துக்கள் சைவ உலகைச் சென்றடைய வேண்டும்.

2) காலவெள்ளத்தால் இந்நூல் அழிந்துவிடாமல் உயிர்பெற வேண்டும் என்பதும் ஆகும்.

இந்நூலுக்கு அருள்வாழ்த்துரைகள் வழங்கியருளிய தருமை ஆதீனம், நட்சத்திர நாயகர் 27-வது குருமணிகள் ஸ்ரீலஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசார்ய சுவாமிகள் அவர்களுக்கும், திருவாவடுதுறை ஆதினம் 24 ஆவது குருமஹாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண பரமாசார்ய சுவாமிகள் அவர்களுக்கும், திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடம் அதிபர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமாரசாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களுக்கும் வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். வாழ்த்துரை வழங்கிய மயிலாடுதுறை சிவபுரம் வேத சிவாகம பாடசாலை நிறுவனர் சிவஸ்ரீ A.V. ஸ்வாமிநாத சிவாசாரியர் அவர்களுக்கும் வணக்கத்தை தெரிவிக்கின்றோம்.

இந்நூல் மறுபதிப்பாக வெளிவர மனமுவந்து பொருள் உதவி கைங்கர்யம் நல்கிய திருப்பட்டூர் சிவஸ்ரீ பாஸ்கர் குருக்கள் அவர்களுக்கு மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சிகளையும், நன்றிகளையும் உரித்தாக்குகிறோம். இந்நூல் அழகுற அமைத்து வெளிவர உதவிபுரிந்த திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ கணநாத நாயனார் நூலகம் போற்றுநர் சிவத்திரு மு. ஜயக்குமார் அவர்களுக்கும், அட்டைபடம் வரைந்துஉதவிய ஓவியர் விஷ்ணுராம் அவர்களுக்கும் நமது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

சைவசமயத்தவர்கள் இந்நூலினை படித்து உண்மை தெளிதல் வேண்டும் என்று அடியேனது ஆன்மநாயகன் ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தரி ஸமேத ஸ்ரீ சோமநாதேஸ்வர பெருமானை பிரார்த்தனை செய்து வணங்குகிறோம்.

"பழைய வைதிக சைவம் பரக்கவே"

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

ஸ்ரீவேதாகமோக்த சித்தாந்த சைவப் பிரகாச சமாசீய விக்கியாபனம் - (விண்ணப்பம்)

- தவத்திரு. ஆறுமுக நாவலர்

நாங்கள் முயலும் இச்சிவபுண்ணியம் அவசிய கர்த்தவ்விய மாகிய லோக உபகாரமாதலானும், செய்தல் செய்வித்தல் உடன்படல் என்னும் மூன்றும் ஒக்குமாதலானும், நீங்கள் யாவரும் இப்புண்ணியம் சபலமாகும் பொருட்டு, உபகாரகர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். நீங்கள் உபகரிக்குவிதம் கூறுதும் :

★1. நீங்கள் எல்லோரும், தினந்தோறும், சந்தியாவந்தனம் சிவபூசை சிவதரிசனம் முதலியன செய்யும் பொழுதெல்லாம், வேண்டுவார் வேண்டியதை ஈயும் பரம காருண்ணிய சாகரமாகிய பரசிவனை, அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல மனங்கசிந்துருக, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, கண்ணீர் சொரிய, அன்பினோடு சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கி, மற்ற மதங்களை நிராகரித்துச் சைவசமய ஸ்தாபனம் பண்ணுதலாகிய இச்சிவபுண்ணியம் நிர்விக்கின மாய் நிறைவேறும் பொருட்டு அருள் செய்யுமென்று பிரார்த்தித்தல் வேண்டும்.

★2. இச்சிவபுண்ணியஞ் செய்தற்குச் செல்வப் பொருளும் இன்றியமையாக் கருவியாய் இருத்தலால், நீங்கள் எல்லாரும் சிறிதாயினும் உலோபமின்றி, உங்கள் உங்களால் இயலும் பொருளுதவி காலந்தோறும் செய்திடல் வேண்டும்.

★3. அப்பொருள் கொண்டு நாங்கள் அச்சிற்பதிப்பிக்கும் புத்தகங்களை, நீங்களெல்லாரும் வாங்கி, சித்த சமாதானத் துடனே பலமுறை வாசித்துணர்தல் வேண்டும்.

★4. நீங்கள் வாசித்தவற்றைப் பிறருந் தெள்ளிதின் அறியும்படி உணர்த்தி, நமது சமயிகள் பிறமதப் படுகுழியில் விழாது ஒழியும்படி, சாவதானமாகக் காத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

★5. பிறமதப் பிரசாரகர்கள் ஆயினும் அவர்களைச் சேவிக்கும் பரிசனங்களாயினும் சைவசமய தூஷணஞ்செய்து பிறமதத்தைச் சாதிக்கவந்தால் அவர்களைப் பிரீதிப் படுத்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துச் சிறிதுமின்றி, எதிர்ந்துநின்று, சைவத்தின்மேல் அவர்கள் ஏற்றுந்தூஷணங்களைப் பரிகரித்து, அவர்களுடைய மதத்தைக் கண்டித்து, அவர்கள் வாயை அடக்கிவிடல் வேண்டும்.

★6. நீங்கள் எல்லோரும் உங்களுங்கள் பிள்ளைகளை, பரசமயிகளோடு பரிசயம் பண்ணவிடாமல், தகுந்த பருவத்திலே

சிவதீக்ஷை பெறுவித்து, அவரவர் பக்குவத்துக்கு ஏற்ப, சைவ நூல்களை தகுந்த ஆசிரியரைக் கொண்டு, ஐயந்திரிபறக் கற்பித்துச் சைவாசாரங்களை அநுஷ்டிப்பித்தல் வேண்டும்.

★7. நிகண்டு இலக்கணம் தருக்கம் முதலிய கருவிநூல்களிலும் திருவள்ளுவர் குறள் முதலிய நீதி நூல்களிலும் வல்லவர்களாய், பாவங்களை வெறுத்துப் புண்ணியங்களையே செய்பவர்களாய், சிவதீக்ஷை பெற்றவர்களாய், தேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பெரியபுராணம் என்னும் அருட்பாவைந் தையும் அத்தியயனம் பண்ணினவர்களாய், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்ற நான்கு பாதத்தையும், பிரதிபாதிக்கும் ஒரு தந்திரத்தையாயினும் முற்றக் கற்றவர்களாய், திராவிட சித்தாந்தம் பதினான்கையும் உணர்ந்தவர்களாய், குருலிங்க சங்கமபத்தி விசிஷ்டர்களாய் இருக்கும் புருஷர்களைத் தெரிந்து, சைவப் பிரசாரகர்களாக நியோகித்து, ஊர்தோறும் தேவாலயம் மடம் முதலிய பரிசுத்த ஸ்தானங்களிலே சர்வஜன உபகாரமாக வாரந்தோறும் சைவசமயப் பிரசாரம் செய்வித்தல் வேண்டும். (அத்தியயனம்=பாராயணம், நியோகித்தல்=நியமித்தல்)

★★இவ்வெழு வகையாலும் நீங்கள் எல்லாரும் இந்நன் முயற்சிக்கும் உபகாரர்களாய் இருப்பீர்களாகில், நமது தமிழ் நாடெங்கும் புறச்சமயமாகிய இருள்கெடச் சைவசமயமாகிய பேரொளி தழைத்தினிதோங்கும்; ஓங்கில், அநேகர் பிறந்து இறந்து உழலும் பசுக்களாகிய பிறரைப் பொருளென மதியாது, பரமபதியாகிய சிவபெருமானது மகிமையை உணர்ந்து, அவரே பரம்பொருளெனத் துணிந்து அவரையே மெய்யன்பினோடு விதிப்படி வழிபட்டு, நித்தியானந்த முத்தியை அடைவார்கள்.

★இங்ஙனம் அநேகர் முத்திபெற்று உய்தற்கு ஏதுவாய் இருத்தலால், இச்சிவபுண்ணியமே எல்லாப் புண்ணியங் களினுஞ் சிறந்தது.

★நமக்கெல்லாம் இறக்கும்பொழுது துணையாய் உடன் வருவது இச்சிவபுண்ணியமே ஆதலாலும், நமது தேகம் இக்கணம் இருக்கும் இக்கணம் நீங்கும் என அறிதல் கூடாமையானும், நாம் அனைவரும் சிறிதும் தாழ்க்காமல், நமக்கு எக்காலத்தும் உற்ற உறவாகிய சிவபெருமானது திருவருளையே முன்னிட்டுக்கொண்டு இவ்வருமருந்தன்ன பெரும்புண்ணியத்தை விரைவிலே முயன்று நடத்தக்கடவோம்.

– சைவதூஷண பரிகார நூலிலிருந்து...

யாழ்ப்பாணம்-பிரமாதீசவருடம்-தைப்பூசம்-(1854) வெளியீடு

உ

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள்

அபிப்பிராயம்

அக்ஷய-ஹு, ஆவணி-மீ ௰

சைவசமய வேத நிரூபணம்

திருச்சிற்றம்பலம் - திருஞானசம்பந்தர் - தேவாரம்

"வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே".

திருவாசகம்

"தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன் றென்பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலும் அறியொணாமுத லாயவானந் தமூர்த்தியான்
யாவராயினும் அன்பரன்றி யறியொணாமலர்ச் சோதியான்
தூயமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே".

திருச்சிற்றம்பலத்தெஞ் சிவக்கொழுந்தே!
நின்பொன்னார் திருவடிக்கு ஒன்றுண்டு விண்ணப்பம்.

அதுதான் முற்றறிவினாலே முதல்வ! நீ! முன்னர்த்தான் முற்று மறியாததன்று, யுகதர்மமாகத்தான், கன்மத்திற்கேற்பத்தான், அன்றேதான், அருளினாற்றான் அர! அமைக்கப்பட்டது நின்னாற்றான்; ஆயினும் அறிந்தருளுக.

திருநெல்வேலி என்னுந் திருப்பதியைச் சென்மஸ்தானமாகப் பெற்றவரும், ஸ்ரீமாந். வேதாசலப்பிள்ளையவர்கள் திருநெல்வேலி யில் காந்திமதியம்மை கோயில் மண்டபத்திலே, பாண்டி நாட்டார் சைவரல்லர் சமணர்களே என்றும், சாதிஇல்லை என்றும் பிரசங்கஞ் செய்த காலத்தில், எம்மைக்கொண்டு சாத்திர வாயிலாக அவர் பிரசங்கத்தை மறுத்துப் பிரசங்கஞ் செய்வித்து அப்பிரசாரகரால் ஏவப்பட்டு எமது பிரசங்கத்திற் குறிப்பெடுத்ததற்காகச் சபையில் வந்திருந்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ பண்டிதர் சிவராமப் பிள்ளையவர்களும், அவர் மாணாக்கர் நால்வரும் பிரசங்கத்திற் குறிப்பெடுத்தற் கிடம் பெறாமையால் நாணமுற்றுப் பாதிப் பிரசங்கத்தில் சபையை விட்டோடவும் அது கேட்டறிந்த பிரசாரகரும் நாணி மற்றைத்

தினமே திருநெல்வேலியைவிட்டு அம்பாசமுத்திரம் ஓடவும் செய்த பெரியதோருண்மைச் சைவாபிமானத் தலைவரும்,

நன்மை தீமை நிகழ்ச்சிக்கண் மனந்திரியாது திருவருட் சம்மதம்என்று கூறுந் திடபத்தியாளரும், அர்த்தயாமத்தில் காந்திமதியம்மை தரிசனஞ்செய்து போசனம் பண்ணுகின்ற நியம நிலையினரும், சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த ஸ்தாபனத்தில் விசேட வேணவாவுடையவரும், வேதாகம தூடணந் தினைத் துணையுஞ் சகியாதவரும், பீ.ஏ.பிள்ளை என்னும் நாமத்தைத் தமக்கிடு குறியாகப் பெற்றவரும், திருமுறைப்பாராயண நியம துரந்தரரும், தமது வைதிக கருமத்திற்குக் காலம் போதாமையால் தமக்குக் கிடைத்த உத்தியோகத்தைத் தாமே பரித்தியாகம் பண்ணினவரும், எம்மீது வைத்த பேரன்பால் யாம் பரிசோதித்து அச்சிடுவித்த சிவஞான போதமாபாடியம் தேவாரம் என்பனவற்றில் நூறுநூறு புத்தகங்கள் விக்கிரயஞ்செய்து பொருளுபகரித்தவரும், எம்மிடத்துப் போலவே ஸ்ரீலஸ்ரீ "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" நூலாசிரியரிடத்தும் பேரன்புடையவரும், எமதிரு கண்மணியும் எமதுஅன்பர் சிகாமணியுமாகிய ஸ்ரீமத். பீ.ஏ., காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்கள் சேட்ட புத்திரரும், கலெக்டர் உத்தியோகத்திற்குக் கற்றற் பொருட்டு இங்கிலாந்து போக முயன்றபோது அப்போக்குத் தமது சமயாசாரத்திற்கும் குலாசாரத்திற்கும் தக்கதன்றெனக் கருதிய அப்பிதாவின் ஆஞ்ஞையால் அம்முயற்சி என்றுமின்றாகச் சிவபூஜையை மேற்கொண்டவரும் ஆகிய அட்வகேட் ஸ்ரீமாந். சுப்பிரம்ணிய பிள்ளையவர்கள்,

சைவ சாத்திர வரம்பையும், அச்சாத்திரவழி யொழுகி அருள் பெற்ற ஆன்றோர் கொள்கையையும் இகழ்ந்து,

"வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்"

என்னுந் தேவர் திருக்குறளையுமோராது புதிய கோண் மேற் கொண்டு, கொண்டதற்கேற்பப் பிரமாணமின்மையின், பிரமாண மாக்குதற் பொருட்டு, அருட்பாடல்களைப் பிரதிக்கு மாறாகத் ★திரித்தும், திரிக்காத சிலவற்றிற்குப் பொருள் கோண் முறை, இலக்கணத்திற்கும், இலக்கியத்திற்கும், நிகண்டு முதலிய கோசங்கட்கும், பண்டையுரைகட்கும், அகராதிகட்கும், யுத்திக்கும் முற்றும் ★★பொருந்தாப்பொருள் கூறியும் தமதுநாளை வீழ்

நாளாக்கிப் பழி பாவங்கட்கும் அறிஞர்வாய் நகைக்கும் இன்னுமின்னும் ஆளாகாது சைவப்பயிர் தழைத்தினிதோங்க அவர்தாஞ் செவ்வனே முயலுமாறு திருவருள் புரிகவென்றே.

முதற்கண் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்து வேண்டிக் கோடற்குக் காரணம் என்னையெனிற் கூறுதும் :-

"அருளறி வொழுக்க மானம் ஆசாரம் பொறைசீ ரன்பு
தருமநன் னெறிநற் றூஃனஞ் சத்தியந் தவத்தோ டாண்மை
விரதநோன் பிஃக்க மீசன் மெய்யருட் பத்தி யுளீளோர்
ஒருவரை யுலகிற் காண்ப தரிதுகா ணுயர்த வத்தீர்".

என்றிங்ஙனங் கலியுக தருமத்தை நன்கு விளக்கிக் கூறிப்போந்த தென்றமிழ்க் கவியு நன்று நாண, அருளறி வாதிய உத்தமோத்தம குணங்களும், அத்தகைய ஒழுக்கமாதிய செயல்களும் ஒருங்கு குழுமிக் கரசரணாதி யவயவங்களைப் பொருந்தி ஒருருவெடுத்தாற் போன்றவர், பன்னூலாராய்ச்சி வல்லுநர், "ஆராய்ச்சி"யாம் ஆரமிர்தம் ஓயாது பொழியும் அறிவுமா மேகம், "தேருந் தோறு மினிதாந் தமிழ்" என்ற வண்ணம் பழகுந் தோறும் பத்தியு மறிவும் பரத்தில் ஒத்திடும் பண்பினர்க்கு எத்திறத்தானு மினிதாந்

திரித்தவற்றுள் எமது பார்வைக்கு அகப்பட்ட சிலவற்றை இங்கே தெரிக்கின்றோம்.

திருநான்மறைவிளக்கம் நூல் 22-ஆம் பக்கம். தேவாரம். "உரைக்கடந்தோதும்" என்பதை "உரைகடந்தோதும்" என்றும்,

26. "கோதின் மாதவர் குழுவுடன் கேட்ப" என்பதைக் "கோதின் மாதவர் குழுவுடன் கூட" என்றும்,

33, 34. பெரியபுராணம். "பொருவிறப்ப ஓதினார் புகலிவந்த புண்ணியனார் எண்ணிறந்த புனித வேதம்" என்பதைப் "புகலியர் கோன் செப்பினார் எண்ணிறந்த புனித வேதம்" என்றும்,

38, 39. தேவாரம். "ஆலத்தார் நிழலில்லறம்" என்பதை "ஆலத்தார் நிழலின் அரன்" என்றும்,

63. "தொகுத்தவ னருமறை அங்க மாகமம வகுத்தவன்" என்பதைத் "தொகுத்தவ னருமறை ஆறங்கம்" என்றும்,

68. தொல்காப்பியம். "நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த மறைமொழி" என்பதை "நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்தது மறைமொழி" என்றும்,

தன்மையர், ''வித்துவசூளாமணி'', ''சைவசூளாமணி''யென்று இன்னனவாகப் புனைந்துரைத்து மெய்யறிவாளர் போற்றும் ஸ்ரீலஸ்ரீ திரு.மா.சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் என்னுஞ் சிவஞானச் செல்வப் பெரியார் ''திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி'' எனப் பெயரிய ஒப்பின் மாபெருமை வாய்ந்த திப்பிய நூலொன்றியற்றி அச்சிடுவித்து, அதில் ஒரு புத்தகம் வெளிப்பாட்டின் முன்னர் எமக்கீந்து நோக்குமாறு செய்தார்கள்.

யாமும் நோக்குமாறு நோக்கி அறியுமாறறிந்த வழி, அஃது எமதுயிர் நண்பர் ஸ்ரீமத் பீ.ஏ. காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமாந் அட்வகேட் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பொறித்து வெளிப்படுத்திய ''திருநான்மறை விளக்க''த்தை ஆயுமாற்றால் ஆய்ந்து மறுக்குமாற்றான் மறுத்தொரு சைவக் களஞ்சிய நூலாக விருத்தலைக்கண்டு உள்ளத்துவகை வெள்ளத்து மூழ்கினோம். ஆயினும், எமது ஆருயிர் நண்பர் புதல்வர் சைவசாத்திர முதலியவற்றிற்கும் ஆன்றோர் கொள்கைக்கும் முற்றும் மாறாக நவீனக் கொள்கைகளை மேற்கொண்டு ஆதாரம் அணுத்துணையுமின்றிப் புந்தி போனவாறே அந்தில் பொறித் திருக்கும் விந்தையை ஒருகால் இருகாலன்றி முக்காலு நோக்கி எக்காலும் கழிபெருங் கவலைக் கடலுள் ஒருபாலழுந்தி அவர் அக்கையற வெய்தி மெய்ம்மை யோர்ந்து உய்திறனாகச் சைவ சமயாபிவிருத்தி தமிழ் சமஸ்கிருத பாஷாபிவிருத்தி செம்மையே செய்து இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மைப் பயனும் தவநனி துய்க்க வேண்டுமென்னும் வேணவாவே

109. ''சைவவேடந் தாளிணைத்து'' அல்லது ''சைவவேடந் தானினைத்து'' என்பதைச் ''சைவவேடந்தானிணைத்து'' என்றும்,

132. பதினொராந்திருமுறை. ''ஆரியப் புத்தகப்பேய்'' என்பதை ''ஆரியர் புத்தகப் பேய்'' என்றும்,

186. ''ஓதிய வேத நாவர்'' என்பதை ''ஓதிய வேத நால்வர்'' என்றும், இவை போல்வன பிறவும் திரிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

★★ பொருந்தாப் பொருளை இந்நூலுள் பக்கம், 38, 39. ''கோலம்'', '''சொல்'', ''வண்மொழி'' பக்கம் 82. ''அந்தணர் மறைத்தே'' பக்கம் 99, ''முது முதல்வன் வாய்போகா தொன்று புரிந்த - வீரிரண்டினாறுணர்ந்த வொருமுதுநூல்'' பக்கம்-77. ''கலித்துறையது பயந்த காமர் காட்சி நல்லானை'' என்றற் றொடக்கத்தன பலவற்றிற்கு எழுதிய பொருள்களால் உணர்க.

அக்காரணமென்று கடைப்பிடிக்க. சமஸ்கிருதம் எமக்குமுரிய சிறந்த பாஷையென்பது முன்னர்த் தெரிக்குதுந் தேர்க.

இனி, "தம்பொரு ளென்பதம் மக்க ளவர்பொருள்.
தந்தம் வினையான் வரும்" என்ப; ஆகலின், புதல்வராகிய ஸ்ரீமான், சுப்பிரமணியப்பிள்ளையவர்கள் செய்யு நல்வினைப் பயன்கள் தந்தையாராகிய ஸ்ரீமத். காந்திமதிநாதபிள்ளையவர்களைச் சென்றடைந்து அவர்கட்கு நன்மை பயக்குமாகலின், அவர் புதல்வர் பழி பாவங்கட்குரிய செயலை யொழித்துப் புகழ் புண்ணியங்கட்கு ஏதுவாகிய சற்கருமங்களைச் செய்து உய்யுமாறு அருள்புரிவான் யாம் எம்மிறையை வேண்டுதல், அவர் சற்கருமபலன், எமது நண்பராகிய அவர் தந்தையார் பாற்சென்று சேர்ந்து அவர்க்கு நன்மை பயக்கவேண்டும் என்னுங் கருத்தால் நட்பின் மிகுதிப் பாடுபற்றிச் செய்யப்பட்டதென மற்றொரு பிரகாரம் காரணங் கோடலும் ஒன்று. என்னை?

'நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற் கொட்பின்றி
ஒல்லும் வாயூன்றும் நிலை",

'உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு' - என்றா ராகலின்.

இங்ஙனங் கொள்ளவே தந்தை மைந்தர் இருவரதும் நலமே பெரிது கருதிக் கண்ணுதல் பால் விண்ணப்பஞ் செய்தவாறு பெறப்பட்டமை காண்க.

இங்கே இடுக்கண் என்னையெனின், "திருநான்மறை விளக்க"த்தில் சைவ சாத்திரத்திற்குஞ் சான்றோர் கொள்கைக்கும் ஒத்ததாய் ஒரு கொள்கை தானுங் காணப்படாமையானும், அத்துணையேயன்றி அடியார் அருளாற் கூறிய வாக்கியங்களையு மருளாற் றிரித்தலானும், சில வாக்கியங்கட்கு உள்பொருளை விடுத்து இல்பொருளைத் தாமாகவே படைத்திட்டுக் கூறுதலானும், பிறவாற்றானும் அவ் "விளக்கம்" சிவபிரான் திருவுள்ளத்திற்கு முரண்பட்டது ஒன்றேயாம். ஆகலின், அதுபற்றி அவரால் நிகழும் துன்பமாம். அது நிகழாதவண்ணம் வேண்டிக்கோடல் அவர் மாட்டு நட்புடைய எமக்கு மரபாம்; அதுபற்றி "வேண்டுவார் வேண்டுவதே" ஈயும் விமலன் அருளுமென்பது. மைந்தர் தந்தை இருவர்க்குமுள்ள ஒற்றுமை நயம்பற்றி மைந்தர்க்கு வருவது தந்தையார்க்கும் வருவதுபோலக் கூறப்பட்டது. அதுநிற்க.

இனி, "திருநான்மறை விளக்கம்" என்னுஞ் சொற்புணர்ப்பை நுணுகி யுற்று நோக்கி ஆராய்வார்க்கு, "தேவர் குறளுந் திருநான்மறை முடிவும்" என்னும் ஒளவையார் அருளிச்செய்த வெண்பாவுட் போந்த 'திருநான்மறை' என்பது எவ்வாற்றானும் இப்போதுள்ள வடமொழி வேதங்களையே உணர்த்தி நிற்கும் மதுகை மிகுதிப்பாட்டை நன்குஇதினுணர்ந்த "விளக்க" முடையார், அதுதான் தமது கொள்கைக்கு நேரே மாறாயிருத்தலை யுணர்ந்து, அதனைச் சகிக்க லாற்றாவுளத்தராய் அதற்குத் தமிழ் நான்மறை எனப் பொருள் விளக்கக் கருதி, அதன்பின்னர், "விளக்கம்" என்னும் ஒரு சொற் றலைப் பெய்து "திருநான்மறை விளக்கம்" என முகப் பெயரிட்டுக் கொண்டார் என்பது தெற்றென விளங்கும். அவர் அங்ஙனம் விளக்கினும் அது விளக்கும் விளக்காகாது; என்னை? ஒளவையார் தமது காலத்து வழங்கிய தேவர்குறள் முதலியவற்றோடு வழங்காத நான்மறையைச் சேர்த்து ஒன்றாக வைத்தெண்ணி "எல்லாம் ஒரு வாசகமென்றுணர்" என அருளிச் செய்யார் ஆகலினென்பது.

"நான்மறை யறங்க ளோங்க", "நான்மறைச் சைவமோங்கிப் புல்லுக வுலக மெல்லாம்", "வேதவா கமமும் வாழ்க" என்றற் றொடக்கத்தனவுமது. "ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்" என்னும் உத்தியினால் ஆறங்கங்கட்கும் இதுவே கதியென்றுணர்க.

இன்னும் வேதம் முன்னர்த் தமிழில் இல்லை என்பதும், 'விளக்க' முடையார் கொள்கையை உடம்பட்டு நால்வர் தமிழ் முனிவர் தமிழ் வேதஞ் செய்தாரெனக் கொள்ளினும் அது முதனூல் ஆகாதென்பதும் முன்னர்க் கூறுதும்.

★"தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப் பிழையாயிருத்தல் வேண்டும்" என்று கருதித் தன் மூக்கை அரிந்து கொண்டவன் சீலம் போல, பார்ப்பனரிடத்துக் கொண்ட கோபத்தினால் நமது, சமயத்துக்குவரும் ஏதம் நோக்காது வடமொழி வேதாகமங்கள் சிவபிரானால் செய்தருளப்பட்டன அன்றென்று கூறுதல் எவ்வளவோர் அறியாமை!

எந்த மதத்தராயினும் தம்மவர்மீது கொண்ட கோபத்தால் தம்மதநூலைக் கடவுளருளிச் செய்ததன்று, தம்மவர் கட்டின கட்டென்று கூற யாம் இதுகாறுங் கேட்டறிந்திலேம். "விளக்க"

முடையாரே அங்ஙனம் கூறக் கேட்டறிந்தேம்; அதுவேயுமன்றிப் பத்திரிகையில் எழுதப் பார்த்தும் அறிந்தேம்! "கண்டனமின்றியாங் கலியின் வண்ணமே".

இனி ஔவையார் "திருநான்மறை" எனத் திருவை அடை புணர்த்தோதியது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருடார்த்த நான்கினையும் அறிவிப்பன அவையெனத் தெரித்தற்கு என்றுணர்க. என்னை? திரு என்பது பொருட்செல்வம், அருட்செல்வம் இரண்டையும் உணர்த்தும்; உணர்த்தவே, "ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்ப ஆகலின், இனம்பற்றி அறமும் இன்பமும் கொள்ளப் படும்; படவே, "அறம் பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற் பயனே" என்ற வண்ணம் இந்நான்கையும் அவை உணர்த்தும் என்றவாறாயிற்று.

இக்கருத்துப் பற்றியன்றே திருமூலநாயனார் திருமந்திரத்துள்,

"வேதத்தைவிட்ட வறமில்லை வேத்தில்
ஓதத் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதியே வீடுபெற் றாரே"

- என்றருளிச் செய்ததூஉமென்க.

★நான்மறை என்பதற்கு "நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளுமுடையது" எனத் தொல்காப்பியவுரையாசிரியர் கூறினார். நான்கு கூறு :- இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்பன. இவை வியாசர் கலந்துகிடந்த வேதங்களைப் பகுத்தகாலத்துப் புனைந்த பெயர்கள். முற்பட்ட காலத்துப் பெயர் தைத்திரியமும் பௌடியமும் தலவகாரமும் சாமமுமாம்.

மறைந்த பொருளாவது :- ஆகமத்துள் வெளிப்படையாகக் கூறிய பதி, பசு, பாசம் என்னு முப்பொருளையும் "தத்துவமசி" என்னு மகா வாக்கியத்துட் புதைத்துக் கூறுதல். அஃதன்றி ஆகமத்துட் பதி சிவபெருமானே யென்று யாண்டுங் கிளந்தெடுத்துக் கூறுதல் போலாது, வேதத்துள் அன்னமய கோசம் பிரமம் என்றும், பின் பிராணமயகோசம் பிரமம் என்றும், பின் மநோமயகோசம் பிரமம் என்றும், பின் விஞ்ஞான மயகோசம் பிரமம் என்றும், பின் ஆனந்தமயகோசம் பிரமம் என்றும்,

வருணன், அக்கினி, சந்திரன், சூரியன், இந்திரன், பிரமன், விண்டு முதலியோர் பிரமம் என்றும், ஐம்பெரும்பூத முதலியனவும் பிறவும் பிரமம் என்றும் முன்னர்க் கூறிப் பின்னர் இது பிரமமன்று இது பிரமமன்று என ஒவ்வொன்றாகப் பூர்வ பக்கத்தை மறுத்துச் "**சிவமே பிரமம்**" என நுண்ணிதாய்த் தெரித்தலினால் மறுத்தலை யுடையது எனவும் பொருள்படும் மறையென்னுஞ் சொல்.

இக்கருத்துப் பற்றியே, "அல்லையீ தல்லை யீதென மறைகளு மன்மைச் - சொல்லினாற் றுதித்திளைக்குமிச் சுந்தரன்" எனவும், "இதுவென லருமையி னெழுதரு மொழிகளும் - அதுவல வெனுமெனி லெவருனை யறிபவர்" எனவும் முறையே பரஞ்சோதி மாமுனிவரும், குமரகுருபர சுவாமிகளும் கூறியருளிய தூஉமென்க.

பண்டை ஆசிரியர்கள் இம்மெய்ம்மை யுணர்ந்து கூறிய மெய்ப் பொருட்டுணிவுதேறும் அறிவின் மதுகையும் தவவாற்றலும் இல்லாத அபக்குவ நவீனர் சில்லோர் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே நலிந்து பொருந்தாப் பொருள் கொண்டு கடைபோகாது இடர்ப்படுவர். இது நோக்கியன்றே, "உரைப்பார் உரைப்பவைக் கெல்லாம் யாமென் செய்வோம்" என்று கூறி அவர் நல்வினை யல்லது நோக்கித் தொல்லை நல்லாசிரியர் அவர் பொருட்டு இரங்கிய தூஉமென்க.

வேதோபநிடதங்களை உற்று நோக்கி உண்மை கடைபிடித்த பெரியார் அன்னவர் கூறும் பொருள் பொருளன்றெனத் தேர்ந்து புறக்கணித்து ஒதுக்குவர் என்பதொருதலை.

இன்னும் வேதம் மறைந்த பொருளை யுடைத்தாயிருப்பினும் ஆகமக் கண்கொண்டு பார்ப்பார்க்கு உண்மைப் பொருள் நன்கு விளங்கும். அதுபோல, அதன் சாரமாகிய வேதாந்த சூத்திரப் பொருளும் மாசற்ற ஞானமுடையார்க்கே விளங்கும். ஏனை யோர்க்கு எள்ளத்தனையும் விளங்காது. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே. "மாசறு காட்சியர்-பார்த்துணர் பான்மையிற் பலவகைப்படச் சூத்திர மானவுஞ் சொற்று வைகினான்" என்றார் காந்தபுராண நூலுடையாரும்.

★**இங்ஙனம்** இருத்தலால் மறை என்பதற்கு நச்சினார்க் கினியரும் பரஞ்சோதிமாமுனிவரும் குமரகுருபரசுவாமிகளும் கொண்ட பொருள்களே பொருள்களெனப்பட்டு ஏனையோர் பொருள் பொருளன்று எனப்பட்டவாறு காண்க.

இனி, நான்மறை என்பது வடமொழி வேதமோ! அன்றோ? என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் வடமொழி நான்மறையன்று; தமிழ்மொழி நான்மறையே என்னும் பூர்வபக்கத்தாரை நியாய வாயிலாக மறுக்கும் சித்தாந்தம் வருமாறு :-

தமிழ்மறை காணப்படாமையானும், முதற்சங்கத்து இறுதியிற் கடல்கோட் பட்டதெனின், பண்டை நூலுரைகளுட் கடல்கோட் பட்டன இவையென நன்கறியுமாறு விளங்கக் கூறியிருத்தல் போலத் தமிழ் நான்மறையும் இருந்து கடல் கொள்ளப்பட்டதெனக் கூறப்படாமையானும், சங்கத்தார் ஆய்ந்த நூல்கள் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் நூல்களே யன்றிச் சமயநூலன்று என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த கருத்தேயாம். ஆகலானும், "உத்தரவேதம்" எனத் திருக்குறட்குப் பெயர் போந்தது வடமொழிப் பூர்வவேத நோக்கியே யாகலானும், வில்லிபுத்தூராழ்வார் "மறைநாலொ டைந்தென்று நிலை நிற்கவே மாபாரதஞ் சொன்ன நாள்" எனக்கூறி, வடமொழிப் பாரதத்தை, வடமொழி நான்குவேதத்தோடு சேர்த்து ஐந்தாம் வேதமென நிலைநிற்க வியாசர் கூறினாரென நன்கு விளக்குதலானும்,

இங்ஙனமே உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளும், "இருக்குமுதன் மறைநான்கி னின்றுமுத லாக விதுவுமொரு தமிழ்வேதம் ஐந்தாவ தென்று - கருத்திருத்தி" எனப் பெரிய புராணத்தை இருக்கு முதலிய வடமொழி வேதநான்கனோடு சேர்த்து (தேவார முதலியனவே யன்றி) இதுவும் ஐந்தாவது தமிழ்வேதமெனச் சேக்கிழார் புராணத்துக் கூறியிருத்தலானும், நாமகளும், உக்கிரப் பெருவழுதி முதலிய பற்பல மெய்ப்புலவர்களும் வடமொழி வேதத்தைக் குறித்துப் பல்லாற்றானும் திருவள்ளுவமாலையாகிய சிறப்புப் பாயிரத்துள் விளக்கி அவ்வேதம் உண்டென நிறீஇப் பேசிப் போந்தமையானும்,

"புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேத
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவர் இதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்".

(இ.ள்) :- "ஆன்மாக்கள் வினைக்கீடாகப் படிமுறையாற் கீழ்க்கீழ்ச் சமயங்களின் நின்று மேன்மேற் சமயங்களில் வந்து, பின்னர்ப் பிரமசரிய முதலிய நான்காச்சிரம தருமங்களை இயற்றிப் பின்னர்க் கலைகளை யறிந்து, பின்னர் புராணங்களைப் படித்துப், பின் வேதங்களை உணர்ந்து, பின் உபநிடதத்தை நன்றாகத் தெளிந்து, பிறவிதோறும் இவ்வாறு மேற்பட்டு வந்தால் இப்பக்குவ முதிர்ச்சியால் சைவக்கூற்றின் முடிபாகிய சித்தாந்த சைவத்தை யடைவர்"

எனச் சிவஞான சித்தியாருட் சோபான முறை கூறும்வழி அருங்கலை ஆரணம் புராணம் உபநிடத மெல்லாம் அதற்கு இன்றியமையாதனவாகக் கூறப்படுதலால் அவை என்று மிருத்தல் வேண்டும் ஆகலானும், அதன்கண் தேய விசேடங் கூறுங்காலும் "நான்மறை பயிலா நாட்டில் விரவுத லொழிந்து தோன்றன் மிக்க புண்ணியந்தானாகும்" எனக் கூறலான், அவ்வேதம் என்றும் உள்ளதென்பது நன்று பெறப்படலானும்,

சிவபாதவிருதயராகிய தந்தையார் வேள்வி நடாத்துதற்குப் பொருள் வேண்டும் என்று கேட்டபோது திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சிவபிரானிடத்துப் பொற்கிழிபெற்று,

"ஆதி மாமறை விதியினா லாறுசூழ் வேணி
நாத னாரைமுன் னாகவே புரியுநல் வேள்வி
தீது நீங்கநீர் செய்யவுந் திருக்கழு மலத்து
வேத வேதிய ரனைவருஞ் செய்யவு மிகுமால்".

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கொடுத்தமையானும், தம்மைத் தாமே தேவாரத்துள் பல இடங்களிலும் "முத்தமிழ் வல்லவன்" "நான்மறை வல்லவன்" என்பன வாதியாகத் தமிழையும் சமஸ்கிருத வேதத்தையும் வேறு பிரித்துச் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தலானும்,

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் "நாளு ஞாலந்தான் பரவப்படுகின்ற நான்மறை யங்கமோதிய நாவன்" எனத் தம்மைத் தாமே சிறப்பித்துப் பாடியதனானும், அதுவேயுமன்றி, "**அந்தணர் வேள்வியும் அருமறைத்துழனியுஞ், செந்தமிழ்க் கீதமுஞ் சீரினால் வளர்தர**" எனவும், "அரவொலி ஆகமங்கள் அறிவாரறி தோத்திரங்கள் - விரவிய வேதவொலி விண்ணெலாம்வந் தெதிர்ந்தி சைப்ப", எனவும்,

"ஆகம சீலர்க்கு அருணல்கும் பெம்மானே தண்டமிழ் நூற்புலவாணர்க்கோர் அம்மானே" எனவும், சமஸ்கிருத வேதாகமங்களையும் தமிழையும் வேறு பிரித்து விளக்கிக் கூறினமையானும்,

அப்பரும் "நால்வேத மோர்ந்தோதிப் பயில்வார் வாழ்தரும் ஓமாம்புலியூர்" என்றற் றொடக்கத் தனவாகக் கூறியருளின மையானும்,

"தென்னாட்டமண் ஆசறுத்துத் திருநீறே
அந்நாடு போற்றுவித்தார் வந்தணையும் வார்த்தைகேட்டு
எந்நாட் பணிவதென வேற்றெழுந்த மாமறையோர்
முன்னாக வேத முழங்க வெதிர் கொண்டார்"

எனப் பன்னிரண்டாந் திருமுறைக்கண் கூறப்படலானும்,

"வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துள் மூன்று என்றது. அது என்றும் நீ என்றும் ஆனாய் என்றும் கூறும் மூன்று பதங்களையே யாகலின், அத் "தத்துவமசி" மகாவாக்கியம் வடமொழி வேதத்தின் கண்ணது ஆகலானும்,

"மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனி நேரிழை யாளொடு
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே"

"பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிகம்
உற்றநல் வீர முயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவி யாமள மாகுங்கா லோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே"

"நந்தி யிணையடி நான்றலை மேற்கொண்டு
புந்தியி னுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து
அந்தி மதிபுனை யரனடி நாடொறும்
சிந்தைசெய் தாகமஞ் செப்பலுற் றேனே"

என்றிங்ஙனம் மந்திரத்துள் மாமூலர் கூறியருளினமையான் அவர் அவற்றைத் தமிழிற் கூறியருள வந்தார் என்பது பெறப்படுதலானும், அவ்வண்ணமே பெரியபுராணம் சான்று பகரலானும்,

"மாமலர்த் தெரியலான் மணிமிடற் றிடைக்கிடந்த, சாமகீத மற்றுமொன்று சாமி நன்கு பாடினான்" எனவும், "மறையார் வேள்வி மந்திரச் செந்தீ" எனவும், "நரம்புறு தெள்விளி நவின்ற நான்மறை - வரம்பெறு நெறியவர்" எனவும், "வல்ல தெனை யென்னமறை வல்லவன்" எனவும், சீவகசிந்தாமணிக் கண்ணும்,

"கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண்
தெற்றெ னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமூக்
குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்
சார்பிற்றோன்றா வாரண வேதக்
காதியந்த மில்லை யதுவே நெறியெனும்
வேதிய னுரையின் விதியுங் கேட்டு"

என மணிமேகலையினும்,

"அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர் – திறம்பிரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி" எனப் புறநானூற்றினும்,

"அருமறை நாவி னந்தணர்க் காயினும்" எனச் சிறுபாணாற்றுப் படையினும்,

"வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்று – மறைகாப்பாளர்" எனப் பெரும்பாணாற்றுப் படையினும்,

"சிறந்த வேதம் விளங்கப் பாடி... உறையு மந்தணர்" என மதுரைக் காஞ்சியினும்,

"நான்மறை யோர்புகழ் பரப்பியும்" எனப் பட்டினப் பாலையினும்,

"மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட" எனச் சிலப்பதிகார மங்கல வாழ்த்துப் பாடற்கண்ணும்,

"மாட மறுகு மறையோ ரிருக்கையும்" எனவும், "நான்மறை மரபிற் றீமுறை யொருபால்" எனவும் இந்திர விழவூரெடுத்த காதைக்கண்ணும்,

"முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி" எனக் கட்டுரை காதைக் கண்ணும்,

"மறையோராக்கிய வாவுதி நறும்புகை" எனவும், "அருமறை யந்தணர் ஆங்குள ராவோர்" எனவும் கால்கோட்காதைக் கண்ணுங் கூறப்படுதலானும்,

உருத்திர பசுபதிநாயனார் செபித்த உருத்திரமும் வடமொழி வேதத்தின் கண்ணதாகலானும், பரமசிவனே பரம்பொருள் என்பது தேற்ற அரதத்தாசாரியர் கூறிய இருபத்திரண்டு ஏதுக்களுள்ளும் முதற் கண்வைத்து எண்ணப்பட்ட "உயர் காயத்திரிக்குரிய பொருளாதலின்" என்னுங் காயத்திரி மந்திரமும் அதன் கண்ணதாகலானும், அவர் செய்த "சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகமும்" இப்போதுள்ள அவ்வேதங்களின் தாற்பரியமே யாகலானும்,

வேதாந்த சூத்திரமும் அவற்றின் சுருக்கமே யாகலானும், அச் சூத்திரத்திற்குப் பாடியஞ் செய்தாரெல்லாம் தத்தங் கோளை நிறுவ இப்போதுள்ள வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும், புராண இதிகாச முதலியவற்றையுமே பிரமாணமாகக் கொண்டமை யானும், அப்பதீக்கிதரும் சிவார்க்கமணி தீபிகைக்கு அவற்றையே பிரமாணமாகக் கோடலானும், அவர்க்குப் பிற்காலத்தது ஆன்றோரும் அவற்றை உடம்பட்டமையானும்,

சைமினிமுனிவர் தாஞ் சிவதூடண பரிகாரமாக இயற்றிய தோத்திரம் முதன் மூன்று பாதமும் அவர்வாக்காகவும் நான்காம் பாதம் இப்போதுள்ள வேதமாகவும் நிலவி "வேதபாதஸ்தவம்" என்னும் காரணப்பெயர் பெற்றிருத்தலானும்,

"பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளுந் தேறரிய, பாமேவு தெய்வப் பழமறையுந் – தேமேவு, நாதமுநா தாந்த முடிவு நவை தீர்ந்த, போதமுங் காணாத போதமாய்",

"சூழ்வோர் – வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும், முடிக்குங் கமல முகமும்",

"மறைமுடிவாஞ் சைவக் கொழுந்தே" எனக் கந்தர் கலிவெண்பாவினும்,

"பழமறைகண் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டல்",

"செழுமறை தெளிய வடித்த தமிழ்ப் பதிகத்தோடே",

"தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற் றொடையின் பயனே நறைபழுத்த துறைத்தீந் தமிழி னொழுகுநறுஞ் சுவையே",

"கலாபேதமென நின்னைக் கலைமறைகள் முறையிடுவ கண்டோ",

"ஏடகத் தெழுதாத வேதச் சிரத்திருக்கு மிவள்",

"சகலமுந் நின்றிருச் சொரூபமென் றோலிடுஞ் சதுர் மறைப்பொருள் வெளியிட",

"துறைத்தமிழொடுந் தொன்மறை தெளிக்குங் கலைக்கொடி", என மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத் தமிழினும்,

"மறைபண்ணினாள்", "வடகலை தென்கலை பயிலுமலை" என மீனாக்ஷியம்மை குறத்தினும்,

"பொழிந்தொழுகு முதுமறையின் சுவைகண்டும் புத்தமுதம் வழிந்தொழுகுந் தீந்தமிழின் மழலைசெவி மடுத்தனையே",

"முதுபாடல் எழுதா மறையோடு மிசைமுத் தமிழ்பாட",

"வேத முடிவினின் முடிந்து நின்ற வழிக்கய லாகார்",

"வடகலை யலபல கலையொடு தமிழ்வள ருங்கூடல்",

"வடகலை தென்கலை பலகலை யும்பொலி மதுரை",

"கட்புலங் கதுவாச் செவிப்புலம் புக்கு
மனனிடைத் துஞ்சி வாயிடைப் போந்து
செந்நா முற்றத்து நன்னடம் புரியும்
பல்வேறு வன்னத் தொருபரி யுகைத்தோய்"

என மதுரைக் கலம்பகத்தினும்,

"தொன்மறைக் குலங்கண் முன்னிய தியாதெனப்
பன்முறை தெரிப்பினும் பயன்கொள வரிதாற்
றேவரின் ஒருவனென் றியாவரு மருளுற
நீயே நின்னிலை நிகழாது மறைத்துக்
கூறிய தாகும் ஆகலிற்
றேறினர் மறையெனச் செப்பினர் நன்கே". 20 (34-39)

"எழுதாக் கிளவிநின் மொழியெனப் படுதலின்
நின்பெருந் தன்மை நீயே நவிற்றுதன்
மன்பெரும் புலமைத் தன்றே யும்பரின்
இன்னோ ரன்ன ரின்மையி னின்னிலை
கூறாய் நீயெனிற் றேறுநர் இலராற்
தன்னுடை யாற்றன் முன்னார் முன்னர்த்
தற்புகழ் கிளவியுந் தகுமென் றம்ம
நிற்புகந் திசைத்தனை நீயே யாக
இருள்தீர் காட்சிப் பொருடுணிந் துணர்த்தாது

இயங்கா மரபின் இதுவிது பொருளென
மயங்கக் கூறுதன் மாண்புடைத் தன்றே
அளவில் காட்சியை ஐயமின்று உணர்த்தலிற்
தளரா நிலைமைத் தென்ப வென்றலிற்
தன்னுடை மயக்கந் திசைமேல் வைத்துச்
சென்னெறி பிழைத்தோன் திசைமயங் கிற்றென
மொழிகுவ தேய்ப்ப முதுக்குறை வின்மையிற்
பழமறை மயங்கிற் றென்னா முழுவதும்
மெய்யா திசைக்கும் போலும்
ஐயநின் றன்மை அளப்பரிது எமக்கே. *28 (18-31)*

எனத் திருவாரூர் நான்மணிமாலையினும்,

''செழுமறைப் பொருளி னுரைவிரித் துமெனும் வேதா முடித்தலை மோதுகைக் காய்ப்பொடு''

''இறைவியென்றுமறை கையெடுத் தார்ப்பவும்'',

''மறைமுடிவி னின்றுநிறை செல்வன்'',

''பயிறரு முதுமறை நூலைத் தெரித்தவள்'',

''வேதபதி''

''வேதபுரி'',

''இருக்கோ விடும்பரி புரக்கோலமும்'',

''நான்மறை முதலி'',

''மூல மெனக்குல நான்மறை யோலிடு முழுமுதலே'',

''உயர்மறை நூற்கலை முடிவின் முடிந்திடு மொழு கொளி மரகதமே'',

''கலைமறை யெனுமுரல் வரியளி மொய்த்த மலர்க்காவே'',

''பழமறை வடித்துத் தெளித்த வார்த்தை யொன்று மொழியும்'',

''கலைப்பா னிறைந்த முதுக்குறைவிற் கல்விச் செல்வர் கேள்விநலங் கனியக் கனிய வமுதூறுங் கடவுண் மறையு முதற்சங்கத், – தலைப்பா வலர்தீஞ் சுவைக் கனியுந் தண்டே னறையும் வடித்தெடுத்த, சாரங்கனிந் தூற்றிருந்த பசுந்தமிழு நாற'',

''அகில மறையும் அரியும் அயனு முற்றுநின் - முடியு மடியு முணர வரிய முதல்வ'',

''ஆயிரமறைக்குமொரு பொருளா யிருப்பவன்'',

''செழுநான் மறையின் செல்வச் செருக்கே'',

''பழமறை யார்ப்பென வாகுதி வேட்டெழு பண்ணவ ருண்மகிழ'',

''வடகலை தென்கலை யொடுபயி லுங்கவி வாணர்க ளோடிவர'',

''பழமறை கட்கொரு முதல்வன் முழக்குக'', என முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழினும்,

''நால்வகைப் பொருளு நவையறக் கிளந்த வேத புருடனு மியாதுநின் நிலையெனத் – தேறலன் பலவாக் கூறினனென்ப – அதாஅன்று – முன்னைநான் மறையு முறைப்பட நிறீஇய மன்னிருஞ் சிறப்பின வாதரா யணனுங் கையிழந் தன்னது பொய்மொழிந் தன்றோ',

''வனசப் புத்தேண் மணிநாப் பந்திக் – கவனவாம் புரவியிற் காட்டிக் கொடுத்துப் – பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்'',

''அருமறை கிளந்தநின் றிருவாக்கிற் பிறந்த – அறுபதிற் றாக்கிய வைம்பதிற்று முனிவருள் – ஒருவனென் றிசைத்த விருபிறப் பாள'',

''இருபிறப் பமைந்த வொருபிறப் பெய்து – நான்மறை முனிவர் மூவா யிரவரும்'' எனச் சிதம்பர மும்மணிக் கோவையினும்,

''வேதந் துறைசெய்தான் மெய்துணியான் கைதுணிந் தான்'',

''கோமுனிவ ருக்குமரி தாய்முதுமறைப்பனுவல் கூறிய பரப்பிரம மரம் – ஓமெனுமெ ழுத்தின் வடிவாய்நடந விற்றுபுலி யூரன்'',

''மறைதங்கு திருமன்று'',

''இருக்கோலமிட்டு மின்னுமுண ராது'',

''நான்மறைக்குந் துறைகண்டார் தோளிழந்தார்'',

''பலகலையுங் குலமறையும் பயின்றுணர்ந்தும் பயன் கொள்ளாது'' எனச் சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையினும்,

''கூத்தரவர் - பாடுகின்ற வேதமே'',

''மறைகொண்டு வாழ்த்துவதும் வம்பே'',

''தொல் – மறைசெய்த வொண்ணுதலை'' எனச் சிவகாமியம்மையிரட்டை மணிமாலையினும்,

"நான்மறை நவின்ற நற்பொரு ளிவையென - மோனவா சகத்தான் முப்பொருணவிற்றுபு – நன்னலம் புரியும்",

"நல்லருட் டிறத்தா னம்பி நீயே" –

"பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயன்கொண்டுய்கெனக் – குடிலை யென்னுந் தடவய னாப்பண் – அருள்வித்திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி – வேத மென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை – பாதப மதனிற் படுபயன் பலவே – அவற்றுள் – இலைகொண்டு வந்தனர் பலரே யிலையொரீஇத் – தளிர்கொண்டுவந்தனர் பலரே தளிரொரீஇ – அரும்பொடு மலர்பிஞ்சருங்காய் என்றிவை – விரும்பினர் கொண்டுகொண்டு வந்தனர் பலரே – யவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப – ஒரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த – ஆரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்து – சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத் – தேனமு தருந்தினர் சிலரே"

"நான்மறைக் கிழவ நற்றவ முதல்வ – நூன்முறை பயின்ற நுண்மைசா லறிஞ – சொற்சுவை பழுத்த தொகைத் தமிழ்க் கவிஞ" எனப் பண்டார மும்மணிக்கோவையினும்,

"உரையாத பழமறையின் முதலெழுத்தின் ஒண் பொருளை",

"அருமறை தெரிய விரித்தனை.......... தமிழ் தெளித்தனை",

"அடுத்த நான்மறை முனிவரர் நால்வர்க்கும் அம்மறைப் பொருள் கூற – வெடுத்த கோலமா யானந்த வனத்தும் எம்மித யத்து மிருப்போனே",

"சொல்லாவது மறையே",

"தொல்லை இருக்கோல மிட்டுணராய்",

"பண்ணேர் வேதம் பாடிய காசிப் பதியாய்",

"தீவளருங் – கஞ்சக் கரத்தான் கலைமறைக்கு நாயகமாம் – அஞ்சக்கரம்"

"மறைமுதற் பொருளி னிறைசுவை யமுதினை",

"ஆனந்தவனத் திருப்பாரை யெங்கே காண்பார் – பண்ணிருக்கு மறைகளுமென் கண்ணனுங் கண் ணனுமமரர் பலருந் தாமே",

"மறை விரிக்குஞ் சிலம்படியார்",

"ஓதியோதியு மிளைப்பர் வேதம துணர்த்து
தத்துவமு முணர்கிலார் உணரும்வண்ணமநு பவத்தில்
வந்திடுமோ ருண்மை வாசகமு ணர்த்துகேம்
ஏதினாலற மனைத்தினும்பசு வினைப்படுத் தனல்வ
ளர்த்திடும் யாகமேயதிக மென்ப தன்பர்த
மிறைச்சி மிச்சிலதி லிச்சையார்
ஆதியாரறிவ ரதுகிடக்கமது வருந்திலப் பொழுதி
லேபெறற் கரியதோர்பரம சுகம்விளைத்திடுவ
தது மறுத்த வவையில்லையே",

"நகர மாய்மறைச் சிகரமானதால் – அகர மாயினார் நிகரில் காசியே",

"உரைத்த நான்மறைச் சிரத்தும்" எனக் காசிக்கலம்பகத்தினும்,

"வடநூற் கடலுந் – தேக்குஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர்செந் நாவினின்று – காக்குங் கருணைக் கடலே" எனச் சகலகலா வல்லி மாலையினும், குமரகுருபர சுவாமிகள் கூறியருளலானும்,

"விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட் காரண னுரையெனும் ஆரண மொழி" என நால்வர் நான்மணி மாலையுட் கூறப்படுதலானும்,

நான்மறை :- தொல்காப்பியம், இறையனாரகப் பொருள், திருக்குறள், தேவாரம், சிவஞானபோதம் என்பனவே; வடமொழி வேதமன்று; என்று கூறினார் ஒருவர். மற்றொருவர் இக்கொள்கையை உடன்படாமல் தமிழ்வேதம் ஆதியில் வேறிருந்தது; அது கடலாற் கொள்ளப்பட்டதென்றார். ஆதியில் தமிழ் வேத மிருந்தது. மெய்யானால் இருவரும் ஒரு பெயரையே கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால் தத்தமனம் போனவாறு கூறத் தொடங்கினர்.

முன்னவர் திருக்குறள் திருமுறைகளைத் தமிழ் வேதம் என்றல் சரியே; "மூவா நான்மறை" என்புழி நான்மறை அவற்றைக் குறிக்கும் என்பது பிழை. "மூவாநான்மறை என்னுஞ் சொற்றொடர் ஆராய்ச்சி" என்னு நூலினால் அது நியாய வாயிலாக மறுக்கப்பட்டது.

தொல்காப்பியம் இறையனாரகப் பொருள் சிவஞானபோதம் என்பன நான்மறை என்றல் அவர் கற்பனையே! என்னை?

அங்ஙனம் தொல்லாசிரியர் கூறாமையானும், முறையே அவை வெவ்வேறு பெயர்பெற்று, பெற்றதற்கேற்ற பொருளை விளக்குதலானுமென்க. இவ்விருவரும் தம்முண் முரணிக் கூறினமையே ஆதியில் தமிழ் நான்மறை இல்லை யென்பதைக் கரதலஆமலகம்போல விளங்க விளக்குதலானும், (கரதல ஆமலகம் - உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி).

ஸ்ரீதயானந்த சரஸ்வதி என்னும் மகாபண்டிதரும் சைவாகம வுணர்ச்சி யின்மையால் சைவத்துக்கு மாறுபட்டுச் சிலகூறினும், தமது "சத்தியார்த்தப் பிரகாச"த்தில் "அறிவுக் களஞ்சியமாயும், தர்மஸ்தானமாயும் விளங்கும் நான்கு வேதங்களையும் தேவவாக்கெனக் கொள்ளுகின்றேன்; இவைகள் சம்ஹிதையும் மந்திர பாகமுமேயாகும்; பிழையின்றி அவைகள் தமக்குத் தாமே பிரமாணமாக இருக்கின்றன. எனவே, அவைகளை நிறுவ வேறொரு நூல் வேண்டியதின்று; சூரியன் சுயம்பிரகாசத்தால் தன் குணங்களையும் பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல பொருள்களின் குணங்களையும் விளக்குதல் போலவே வேதங்களும். சிட்சை, வியாகரணம், சந்தோவிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என வேதாங்கங்கள் ஆறு. ஆயுர்வேதம், அர்த்தவேதம், தநுர்வேதம், காந்தருவவேதம் என உபவேதங்கள் நான்கு. சாகைகள் ஆயிரத்து நூற்றிருபத்தேழு. இவைகளெல்லாவற்றையும் துணைப் பிரமாணங்களாகக் கருதுகின்றேன்" எனக் கிளந்தெடுத்துக் கூறலானும்,

"இவையெல்லாம் அருமறை யாகமத்தே யடங்கியிடு மவை யிரண்டு மரனடிக்கீ ழடங்கும்" என்ப, ஆகலான், யாது யாது எங்கெங்கே ஒடுங்கிற்றோ அதுஅது அங்கங்கே யுற்பத்தியாம். மண்ணிற் கடம் போலும் என்னும் அவிநாபாவத்தால் அரதக்க நூலென்று முடிவு கட்டுதற்கு நான்மறைப் பயிற்சி வேண்டியதாக யூகிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் அந் நான்மறை வடமொழி நூல்களென்று கருதப்படா. தமிழ் நூல்களாமென்பது தெளிவு" என்னும் பூர்வ பக்கத்தார் கொள்கையை நியாயவாயிலாக மறுக்கின்றோம்.

தமிழ் இயனூலாகிய தொல்காப்பியத்துள் வடமொழி நியாயங்களும் அம்மொழி வேத விஷயங்களும் விரவிக் கூறப்படுதலால் அவற்றைக் கற்றார்க்கன்றி மற்றார்க்கும் அத்தகைய

நூலை இயற்றலும், அதனைக் கேட்டு இது தக்கதென முடிவு காண்டலும் சாலாவாகலான், அதங்கோட்டாசானும் தொல்காப்பியரும் அவைகளைக் கற்றவர் என்பதை நன்குஇதி னுணர்த்துதற்கு "நான்மறை முற்றிய" என்றும், "ஐந்திர நிறைந்த" என்றும் விசேடித்தார் பனம்பாரனார். அத்துணையேயன்றி வேறன்று.

இக்கருத்தை ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்றமையே தெளிய உணர்த்தும்; என்னை? அவ்வியல்பினர் வடமொழி வழக்கும் அம்மொழி வேதவிடயங்களும் அதனுட் கூறாதொழியார். ஆகலான், வடமொழி நியாயங்களும் அதனுட் போந்தமை யானன்றோ.

இலக்கணக் கொத்தாசிரியரும் வடமொழி நியாயங்கள் "தொல்காப்பியந் திருவள்ளுவர் கோவையார்' மூன்றிலு முழங்கு மாண்டினு மிலையேல் – வடமொழி வெளிபெற வழங்கும்" என்றார்.

அஃதற்றாயின் "நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான்" என்றதனால் அவர் வியாகரணங் கற்றிலர் என்பதும், "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்" என்றதனால் அவர் வேத முணர்ந்திலர் என்பதும் பெறப்படலான், இருவரும் முறையே தொல்காப்பியங் கேட்டலும் அதனை இயற்றலும் சாலாதாலெனின், அற்றன்று;

"எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகும் - மொழித் திறத்தின் - முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து - கட்டறுத்து வீடு பெறும்" என்ப ஆகலின்,

முதனூற் பொருளுணர்தற்கு வியாகரணம் கருவி யெனப்படுதலான், 'நான்மறை முற்றிய' எனவே, அவற்றை முற்றக் கற்றற்குக் கருவியாகிய இலக்கணமுங் கற்றவர் என்பதூஉம்,

'ஐந்திர நிறைந்த' எனவே, அது நிறையக் கற்றல் முதனூல் நிறையக் கற்றற்கே யாகலான் நான்மறை கற்றவர் என்பதூஉம் போதரலான் சாலாமை யாண்டையதுஎன் றொழிக.

அற்றன்று; இலக்கணங்கற்றன் மாத்திரையி னமைந்து முதனூல் கல்லாதாரையுங் காண்கின்ற காட்சிப் பிரமாணம் உண்மையால் தொல்காப்பியரும் 'ஐந்திர நிறைந்து' அவ்வளவின் அமைந்தார் என்னாமோவெனின், என்னாம்; என்னை?

தொல்காப்பியத்துப் பொருளதிகாரத்துள் வேத விஷயம் மிகவும் விரவிக் கூறப்பட்டுக் கிடத்தலா னென்க.

அல்லதூஉம் கன்னிகா கலியாணம்வரை ஆசிரியனிடத்திலிருந்து வேதமோதலும் விரதங் காத்தலும் அந்தணர் மரபிற் பிரமசரிய நிலையாகலான் அது தடையாகாமையும் அறிக.

இனி, அகத்திய முணர்ந்து தமிழில் உலக வழக்குஞ் செய்யுள் வழக்கும் ஆய்ந்ததுபோல, ஐந்திர முணர்ந்தபடியால் சமஸ்கிருதத்தில் உலக மொழியும் வேதமொழியும் ஆய்ந்தமை, தானே பெறப்படுதலுங் காண்க. வடமொழியில் செய்யுள் வழக்கு வேதம் என்பது மாபாடியம் வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

இங்கே கூறிய நியாயங்களினால் "அதங்கோட்டாசான் முற்றிய நான்மறை"யும் வடமொழி நான்மறையே என்பது வாயுமுகத்து அழியாத வச்சிரமலைபோல நிறுவப்பட்டமை காண்க.

இனி முதனூலாகிய வேதாகமங்கள் சிருட்டி ஆரம்பகாலத்தில் சிவபிரானால் திருவாய் மலர்ந்தருளப்படாவாயின், அவை முதனூல்கள் எனப்படா! என்னை? "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் - முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்" என்பவாகலான். அதுவேயும் அன்றிக் கதியடைபவரும் இன்றாய்ச் சிவபிரான் செய்த சிருட்டியும் பயப்பாடிலதாய் முடிந்து,

"உருவருள் குணங் களோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றுங்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி
அருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கின னசிந்த னன்றே"

என்னுஞ் சுருதிக்கு மாறாய்க் கருணைமூர்த்தி யென்னும் பெயருமின்றாய் அதனால் இறைமைக் குணமிலன் எனப்படுவன் சிவபெருமான்; ஆகலான், சிருட்டி ஆரம்பகாலத்து அவன் இறைமைக்குணம் வழுவாது உயிர்கள் கதியடையுமாறு வேதாகமங்களை அருளிச்செய்தனன் என்னுங் கருத்துப்பற்றியே,

"ஆரண மாக மங்க ளருளினால் உருவு கொண்டு
காரணனருளா னாகிற் கதிப்பவ ரில்லை யாகும்
நாரணன் முதலாவுள்ள சுரர்நரர் நாகர்க் கெல்லாஞ்
சீரணி குருசந் தானச் செய்தியுஞ் சென்றிடாவே"

என்னுஞ் சுருதி யெழுந்ததூஉ மென்க.

"மாலயனிந் திரன்முதற் றேவர்க் கெல்லாங் குரவா வென்னும்" என்ற திருவிசைப்பாவுமது.

இனி, "முனைவனாற் செய்யப்படுவதோர் நூல் இல்லை யென்பார், அவன் வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடையார் அவன்பாற் பொருள்கேட்டு முதனூல் செய்தாரெனவும், அம்முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அனைத்துப் பொருளுங்கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு நூல் செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலுஞ் சார்பு நூலுமெனப் பலவுஞ் செய்தாரெனவுங் கூறுப. அவை எவ்வாற்றானும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அவை தேறப்படா. அல்லதூஉம் அவை தமிழ் நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில வென்பது".

முனைவனால் என்பது முதல் ஆராய்ச்சியிலவென்பது வரை 'வினையினீங்கி' என்னுஞ் சூத்திரவுரையின் ஓர் பகுதி. இதன் முதற்பகுதி கொண்டே "நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தற்குமுன் வேதமில்லை" என்று ஸ்ரீமாந். அட்வகேட் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், "திருநான்மறை விளக்கத்"துட் கூற நேர்ந்தது. அக்கூற்றைப் பிற்பாகம் முற்றும் மறுத்து ஒழித்தமையை உணரவில்லையோ!

உணர்ந்து வைத்தும் பிறர் இதனை எவ்வாறு காண்பார்கள் என்னுங் கருத்தினாலோ மறுக்கப்பட்ட பூருவபக்கத்தைச் சித்தாந்தமாகக் கொண்டு கூறி "அவ்வளவில்அவன் மகிழுக" என்னு நியாய நெறிபற்றி மகிழ்ந்தார். அதுவேயுமன்றிப்

"பொய்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்
பேதை வினை மேற்கொளின்"

என்னும் பொய்யாமொழிக் கெய்தும் இலக்கியமாய் அறிஞர் அறிவாம் புனைபூண்டு கொண்டமை உற்றுநோக்கும் ஒளியுடையார் தெற்றென அறிவர்.

மேற்கூறிப் போந்த பேராசிரியர் உரையின் ஈற்றில் 'அல்ல தூஉம் அவை தமிழ் நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில வென்பது' என்று கூறியிருத்தலால் அம்முதனூல் வடமொழி யிலுள்ளது என்பதொரு தலையாதலின் தமிழில் முதனூல்

செய்யப்பட்ட தென்னும் மதம் நிலையுதலின்றி அழிந்தொழிந்தது. இதனாலே ஆதியிலே முதனூல் எனப்படுவனவெல்லாம் முதல்வனால் வடமொழிக்கண் இயற்றப்பட்டன என்பதூஉம், ''களவியற்'' றமிழ்நூல் ஒன்றுமே முதல்வன் இடைக்காலத்தில் அருளிச்செய்த தமிழிலக்கண முதனூல் என்பதூஉம் பெற்றாம். ''ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்'' என்பதனால் வேதாகமங்கட்கும் இஃதொக்கும்; ஆயினும் பேராசிரியர்தாமே கிளந்து காட்டியதும் விளங்கக் காட்டுது முன்னர்.

இன்னும், ''தமிழ் நூலுள்ளும் தமது மதத்திற்கேற்பன முதனூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்து காட்டினும் அவை முற்காலத் திலவென்பது முற்கூறிய வகையான் அறியப்படும்'' என்ற பேராசிரியர் கூற்றினாலே நூல்செய்யாது கூறிக் காட்டினும் அவை முற்காலத்திலவென்பது தானே போதரும்.

இன்னும், ''தாமே தலைவராவாரும், அத்தலைவரை வழிபட்டுத் தலைவராயினாரும் பலராகலின், தாமே தலைவராயினார் நூல் செய்யின் முதனூலாவதெனின், அற்றன்று; தாமே தலைவராயினோர் முற்காலத்துத் தமிழ்நூல் செய்திலர்'' என்றதனாலும் வடமொழியிலேயே முதனூல் செய்தனர் என்பது இனிது விளங்கும்.

இன்னும், ''தொகுத்தல் விரித்தல்'' என்னுஞ் சூத்திர வுரைக்கண் ''வேதப் பொருண்மையும் ஆகமப் பொருண்மையும் நியாயநூற் பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணம் என்றற்கு மொழி பெயர்த்தலையும் இவற்றுக்கட் கூறினாரென்பது'' என்றதனானே முதல்வனாற் செய்யப்பட்ட வேதாகமங்கள் வடமொழிக் கண்ணதன்றித் தென்மொழிக் கண்ணதன்று என்பது பசுமரத்தாணி போற்பதித்து நாட்டப்பட்டது. ஆகலானும் நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தார் என்பதூஉம், அவர்கள் செய்தற்கு முன் வேதம் இல்லையென்பதூஉம் கற்பனைக் கூற்றாயவாறு காண்க.

இன்னும், தமிழியனூலுள் வடமொழி வேதப் பொருண்மை பேசுதற்கு ஒரியைபு இல்லையெனக் கூறிக் கல்லாரை மயக்கும் நல்லார்க்குப் பேராசிரியரும் பெருங்கூற்றாயவாறு ''கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்'' என்னுமுதற் சூத்திரவுரைமுகத்து உரைத்த வுரைபற்றி யறிந்து கொள்க. அவ்வுரை வருமாறு :-

நிறுத்த முறையானே பொருளினது இலக்கணம் உணர்த்தின மையால் இது பொருளதிகாரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ★★★பொருள்களாவன:- அறம் பொருளின்பமும், அவற்றது நிலையின்மையும், அவற்றின் நீங்கிய வீடுபேறுமாம்.

பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே, இவற்றின் பகுதியவாகிய முதல் கரு உரியும், காட்சிப் பொருளும், கருத்துப் பொருளும், அவற்றின் பகுதியவாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையும், பிறவும் பொருளாம்.

அகத்திணைக்கண் இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்று பொருளும் உணர்த்துப, (இந்நான்கும் வேதத்துட் கூறப்பட்டன.)

இது வழக்குநூலாதலின், பெரும்பான்மையும் நால்வகை வருணத்தார்க்குமுரிய இல்லறம் உணர்த்திப் பின் துறவறம் சிறுபான்மை கூறுப. அப்பொருள்கள் இவ்வதிகாரத்துட் காண்க.

பிரிதன்நிமித்தங் கூறவே, இன்பநிலை கூறி, ''காமஞ்சான்ற'' என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தால் துறவறங் கூறினார். வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் கூறி, அவற்றது நிலையின்மை காஞ்சியுட் கூறவே, அறனும் பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுங் கூறினார். ''அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்'' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இல்லறமுந் துறவறமுங் கூறினார். இந்நிலையாமையானும் இவற்றானும் வீட்டிற்குக் காரணங் கூறினார்.

இங்ஙனங் கூறவே, இவ்வாசிரியர் பெரிதும் பயன்படுவதோர் இலக்கணமே கூறினாராயிற்று; இதனாற்செய்த புலனெறி வழக்கினை யுணர்ந்தோர் இம்மை மறுமை வழுவாமற் செம்மை நெறியாற் றுறைபோவராகலின்.

இங்ஙனமே நூனுதல் பொருளெல்லாம் நூன்முதற் சூத்திரவுரைக்கண் ஆசிரியர் தாம் முன்னர் விரித்தவாறு தொகுத்துரைத்திருக்கும் உரைபற்றியேனும் வேதப் பொருண்மை விரவப்பெற்ற திவ்வியனூலென்னும் பெற்றி தேறாதார் பிறவாறு உரைப்பனவற்றிற்கு ஏ ஏ இவரறிவிருந்தவாறு இஃதேயோ என்றெள்ளி நகையாடா நிற்பர் நல்லாசிரியர் மாட்டுத் தொல்காப்பிய

முதலிய நூல்களை வழிபடு முறையில் வழிபட்டுக் கற்றுண்மை யுணர்ந்த ஒள்ளியார் என்க.

"ஒரெழுத் தொருமொழி யுணரக் கூறிய – சீரெழுத் தாளரைச் சிதையச் செப்பிடில்" எனவும்,

"எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்" எனவும்,

"தந்தை யெனப்படுவான் றன்னு வாத்தியாகும்" எனவும் வருவனவற்றிற்கு மாறாக ஆசிரியனின்றித் "தாங்கற்ற நூலளவேயாகுமா நுண்ணறிவு" அந்தோ அவர் தாமென் செய்வார்!!!

இங்ஙனம் கூறிய நூலுரை யாசிரியர்கள் கருத்தை நோக்காத "திருநான்மறைவிளக்க"முடையார் "நூலே கரக முக்கோண் மணையே" என்னும் இச்சூத்திரத்துட் போந்த "நூல்" என்னும் பதத்திற்கு ஏடு என்று தம்மனம் போனவாறு பொருந்தாப் பொருள் கொண்டார். அதனை விளக்குதும்:-

நான்கு வருணத்து இல்லறத்தார்க்கும் இவை இவை உரியனவென்று உணர்த்தப் போந்த ஆசிரியர், முதற்கண்வைத்து எண்ணப்படும் அந்தணர்க்குரியன இவையென்று மேலைச் சூத்திரத்தாற் கூறினார். நூல்என்பது "பூணூல்" என முன்பின் முரணாமற் பொருள் கொண்டார் அவ்வாசிரியர். அதற்கு அதுவே பொருளாமாறு ஏனை மூன்று வருணத்தார்க்கும் உரியன இவையென்று கூறிய பிற்சூத்திரங்களாலும் இனிது விளங்கும்.

"விளக்க" முடையார்க்குச் சில அந்தணர்மீது தோன்றிய சீற்றம் அவர் வருக்கமெல்லாந் தாவினமையின், அதுபற்றி எமதிறைவன் நமர்க்கும் உரித்தெனத்தந்த வடமொழியினும், அம்மொழி வேதாகமங்களினுந் தாவி அவற்றை வெறுக்கச் செய்தது. அதுமட்டோ! தாம் நமர்க்குரிய சிறந்த பாஷை யெனக் கொண்ட தமிழிலுள்ள தேவார முதலிய சீரிய தெய்வ நூல்களையும் திரிக்கவும் அவற்றிற்குத் திரிவுப் பொருள் கொள்ளவுஞ் செய்துவிட்டது. அதுமட்டோ! அவர் தம்மால் தமிழில் வேதாகமங்களைச் சிருட்டிக்கவுஞ் செய்துவிட்டது! அதுமட்டோ! அவற்றைத் திதிக்க மதுகையிலராகவுஞ் செய்து விட்டது! அதுமட்டோ! சங்காரத்துட் படுத்தியும்விட்டது. நன்கு விளக்குதற் பொருட்டுச் சங்காரம் வெளிப்படையாகவும் கூறப்பட்டது.

"அரக்கரோ ரழிவு செய்து கழிவரே லதற்கு வேறோர்
குரக்கினத் தரசைக் கொல்ல மநுநெறி கூறிற் றுண்டோ!"

என்ற வண்ணம் ★அந்தணர்மீது கோபம் உண்டானால் நமர்க்கும் உரித்தாய வடமொழியிலும் வடமொழி வேதாகமங்களிலும் வெறுப்படைதல் நீதியா?

★வேதத்தைச் சுரத்தோடோதுதன் மாத்திரைக்கே நமக்கு அதிகாரமின்று. அதனால் நமக்குக் குறைவியாது மின்று. அதனைப் பார்க்கவும் பொருளைக் கேட்கவும் அதனை உணரவும் அதிகாரமுண்டு.

முதன்மூன்று வருணத்துட் பட்டாரும் ஒழுக்கந் தவறின் அவரும் வேதம் ஓதன் முதலியன செய்தற்கு அதிகாரிகளல்லர். அது "மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான் - பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்" என்றதனானு நன்கறியலாம்.

அதுபோல வேளாளருள்ளும் ஒழுக்க மில்லாதார் ஓத்தை நோக்கவும், பொருளைக் கேட்கவும், அதனை யுணரவும் அதிகாரிகளல்லர் என்றால் அதனால் நமக்கு ஒத்துரித்தன்று என்பது கருத்தன்று.

முதல் வருணத்துப் பிறந்தாரும் உபவீதந் தரித்தபின்னரன்றி வேதமோதுதற்கு அதிகாரிகளல்லர் என விதிக்கப்பட்டிருத்தல் போல, ஆகமம் ஓதுதற்கண்ணும் சிவதீக்கையின்றி அவர்க்கும் அதிகாரமின்று என்ற விதியினால் அவர்க்குக் குறை நேராததுபோலச் சுரத்தோடு ஓதுதற்கு மாத்திரம் வேளாளர்க்கு அதிகாரம் இன்றென் பதனால் குறைநேராது.

★வருணத்திற்கும், ஆச்சிரமத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் தக்கவாறு சிவபெருமானால் வேதாகமங்களுள் விதிக்கப் பட்டனவும் விலக்கப்பட்டனவும் எவ்வாற்றானும் எவ்வருணத் தார்க்குங் குறைவாகாது; என்னை? இறைவன் ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்திற்கும் பரிபாகத்திற்கும் ஏற்பக்கொண்ட திருவுளப் பாங்கவையாகலான்.

இனி, சிவதருமோத்தரத்திலே "சிவஞான தானவிய"லிலே,

"பருவ முற்றிய பாவக மோர்ந்துபின்
உருகி யோதுக வோதகு முண்மையை
மருவி வாய்வரு பாடையின் வல்லவர்க்
கரிய வாரியத் தானு மறைகவே".

எனக் கூறப்படுதலால் ஆரியமும் நமக்குரித்து என்பது கண்டு கொள்க. இன்னும், இலிங்காபட்டிய முதலிய வடநூல்கள் இயற்றினோர் சூத்திரரும், அகத்திய முதலிய தமிழ் நூல்கள் இயற்றினோர் அந்தணருமாம்; ஆகலானும் இருதிறத்தார்க்கும் இருபாடையும் உரித்தாயவாறு கண்டு கொள்க.

தற்காலத்து, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இங்கிலீஷ் படித்திருப்பவர்கள் அப்பாடைக்கு உரிமையில்லாதவர்கள் என்று யார்தாங் கூறுவர்? இவ்விரு தேயங்களினும் வந்து தமிழ்கற்று விற்பன்னரான போப்பு, பேஷ்வல் முதலான பாதிரிமார்களைத் தமிழிற்கு உரிமையில்லாதவர் என யாவர்தாஞ் சொல்லுவர்!

தமிழிற்கெல்லை அது வழக்கமில் காலத்து மாறுபடுதல், "நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமும் தமிழ் வரம்படுத்த தண்புனனாடு" என்னுஞ் சிலப்பதிகார வேனிற் காதைச் செய்யுளுரையானும் பெறுதும்; அங்ஙனமே தமிழ்ப் பாடை கற்று அதன் வழக்கறியாரையும் தமிழ்க் குரியரல்லர் என்றும், சமஸ்கிருதங்கற்று அதன் வழக்கறியாரை அதற்குரியரல்லர் என்றும், அவற்றைக் கற்பாரை அவற்றிற்குரியர் என்றும் கூறுதல் மரபேயாம் என்க.

வடதேயத்தில் ஆரியரல்லாரும் வடமொழியாளராயும் தென்றேயத்தில் ஆரியரும் தென்மொழியாளராயும் இருப்பக் கண்கூடாகக் காண்கின்றேம். அங்ஙன மிருப்பார்க்கு அவை எங்ஙனம் உரித்தன்றெனமொழியவியலும்!

இங்கிலீஷ்காரர் தமிழ் நிலத்திலிருத்தல் பற்றித் தமிழரெனப்படவில்லை; தெலுங்கர், கன்னடர், துலுக்கர் முதலிய பலரும் வசித்தலால் அவர் அப்பெயர் பெறவில்லை. அவ்வப் பாடைகளைக் கற்று அவ்வவற்றிற் பேசிவருவோரை அவ்வப் பாடையாளராக வழங்கவுங் காண்கின்றோம்.

★ஆகலான், பாடைகள் தம்மைக் கற்றுப் பயின்று வர வல்லாரைப் பெறின், அவர்க்குத் தம்பெயரை ஈயவல்லன; அத்துணையேயன்றிப் பிறிதின்று; ஆதலான் ஆரியபாடை நமக்குரித்தன்று எனவும் ஆரியர்க்கே உரித்து எனவும் நாமே கருதிக்கொண்டு ஆரியபாடையை இகழுதலும், அப்பாடையி லுள்ள நமது சமய முதனூல்களாகிய வேதாகமங்களை இகழுதலும்

நமக்கே குறைவைத் தருமன்றி ஆரியர்க்கு ஒருபோதும் குறைவைத் தராது.

★ஞான நூல்களாகிய வேத சிவாகமங்களைப் பதினெட்டுப் பாடையிலும் பிறவற்றிலும் வல்ல பக்குவர் பத்தி முதலியன அறிந்து அவ்வப் பாடையில் அவ்வவர்க்குப் போதிக்குமாறும், ஆரியத்தில் வல்லார்க்கு அதனாற் போதிக்குமாறும் கடமுனிவ ரற்குக் கந்தமுருகன் சுந்தரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பொருளையுடைய "சிவதருமோத்தரத்தையும்" விளக்கமுடையார் நோக்கித் தாமும் வடமொழிக்கும் அம்மொழி நூற்கும் உரியர் என்பது கடைப்பிடித்து எமதாண்டவன் உமாதேவியார்க்கு உபதேசித்த சமத்துவமுடைய இருபாடையுள் ஒன்றாகிய அவ்வடமொழியையும் அந்நூல்களையும் இகழ்ந்து சிவபிரான் செற்றத்திற்கு இலக்காகாமல் இனியேனும் விலகியுய்யுமாறு எமது நண்பர் சேட்ட புதல்வராகிய அவர்க்குத் தெரிக்கின்றாம்.

முதற்சூத்திர வுரைக்கண் "அரசர் வணிகர்க்கும் உரிய நூலினை ஈண்டு வரைந்தோதினது என்னையெனின், ஒருகோலுடையான் நூல்களைவானாகலின், அவனும் சிறுபான்மை அந்தணன் எனப்படுமென்பது கோடற்கும், கரகமும் மணையும் உடையன் என்றற்கு மென்பது. நூலினை முற்கூறினான் பிறப்பு முறையானுஞ் சிறப்பு முறையானு மென்பது" என்று கூறியிருத்தலானும் ஏடு எனப் பொருள் கோடல் முன்னொடு பின் முரணிப் பொருந்தாமை நன்னர்த் தெளிக.

"திருநான்மறை விளக்கம்" முற்றும் விபரீதப் பொருள்களையே தன்னுட் பொதிந்து காட்டும். "அறிஞர்கணாடியே யவற்றைக் காண்கவே". யாம் "தாலிபுலாக நியாய" மாகச் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதல் "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" யென்னு நூலை நோக்கப் புகுவார்க்கு அதன்கண் ஊக்கம் உண்டாக்குதற் பொருட்டேயாம். என்னைகொல் ஊக்கமாமாறெனின், நூலியல் இத்தகைத்தென நூன் முகத்திற் றெரிக்கின் அத்தகை நூலினை முற்று நோக்கல் வேண்டுமென்னும் வேணவா வுண்டாகும்; அது உண்டாகவே உள்ளஞ் சோராது மேன்மேற் கிளருமென்க.

தமிழ்ச்சொற் பொருள் கோடற்குக் கருவி இவை! வடசொற் பொருள் கோடற்குக் கருவி இவை! யென அவ்வப்பாடைவல்ல

ஆசிரியர் மாட்டு வழிபடுமுறையின் வைத்து வழிபட்டுக் கற்றாயினும் கேட்டாயினும் அறியாதார்கூறும் அவலப் பொருள், அங்ஙனங் கற்றுங் கேட்டும் வல்ல அறிஞர் அவைக்களத்து ஏறாதென்பது ஒருதலையாகத் தேறுக.

"சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை"

இப்புலனெறிவழக்குட் போந்த பதங்கட்கு அவை நின்ற நெறியே நெறியாகப் பொருள் கொண்டால் அப்பொருள் பொருத்தமுறு பொருளாகுமா? இலக்கண நூலை முறைபிறழாது நல்லாசிரியர் மாட்டுக் கற்றுவல்லார் அங்ஙனம் பொருள் கொள்வாரா? கொள்ளார்! கொள்ளார்!

இலக்கண மறியாதார் பொருள் கோண்முறை அறியா ராகலான், அவர் பொருந்தாப் பொருள் கொள்வர்; அது இலக்கணப் புலவர் முன் நிலையுதலின்றிக் கெட்டொழியும் என்னுங் கருத்துப் பற்றியே "எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்தும் எழுத்தறிவார்க் காணினிலையாம்" என்றார் அறிவானான்ற பெரியாரும்.

இங்ஙனம் வருவனவற்றிற்குப் பொருத்தப் பொருள் கோடற்கன்றே "ஏற்ற பொருளுக் கிசையு மொழிகளை - மாற்றியோ ரடியுள் வழங்கன் மொழிமாற்றே" எனவும், "அகன்று பொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினு - மியன்றுபொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தன் - மாட்டெனெ மொழிப பாட்டியல் வழக்கின" எனவும் இலக்கணச் சூத்திரங்கள் எழுந்தன வென்க.

மற்றொன்று :- அண்மை, தகுதி, அவாய்நிலை முதலியன பற்றியே ஒரு நூற்குப் பொருள் கோடல் வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் முன்னொடு பின் மலைவாய்ப் பயப்பாடின்றி அழிந்தொழிதலோடு அமையாது அக்கொள்ளார்க்குப் பெரும் பேதையார் என்னும் பெயருஞ் சூட்டி யொழியுமென்க.

"நூலே கரக முக்கோன் மணையே
ஆயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய"

என்புழி, நூல் என்னும் பதத்திற்கு "ஏடு" எனப்பொருள் கொண்டது அண்மை பற்றியா? தகுதி பற்றியா? அவாய்நிலை

பற்றியா? அதிகாரம் பற்றியா? சூத்திரம் பற்றியா? யாதுமின்று, இவ்வாறு பொருள் கோண்முறை யறியாது ஏடு என்று பொருள் கொண்டது.

"கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம் - மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணாமே சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்"

என்னும் வெண்பாவிற்கு இலக்கியமாக்கிவிட்டது. அது கிடக்க.

இனி, "அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" என்புழி அறுவகைப்பட்ட என்பதனைப் பக்கம் என்பதனோடு அன்னுவயித்துப் பொருள் கொள்ளாவிடின் நூலாசிரியர் கோத்துவைத்த பொருட்கோவை குலைந்து மலைந்து உலைந்து பொருள் பயவாது வறிதாம். அதுபற்றியே அங்ஙனம் அன்னுவயித்துப் பொருள் கொண்டார் பேராசிரியர்; அது 'பக்கம்' என்பதற்கு உரைத்துப் போகும் உரைப் போக்கினாலும் இனிது விளங்கும்.

அஃதுணரும் அறிவாற்றலின்றி 'அறுவகைப்பட்ட' என்பதனைப் பார்ப்பனர் என்பதனோடு அன்னுவயித்து அறுவகைச் சைவர் எனப் பொருள் கொண்டார். "விளக்க"முடையார். அறுவகைச்சைவர் யாண்டுக் கூறப்பட்டனரோ அறிகிலம்!

சைவ சாத்திரங்களெல்லாம் எழுவகைச் சைவர் என்றே கூறும். இங்ஙனம் வாயில் வந்தன வந்தனகூற யாண்டு கற்றனரோ? அங்ஙனம் பொருள் கொண்டார் "ஐவகை மரபினரசர் பக்கமும்" என்புழி 'ஐவகை' என்பதனை அரசரோடு அன்னுவயித்து ஐவகைச் சைவர் எனல் வேண்டும்.

அதுமட்டோ "இருமூன்று வகையினேனோர் பக்கமும்" என்புழியும், 'இருமூன்று' என்பதனை ஏனோரோடு அன்னுவயித்து அவரையும் அறுவகைச் சைவர் எனல் வேண்டும். வேண்டவே, ஆதிக்கண் அறுவகைச் சைவர் என அவர் கொண்ட எண்ணுமுறை பிறழ்ந்து பதினெழுவகைச் சைவர் என்னும் எண்ணுமுறை தோன்றும்; தோன்றவே, சைவரெனப்படுவார் யாவரையும் ஒன்றாக வைத்துப் பதினெழுவகைப் பார்ப்பனர் என ஒத்துட் சூத்திரஞ் செய்யாது வேறுவேறு தொகையாக வைத்து அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம், ஐவகைமரபி னரசர் பக்கம், இருமூன்று

மரபினேனோர் பக்கம் எனத் தொல்காப்பியர் சூத்திரஞ் செய்தமை பிழை எனப்படும்.

அதுமட்டோ! பார்ப்பனர் அரசர் ஏனோர் என்பனவற்றிற்குச் சைவர் எனப் பொருள் கோடற்கு நூற்பிரமாணம் வேண்டும்.

அதுமட்டோ! பக்கங்கள் எல்லாம் நின்று வற்றும், அதுமட்டோ! "மறுவில் செய்தி" என்பது முதலாகப் பின்னர்க் கூறப்பட்டவற்றோடு சைவர் என்னும் பொருள் சம்பந்த மின்மையால் வாகைத் திணைக்கு இலக்கண மாகாது.

ஆகலான், "விளக்க" முடையார் தாங்கொண்ட பொருட் கேற்பச் சூத்திரம் பிறிதொன்று செய்துகொண்டு அப்பொருள் கூறல் வேண்டும். இச்சூத்திரம் அவர் கூறும்பொருட்குச் சிறிதும் இடங்கொடாது என்றுணர்க.

இனி, "நால்வர்க்கு ஒளிநெறி காட்டினை" என்னுந் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவெழுக்கூற்றிருக்கைத் துணுக்கை நால்வர் தமிழ் மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தார் என்பதற்கு ஆதாரம் என்றார்.

அத்துணுக்கையில் "நால்வர் தமிழ் மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தார்" என்ற பதங்கள் காணப்படவில்லை என்பது யாவரும் எக்காலமும் பார்த்தறியலாம்.

சனகராதி முனிவர், நால்வரும் முன்னர் ஆலின்கீழ் ஒருமுறை வேதப்பொருளைக் கேட்டுப் பின்னர் ஒருமுறை ஆகமப் பொருளைக் கேட்டார்கள். அது,

"மற்றது போழ்து தன்னின் மறைப்பொருள் வடத்தின் பாங்கர்ப்
பெற்றிடு சனக னாதி முனிவார் பின்னும் பன்னாள்
அற்றமி றவஞ்செய் தெந்தை யருளினாற் கயிலை நண்ணி"

"இருட்பெருங் கடலுள் யாமத் தெறிமருத் திடைப்பட் டாங்குப்
பொருட்பெருங் கடலாம்வேதம் புடைதொறு மலைப்ப விந்நாள்
அருட்பெருங் கடலே யெய்த்தே மமைந்தில துணர்வு யாங்கள்
மருட்பெருங் கடலி னீங்கும் வண்ணமொன் றருடி யென்றார்".

"நவையறு தவங்க ளாற்றி நல்லருள் படைத்த நல்லோர்
இவைபுகன் றிடலும் அன்பர்க் கெளிவருங் கருணை வள்ளல்
அவர்முகந் தெரிந்து நுங்க ளறிவமைந் தடங்கு மாறு
தவலருஞ் சிறப்பி னன்னூல் சாற்றுதும் இருத்தி ரென்றான்".

"நந்திமுற் கடையைப் போற்ற ஞானனா யகனா மண்ணல்
முந்துறை சனக னாதி முனிவரர் தொழுது கேட்ப
அந்தமில் ஆக மத்தி னரும்பத மூன்றுங் கூறப்
புந்திய தொடுங்கு ஞான போதகம் போதி யென்றார்".

என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுட்களால் நன்கறியலாம்.

சைவசமய குரவர் நால்வரும் தேவார திருவாசகங்களுள் சனகராதிமுனிவரர் நால்வரும் ஒருமுறை ஆலின்கீழ் வேதப் பொருள் தெக்ஷிணாமூர்த்திபாற் கேட்டதனையும் மற்றொரு முறை ஆகமப் பொருள் கேட்டதனையும் செய்யுள் இயைபுக்குத் தக்கவாறு திருவருள் உணர்த்திய வண்ணம் அமைத்துப் பாடி யருளினர். இவ்வுண்மை உணராதார் ஆலின்கீழ்ச் சனகராதியர் கேட்டது வேதப்பொருள் மாத்திரமே யென்று கொண்டு தேவார திருவாசகங்கட்கு உண்மைப் பொருள் காணமாட்டாது மலைவர்.

திருவெழுகூற்றிருக்கையுட் கூறியது ஆகமப்பொருள் கேட்டதனையேயாம். "அந்தமில் ஆகமத்தி னரும்பத மூன்றுங் கூறப் - புந்திய தொடுங்கு ஞான போதகம் போதி யென்றார்" என்றதனாலும் அது நன்குவிளங்கும்.

இவ்வுண்மை உணர மாட்டாது "நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை" என்னும் அத்துணுக்கை, நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தார் என்பதற்கு ஆதாரம் என்றும், "இருட்பெருங் கடலுள்" என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுட்கு வேதம் என்னும் பொதுப் பொருளே கொள்ளவேண்டும் என்றும் கூறினமையால்,

"பாடமே யோதிப் பயன்றெரித றேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால் - கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே மற்றவரை
ஈன்றாட் கிறப்பப் பரிந்து"

என்னு நாலடிக்கு இலக்காயினமை பற்றியாம் பரிவுறுகின்றாம். ஞானம் பெற்றுத் தமிழ்வேதஞ் செய்தார் என்றன் முதலியன எட்டுணையும் பொருந்தாமை மேலுரைத்தாம். கடைப்பிடிக்க.

"நால்வர்க்கு ஒளிநெறி காட்டினை" என்றதனானே "இறைவன் முனிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்த பொருளை உணர்த்துங் காலத்து மோன முத்திரை யத்தனாய்த் தானாயே யிருந்து காட்ட ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற்போல

ஆனந்த மயமான ஒளி அம்முனிவராகிய மாணாக்கர்க்கு நிறைதலின், அதற்குரிய மோன முத்திரை கூறி'' யதாயிற்று. இக்கருத்துப் பற்றியே ''தன்னையுன்னி யென்னை யாக்கிய போழ்தே யானவ னாயினேன்'' என்றார் பிறரும்.

இன்னும் இதனை,

''இருவரு முணரா வண்ண லேனவெள் ளெயிறி யாமை
சிரநிரை யனந்த கோடி திளைத்திடு முரத்திற் சீர்கொள்
கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
ஒருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோர்குசெய் வாரி னுற்றான்''.

''இணையதோர் தன்மை காட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக் கண்டு
சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவலரு ஞான போதம்
பனுவலி னளவன் றென்னும் பான்மையைத் தெரிந்து முக்கட்
புனிதன தருளாற் றத்தம் புந்தியி னொடுக்கம் பெற்றார்''.

''தத்தமுள் ளொடுங்கல் பெற்ற தாபத கணத்தர் யாரும்
முத்தொழில் புரியும் மூவா முதல்வனா முக்கண் மூர்த்தி
மெய்த்தவ வடிவ முன்னி மேவினர் சூழ்ச்சி மேலோன்
சித்திரம் புணர்த்த பாவை செயலற விருக்கு மாபோல்''.

என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களாற் செவ்விதினுணர்க.

நக்கீரதேவர் திருமுருகாற்றுப்படையுள் ''மார்பொடு விளங்க வொருகை'' எனவும், குமரகுருபர சுவாமிகள் கந்தர் கலிவெண்பாவுள் ''மார்பகத்தில் வைத்த கரதலமும்'' எனவுங் கூறியருளினமையின்,

இலிங்கபுராணம் வாயுசங்கிதை முதலியவற்றுட் கூறப்பட்ட வண்ணம் கலியுக முடிவுதோறும் நன்னான்கு இருடிகள் வெவ்வேறு பெயர்களோடு வருவர், அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் வெவ்வேறு உருக்கொண்டு அவற்றிற்கியைய வெவ்வேறு திருநாமந் தரித்துக் குருமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டு வேதாகமங்களின் பொருள்களை உணர்த்துமாற்றால் உணர்த்துவர் என்பது சித்தித்தவாறு காண்க. என்னை? மோன முத்திரைக்கை முருகக்கடவுள் திருமார்பைவிட்டு நீங்காமையான் என்க.

மற்றுப் புறமதத்தர் சைவசாத்திர உண்மை உணராமையால் புராணத்தைப் பொய்யென்று புகலல்போலச் சைவருள்ளும் அங்ஙனங் கூறுவாருளரேல் அவர்கட்குச் சித்தாந்த சாத்திரங்களும்

திருமுறைகளும் பொய்யெனப்பட்டுச் சமயசாத்திரமு மின்றாய்ச் சைவசமயமு மின்றாய் முடியும், என்னை?

"நாயகன் கண்ண யப்ப நாயகி புதைப்ப வெங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற்
றேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார்".

"கண்ணுத லியோகி ருப்பக் காமனின் றிடவேட் கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி மெலிந்தமை யோரார் மாறான்
எண்ணிவேண் மதனை யேவ வெரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து யிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த தோரார்".

"அரனடிக்கு அன்பர் செய்யும் பாவமு மறம தாகும்
பரனடிக்கு அன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதக நன்மை யாய்த்தே".

"பாலை நெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனையன் றேவிக் கராங்கொண்ட - பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண்".

"வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
சுரங்களினா லன்றுகறி யாக்க - விரங்காதே
கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை
வல்வினையே யென்றதுநா மற்று".

"பாதக மென்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ் சேதிப்பக்
கண்டீசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
சண்டீசர் தன்செயலாற் றான்".

என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சிவஞானசித்தியார் திருக்களிற்றுப் படியார் முதலிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களுட் புராண சரிதமே அநுபவப் பயனுக்கும், பிறவற்றிற்கும் பலப்பல இடங்களிலும் கூறப்படுதலானும், பன்னிரு திருமுறையுள் முழுதும் புராண சரிதங்களே கூறப்படுதலானும்,

"உயர்காயத்திரிக்குரிய பொருளாதலின்" என்னுஞ் செய்யுளிற் போந்த இருபத்திரண்டேதுக்களுட் காயத்திரியை

ஒழிந்தொழிந்த இருபத்தோரேதுக்களும் புராண சரிதங்களே யாகலானும் சித்தாந்த சாத்திரங்களும் திருமுறைகளும் பொய்யெனப்பட்டுச் சமய சாத்திரமின்றாய் முடியும், முடியவே, அச்சாத்திரத்தால் உணர்த்தப்படும் சைவசமயமும் பொய்யாய் முடியுமாகலான் என்றுணர்க.

இனி, "காது பொத்தரைக்கின்னரர்" என்னுஞ் சுந்தர மூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தில், "கோல வானிழற் கீழறம் பகர - வேதஞ் செய்தவ ரெய்திய வின்பம்" என்புழி ஏதம் செய்தவர் என்று பிரித்தலோ! வேதம் செய்தவர் என்று பிரித்தலோ! எது சரி? எது பிழை? என்னும் ஐயப்பாட்டின் கண், வேதஞ் செய்தவர் எனப் பிரித்தலே சரி யென்னும் பூர்வபக்கத்தார் கொள்கையை நியாய வாயிலாக மறுக்கின்றாம்.

வேதம் செய்தவர் எனப்பிரித்தால் மோனையின்மைக் குற்றமும், பொருட்பொருத்த மின்மைக் குற்றமும் பற்றும்; ஆகலான், அங்ஙனம் பிரித்தல் பிழை. ஏதம் செய்தவர் எய்திய இன்பம் யானும் கேட்டு எனப் பிரித்தால் ஒரடியுட் பல மோனை வருதற் சிறப்பும், குற்றஞ் செய்தவர் பெற்ற இன்பத்தை யானும் கேட்டு எனப் பொருட் பொருத்தச் சிறப்பும் ஒருங்கு பற்றும்; ஆதலின், ஏதம் செய்தவர் எனப் பிரித்தலே சரி.

ஏதம் செய்தவர் யார்? ஏதம் என்னை? இன்பம் என்னை? அவற்றை அறியுங் குதூகல முடையேம் என்பீராயின் கூறுதும் :-

சிவபிரான் கல்லானிழற்கீழ் யோகத் திருந்த காலத்துப் பிரமதேவர் மன்மதனை நோக்கி அப்பெருமான் யோகி னீங்கிப் போகியாகிப் புதல்வனைப் பெற்று எம்மைக் காத்தற் பொருட்டுப் புட்பபாணம், அவர்மீது போக்குதற்குக் கயிலை செல்கவெனக் காரணங்கூறி அவனை ஏவியபோது அவன் ஏனைத் தேவரிடத்துப் போல என் பாணம் அவரிடத்துக் காமத்தைப் பயவாது எனக் காரணங்கூறி மறுத்து, "இங்கெனக்கு அடுத்ததொன்றியம்பு செய்வல் என்றனன்" .

"என்னும்வேலை யமரரோ டிருந்தவேதன் முனிவுறா
நன்னயந்தழீஇ யுரைத்த நமதுசொன் மறுத்தியால்
அன்னபான்மை புரியினுய்தி யல்லதேல் உனக்கியாந்
துன்னுசாப மிடுதும்யாது துணிவுசொல்லுக என்றனன்".

"வெய்யசாப மிடுதுமென்று வெகுளியான் மொழிந்தகேட்டு
ஐயமேனி மதனவேள் அழுங்கிவெய் துயிர்த்தினிச்
செய்யலாவ தென்னெனத் தெரிந்துசிந்தை தேற்றியே
வையகம் படைத்தவண்ணல் வதனநோக்கி யுரைசெய்வான்".

"கேளிதொன்று ரைப்பல்வேத கேடுசூழ் நினதுவாய்ச்
சூளின்மேலை யியல்பகன்று துன்புழந்து படுதலிற்
காளகண்டன் முன்புசென்று கடியவெய்ய கணைகடூஉய்
மாளினுஞ்சி றந்ததம்ம மற்றுமுய்ய லாகுமே".

என்று கூறிக் கைலை சென்று சிவபிரான்மீது பூம்பாணம் பெய்து ஏத மியற்றியபோது தாம் காமவயத்த ரல்லாத "உலகருள் காரணன்" என்பது உணர்த்துதற் பொருட்டு நெற்றி நாட்டத்தான் மதனை நீறாக்கி, வேண்டாமை யில்லா விமலன் என்பது உணர்த்துதற் பொருட்டு மீளமதனை எழுப்பித் தொன்மைபோல அரசுரிமை முதலியன கொடுத்தின்பஞ் செய்தமையானும்,

தேவர் மதனை ஏவின மாத்திரையி னமையாது தங்கருத்து முற்றுவித்தற் பொருட்டு அவன் பின்னர்க் கயிலை சென்றமை,

"பணிந்தசொல்ல னாகிநாம் பணித்தவா புரிந்திடத்,
துணிந்தவாறு நன்று நன்று சூலிபாலி னுனைவிடாத்,
தணந்திடேந் தொடர்ந்து பின்பு சார்துமஞ்சல் போகெனா,
உணர்ந்துகூறி மாரவேளை யோவிலன்பொ டேவினான்",

"மாரவே ளீண்டுநிற்ப மனோவதி நகரின் மேய
ஆரண முதல்வன்றன்னை யமரன்கோன் றொழுதுநோக்கிக்
காருறழ் கண்டன் றன்பாற் காமனை விடுத்தி யன்னான்
போரிய லுணர்வா னங்கட் போதால் வேண்டு மென்றான்",

"சதமக னினைய கூறத் தண்மலர்க் கடவு ளோராக்,
கதுமென எழுந்து வானோர் கணத்துட னனையான் போற்றப்
பொதிதரு கயிலை யந்தண் பொருப்பின்மே லொருசார் போகி
மதனிய றெரிந்து முக்கண் வள்ளலை வழுத்தி நின்றார்"

என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுட்களாற் புலப்பட்டது; அத்தகைய ஏதஞ்செய்த வேதன் இந்திரன் முதலிய தேவர்க்கும் சூரனாதி யசுரரால் போந்த இடுக்கணை நீக்கிச் சத்தியலோகமும் வானாடும் அரசுரிமை முதலியனவும் கொடுத்தின்பஞ் செய்தமையானும் "ஏதஞ் செய்தவர் எய்திய வின்பம் யானுங் கேட்டு" என்றார்.

இங்கே கூறியவாற்றான் ஏதஞ் செய்தவர் மன்மதனும், பிரமா இந்திரன் முதலிய தேவரும் என்பதூஉம், ஏதம் மன்மதன் பூம்பாணஞ் செலுத்தி யோகத்தை நிலைகுலைக்க முயன்றதும், தேவர் அங்ஙனஞ் செய்யும்படி அவனை ஏவியதும் என்பதூஉம், இன்பம், இரதி பொருட்டு இறந்தமதனை எழுப்பியதும் அரசு கொடுத்ததும், தேவர் பொருட்டு அசுரரைக் கொன்றதும் அவரவர் பதமும் அரசு முதலியன கொடுத்ததும் என்பதூஉம் போந்தவாறு காண்க.

▫இங்ஙனம் மெய்ப்பொருள் காணப்படுதலால், வேதஞ் செய்தவர் எனப் பிரித்தலும் பொருந்தாப் பொருள் கோடலும் பிழையேயாம்.

தமிழில் நால்வர் தமிழ் மக்கள் வேதஞ் செய்தார், அதனைக் கடல்கொண்டு போயதென்று கூறின் இழுக்கென்னையெனின், அது, மேலே பல்லாற்றானும் விரித்துக் கூறியிருத்தலானும், வேத வழக்கோடும் ஆகம வழக்கோடும் மாறுகொள்வார் இக்காலத்து அங்ஙனங் கூறினும் இறந்த காலத்துப் பிறபாசண்டரும், மூவகைச் சங்கத்து நான்குவருணத் தொடுபட்ட சான்றோரும், சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்துத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் முதலிய சைவசமய குரவரும், மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சந்தானகுரவரும், அவர்க்குப் பிற்பட்ட காலத்துச் சைவ மடத்துப் பெரியாரும் அங்ஙனம் கூறினாரில்லை யென்பது, என்னை? அவர் மெய்ம்மை கடைப்பிடித்த விழுமியோராக லானும், வீடு காதலித்த சேடராகலானும், பிறரும் அங்ஙனங் கூறிக் கரிபோக்கினார் ஆகலானு மென்க.

இன்னும் ஆழ்வாராகிய பெரியாரும், அவர்கள் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட இராமாநுஜாசாரியரும், மத்துவாசாரியரும், அவர்கட்குப் பிற்பட்ட வைணவ மடத்துப் பெரியாரும், மாத்துவ மடத்துப் பெரியாரும் தாந்தாம் இயற்றியருளிய திருவாய்மொழியிலும், பாஷியத்திலும், பிறவற்றிலும் அங்ஙனம் கூறாமையும் உற்று நோக்கற்பாலது.

மடங்களினொப்பு நோக்கியும், தமிழ்வேத ஒப்பு நோக்கியும் இவர் சிறப்புந் தோன்ற வேறு பிரித்துக் கிளந்து கூறினாம்.

கந்தபுராணத்தும் திருமுறையிலும் சனகராதி நால்வரைப் பற்றிப் பேசியிருத்தலே யன்றி நால்வர் தமிழ்மக்களைப் பற்றிப்

பேசப்படவில்லை. அவர்கள் "விளக்க" முடையாரால் சிருட்டிக்கப் பட்டு எவர்க்கும் எக்காலத்தும் தோன்றாத அற்புதமுடையர் போலும். அதனாற்றான் நூல்கள் அவரைப்பற்றி யாதும் பேசாதொழிந்தன.

"விளக்க" முடையார் இவரைச் சிருட்டித்தமையால் பிரமா நாணமும் மகிழ்ச்சியும் கவலையும் ஒருங்கடைவர்; என்னை? தஞ்சிருட்டி கட்புலப்படுதலானும் இவர் சிருட்டி கட்புலப்படாமை யானும், தமக்கு அதிக வேலை யின்மையானும், இவர் சிருட்டி விசேட நோக்கிச் சிவபெருமான் சிருட்டித்தொழின் முழுதும் இவர்க்கே கொடுத்துவிடுவாரோ என்னும் ஐயப்பாட்டினாலு மென்க. அது நிற்க,

பிறிதொன்று :- "எல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த உஅ (28) சைவ நூல்களையும் தென்றமிழ் நாட்டு மகேந்திரமலையில் சிவபெருமான் அருளியதாகத் தெரிதலானும்" என்றார்.

"விளக்க" முடையார்க்கு அங்ஙனம் தெரியவந்தது எங்ஙனமென ஆராய்வார்க்கு "மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற் - சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்" என்பதற்குத் திருவாசக வுரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளைத் திரித்துணர்ந்தமை பற்றியே என்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

தென்றமிழ்நாட்டு மகேந்திரமலையில் சிவபிரான் ஆகமங் களை அருளிச்செய்தாரென அவ்வுரையாசிரியர்கள் யாண்டும் எழுதவில்லைஎன்பது ஆண்டுக் காண்க. அதுநிற்க.

மகேந்திர மெனப் பெயரிய மலையொன்று உளதெனச் சிவதருமோத்தரத்தும், கந்தபுராணத்தும் கூறப்படினும், அது, ஒரு சிவஸ்தலமென்றும், அதன்கண் சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயில் உண்டென்றும் அவற்றுட் கூறப்படவில்லை. மற்றென்னை கூறப்பட்டவாறெனின், ஏழுமலைகளைச் சொல்லுமிடத்து இதுவும் அவற்றுள் ஒன்றெனச் சொல்லப்பட்ட அத்தனையா மென்றறிக.

இங்ஙன மிருத்தலால் திருவாசகத்தும் திருவிசைப்பா வகத்தும் கூறப்பட்ட மகேந்திரம் மேலே சுட்டிய மகேந்திரமன்று; "திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி" நூலாசிரியப் பெரியார் அதனகத்துக் கூறியவண்ணம் திருக்கைலாசமலையே யென்று பலப்பல ஏதுக்களால் நன்கு விளங்குகின்றது. அவற்றைக் கூறுதும்; கடைப்பிடிக்க.

பாரதத்தில், "எம்பிரா னிமவான் றந்த - புரிகுழ லோடும் வைகும் புண்ணியப் பொருப்பைச் சேர்ந்தான்"

"உருகிய வெள்ளி போல வுயர்முழை தோறும் வீழும்
அருவிநீர் புனிதன் வேணி யமருமா நதியிற் றோன்ற
உருகிய பனிவான் குன்றி லொண்பனிக் கடவுள் வந்து
மருவிய தென்னத் தோன்றும் வருண★மால் வரையின் றென்பால்"

★ பனிக்கடவுள் வந்து மருவிய தென்னத் தோன்றும் வருணம் – வெண்மை. வெண்மையையுடைய மால்வரை – கைலாசமலை.

"விசயன் பூண்ட பெருந்தவத்தி னிலைசிலர்க்குப் பேசலாமோ" எனக் கூறப்படுதலான், அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்த் திரத்தின் பொருட்டுத் தவஞ்செய்த தானம் கயிலைத் தென்றிசைச் சாரலென்பது பெறப்பட்டது.

"நனைமலர் சிதறித் தொழுதுமுன் நின்ற
நந்திமே னயனம்வைத் தருளி
வினைபடு கேழல் வேட்டைநா மின்றே
வேடரா யாடுதல் வேண்டும்
நினைவுற வெமது கணத்தொடிக் கணத்தே
நீயுமவ் வுருக்கொளு கென்று
மனைவியுந் தானுங் கிராதர்தங் குலத்து
மகிழ்நனும் வனிதையு மானார்".

"ஓரேனந் தனைத்தேட வொளித்தருளு
மிருபாதத் தொருவ னந்தப்
போரேனந் தனைத்தேடிக் கணங்களுடன்
புறப்பட்டான் புனங்க ளெல்லாம்
சீரேனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாங்
குழவியையுஞ் செங்கை யேந்திப்
பாரேனை யுலகனைத்தும் பணிவுடனே
புகழ்ந்திடத்தன் பதிபின் வந்தாள்"

"அனந்தவே தமுமிறைவ னேவலினான்
ஞாளிகளா யருகு சூழ
அனந்தகோ டியிற்கோடி கணநாதர்
வேட்டுவரா யருகு போத

அனந்தனா லினித்தரிக்க வரிதரிதிப்
பூதலமென் றமரர் கூற
அனந்தமா முகமாகி யடிச்சுவடி நோக்கினா
னடவி யெல்லாம்''.

''மூகதா னவனிவன்மேன் முந்தியுயிர்
கவருமெனுஞ் சிந்தை யானப்
பாகசா தனிதவஞ்செய் பாக்கியபூ
மியைநோக்கிப் பரிவி னோடும்
ஏகசா பமும்வணக்கி யேகினான்
ஏகுதலு மிலங்கு வெண்ணீற்று
ஆகனா னோக்கப்பட் டணுகியதால்
அருந்தவன்மே லந்த ஏனம்''.

''அதிர்ந்துவரு கேழலைக்கண் டருந்தவத்தை
யழிக்குமென வஞ்சி நாளும்
உதிர்ந்தசரு குணவொழிய வுணவிலான்
விரைவினிற்றன் னொருவில் வாங்கி
முதிர்ந்தசினத் துடனெய்தான் முகம்புதைய
வக்கணைக்கு முன்னே யண்டம்
பிதிர்ந்திடவின் னாணெறிந்து வேடனத
னபராங்கம் பிளக்க வெய்தான்''.

எனக் கூறப்படலானும், சிவபிரான் வேட்டுவக்கோலங்கொண்டு வேட்டுவக்கணஞ் சூழ வேதஞானிகள் புடைபோத உமையாகிய வேடிச்சிக்கு முன்னும் பன்றிப் பின்னுஞ் சென்று விசயனுடன் பொருத இடம் கைலைச் சாரல் என்பது பெறப்பட்டது.

இப்பெறப்பட்ட பொருள்களையே திருமாளிகைத்தேவர் ''உறவாகிய யோகமும்'' என்னுந் திருவிசைப்பாத்திருப்பதிகத்தின் மத்தியின் ''சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்'' என்னும் வனப்பமைய,

''வண்டார் குழலுமை நங்கை முன்னே
மகேந்திரச் சாரல் வராகத் தின்பின்
கண்டார் கவலவில் லாடி வேடர்
கடிநா யுடன்கை வளைந்தா யென்னும்''

என்ற திருப்பாட்டின் வைத்து விளங்கப்பாடி, அதனால் அப்பதிக முழுவதிலும் மகேந்திரம் என்றது வெள்ளியங்கிரியை யெனத் தெள்ளிதின் விளக்கிவிட்டார். அதுவேயுமன்றிப் பதினொராந் திருப்பாட்டில் சோதிமகேந்திரம் என விசேடித்தும் விளக்கினார் (சோதி - வெண்மையொளி); எனவே சோதி மகேந்திரம் வெண்மையாகிய கைலாசம் என்றவாறாம்.

மகாஇந்திரம் – மகேந்திரம்; மிகமேலாகிய பெருமையை யுடையது கைலை யாதலின் மகேந்திரம் எனப்பட்டது. அத்துணைப் பெருமை என்னையெனின், அது ஊழிக்காலத்துப் பிரளய வெள்ளத்தழுந்தாது அதன்மேல் வளர்ந்தோங்குதலும், அழியாதிருத்தலும், பதமுத்தித் தானமாயிருத்தலும் பக்குவராய கணங்கட்குத் தக்க வின்பங் கொடுத்துப் பரமசிவன் ஸ்ரீகண்ட சரீரசரீரியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் செம்பொற் றிருக்கோயிலைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருத்தலும் முதலியவன.

திருவாதவூரடிகளும் இக்கருத்துப் பற்றியே,

"தூவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்
சோதிமகேந்திர நாதன்வந்து
தேவர் தொழும்பதம் வைத்தவீசன்"

என்று திருவாசகத்துள் அருளிச் செய்தார்.

ஆண்டவன் திருக்கைலையினின்று ஆசாரியமூர்த்தமாய் எழுந்தருளி வந்தமையை அடிக்கடி அடிகள் கூறுதலைத் திருவாசகத்துட் பரக்கக் காணலாம். ஈண்டுஞ்சோதி யென்ற அடைதானே மகேந்திரம் கைலை என்பதை நன்கு விளக்கிற்று.

இங்ஙனமே ஒரோரிடத்துப் பொதுவாகக் கூறிப் போந்தவற்றை அடை முதலியவற்றாற் சிறப்பாக உணர்த்திப் போதல் ஆசிரியர் வழக்காறாதலை நல்லாசிரியரிடத்துப் பயின்ற இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியுடையார் நன்கறிவர்.

கைலைக்கு நொடித்தான்மலை என்னும் ஒரு பெயர் காரணத்தால் எய்தியது போல,

"ஊழிதொறூழி முற்று முயர்பொன் னொடித்தான் மலை"

"நிலவு மெண்ணி றலங்களு நீடொளி
இலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோர்
உலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேல்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை"

என்றற் றொடக்கத்தனவாக எண்ணிகந்த பெருமை இலக்கியங் களுட் கூறப்படலால், அப்பெருமை காரணமாக மகேந்திரம் எனவும் ஒரு பெயர் பண்பாகு பெயராய்ப் போந்தவாறு கண்டுகொள்க. (மகா-பெருமை, மிகுதி முதலியவற்றை விளக்கும் உபசர்க்கம். இந்திரம்-மேன்மை).

இன்னும் அடிகள்,

"வேடுரு வாகி மகேந்தி ரத்து
மிகுகுறை வானவர் வந்து தன்னைத்
தேட விருந்த சிவபெரு மான்
சிந்தனை செய்தடி யோங்க ளுய்ய
ஆட லமர்ந்த பரிமா வேறி
ஐயன் பெருந்துறை யாதி யந்நாள்
ஏடர்களை யெங்கு மாண்டு கொண்ட
இயல்பறி வாரெம் பிரானா வாரே".

என்னுந் திருவாசகத்தானும் மகேந்திரம் கைலை யென்பதை நன்கு விளக்கியவாறு காண்க. என்னை? தேவர் குறைநேரின் கயிலைக்கு வந்து சிவபிரானைத் தரிசித்துத் தங்குறை கிளந்து அநுக்கிரகம் பெறுதல் இயல்பு.

அருச்சுனன் பொருட்டு வேடுருக்கொண்டு கைலையிலிருந்த ஞான்று 'மிகுகுறை வானவர்' வந்து, காளகண்டம் மான்மழுச் சதுர்ப்புயங்களோடு சீகண்ட சரீரியாய் என்றும்போல இறைவரிருக்கக் காணாமையின் எம்பெருமான் எங்கே போயினரோ என்று எண்ணித் தேடும்படி யிருந்தமையால் என்க.

அக் கைலாசபதியே தமக்காகப் பாண்டியனுக்குப் பரிமாக் கொணர்ந்தவரென்பார் தேடவிருந்த சிவபெருமான், ஐயன், பெருந்துறைஆதி அடியேங்களுய்யச் சிந்தனை செய்து அந்நாள் ஆடலமர்ந்த பரிமா ஏறி ஏடர்களை எங்கும் ஆண்டு கொண்ட என்றார். (ஏடர்-அன்பர்). தம்மோடு அரிமர்த்தன பாண்டியன், வந்தியாகிய பிட்டுவாணிச்சி என்னும் இருவரையுஞ் சேர்த்து ஏடர்களை யெனப் பன்மையாற் கூறினார் என்றுணர்க.

அஃதற்றாக,

> "மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
> சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"

என்பதன் பொருளுணர்த்து முகத்தானும் மகேந்திரங் கைலை யெனத் தேற்றல் வேண்டும் என்பீராயிற் றேற்றுதும்:-

ஒரு காலத்துத் தேவர்கள் சிவபிரானை நோக்கித் தொழுது துதிக்க, அதற்கு மகிழ்ந்து அவர் பிரசன்னமாக, அவர்கள் அன்போடு அவ்வாண்டவனைப் பூசனைபுரிதல் வேண்டுமென்ன, பெருமான் சூரிய மண்டலத்தூடு விளங்கும் நான்முகத்தோடு தோன்ற, அத்தேவர் விதிப்படி பூசை புரிந்தனர். அது செய்யத் திருவுள மகிழ்ந்து தேவர்கட்கு ஆகமம் இருபத்தெட்டையும் கொடுத்து மறைந்தனர். கொடுத்த வாகமம் பலநெடுங் காலங்கழிய இறந்துபோதலும் உமாதேவியார் அவற்றை மீளவுந் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்று இறைவற்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய அவர் தோற்றுவித்தார். அது :-

> "தொழுதனர் துதிப்பக் கொன்றைவே ணியனு
> மகிழ்ந்தனந் துதித்ததற் கென்ன
> உழுவலன் போடு பூசனை புரிய
> வேண்டுமால் என்னலும் ஒளிரும்
> மழகதி ரிரவி மண்டலத் தூடு
> வயங்குநான் முகத்தொடு தோன்றப்
> பழுதறு தேவ ரருக்கிய முதவிப்
> பாற்படப் பூசனை புரிந்தார்."

> "பூசனை புரியவுளமிக மகிழ்ந்து பொன்னுல
> குறைபவர் தமக்கு
> மாசற விரிந்த வாகம முழுதும்
> வழங்குபு மறைதலு மற்றை
> ஏசலொன் றில்லா வாகம நோக்கி
> மறையவ ரெழின்முடி யரசர்
> ஆசிலா வணிகர்★ பூசனை புரிதற்கு
> உரியரென்று அறைந்துபோ யினரால்".

★ வேளாளர்க்கும் வணிகர்க்கும் வேள்வி வழிபாடொழிந்த தொழிலெல்லாம் ஒத்தலின், வேளாளரை வேறு கூறாது வணிகருளடக்கிக் கூறினார். இக்கருத்துப்

"கொடுத்தவா கமந்தா னாள்பல கழிய
விறத்தலுங் கொங்கலர் கூந்தல்
மடத்தகை யுமையாள் இறைவனை நோக்கி
மாய்ந்தவா கமமெலா மெடுத்து
நடத்திட வேண்டும் என்னலு மைத்த
நள்ளிரு ணடுவணின் றாடும்
விடைக்கொடி யுயர்த்தோன் ஆகம முழுது
முன்புபோல் விளங்கிட விரித்தான்".

என்னும் வாயுசங்கிதையால் இனிது விளங்கும்.

இனி அத்திருவாசக அடிகட்குப் பொருள் கோண்முறையா மாறு: சொன்ன ஆகமம் ("மாய்ந்த வாகமமெலாம் எடுத்து நடத்திட வேண்டுமென்று" இறைவி) விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்ற ஆகமங்களெல்லாவற்றையும் - மன்னும் – **ஊழிக்காலத்தும் அழியாது நிலைபெறும்** - மாமலை மகேந்திரம் அதனில் - கைலாசமலையாகிய மகேந்திரமலையில் – தோற்றுவித் தருளியும் - **வெளிப்படுத்தியருளியும்** என்க.

கைலாசமலை,

"கீணி லாவுறும் உலகெலா நீங்கியே கீழ்போய்ச்
சேணி லாவுறு பதமெலா முருவிமீச் சென்று
மாணி லாவுறு மண்டத்தி னடிமுடி மருவத்
தாணு வாய்உல கிறுதியி னிற்பதுஅச் சயிலம்".

என்ப வாகலின், மாமலை யெனப்பட்டது. உலகிலுள்ள மலைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் பெரியமலை என்றபடி. மாமலை மகேந்திரம் என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. "மாமலையின் றென்பால்" என்புழியும், மாமலை கைலாசமெனப் பட்டது காண்க.

பற்றியே தொல்காப்பியரும், "இருமூன்று திறத்தினேனோர் பக்கமும்" என்று வணிகரையும் வேளாளரையும் வேறுபிரித்துக் கூறாது ஒன்றாகக் கூறியதூஉ மென்க. இங்ஙனனஞ் சாத்திர வரம்பிற்கேற்ற சமாதானங் காணமாட்டாத வேளாளருள் ஒரு சாரார் சாதி வரம்பழித்துத் தாமும் புலையராய் நிரயம் புகுத முயன்று, "சாதிநான் கிழிந்த னந்தஞ் சாங்கர சாதி பல்கி" எனவும், "விதிநிலை முறைவ ரம்பு விடுத்தழிந் தெவரு மொன்றாய்ப் - பதினாறு வயதின் மூப்புப் பழுத்துமாய்ந் தொழிவ ரன்றே" எனவும், போந்த இலக்கியங்கட்கு இலக்கணம் புதுக்குதல் "கலியின் வண்ண"மே காண்மின் காண்மின்!!)

இன்னும் கீர்த்தித் திருவகவலின் "தில்லை மூதூராடிய திருவடி" என்று ஆரம்பித்து, அடுத்ததல மகேந்திரமாகக் கூறினார். முடிக்கும் பொழுதும் அம்முறையே "பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்" எனவும், "ஒலிதரு கயிலையுயர்கிழ வோனே" எனவும் கூறித் தில்லைக்கும் புலியூர்க்கும் மகேந்திரத்திற்கும் கைலைக்கும் சம்பந்தந் தெரித்து இரண்டும் ஒன்றென விளங்கவைத்த வாறுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும் இவ்வகவலுள் "மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்" எனவும் போற்றித்திருவகவலுள் "மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி" எனவுங் கூறி மகேந்திரங் கைலாசமென விளக்கினார். என்னை?

மந்திரம் - கோயில். கைலாசமலையில் நவரத்தின கசிதமான செம்பொற் றிருக்கோயில் ஒன்று தேவரு மருளுமாறு பேரழகோடு உள்ளது. அக்கோயில் பொருந்திய கைலாசம் என்பது பொருளாகலான் என்க. அதனை,

"அன்னதோர் கயிலை நாப்ப ணம்பொனின் சுடர்மேல் கொண்ட
நன்னெடுஞ் சிமயத் தோங்க னவையொரீஇ நண்ணிற் றென்னக்
கன்னியங் காப்பு மேவிக் கதிர்மணிக் கற்றை சுற்றிப்
பொன்னெடுங் கோயில் ஒன்று பொலிவொடும் பொருந்திற் றன்றே"

"திணிகதி ராரந் தன்னிற் சிறந்தவச் சிரத்திற் செக்கர்
மணிதனின் முழுநீ லத்தின் மற்றைய வெறுக்கை தன்னிற்
பணிபட வருளாற் றானே பலித்திடு சிகர மாதி
அணியினுக் கணியாய் வைகு மாலயச் சூழ லெங்கும்".

"என்றுமீ றென்ப தின்றி யிருந்திடுங் கயிலை வெற்பிற்
பொன்றிகழ் நகரந் தன்னுட் பொருவிலாக் கோளு நாளும்
துன்றிய தன்மைத் தென்னத் தூமணிக் கதிர்கள் சூழ
மன்றம ருறையு ளொன்று வனப்பொடு வைகிற் றன்றே".

என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களாற் றேர்க.

மந்திரம் செம்பொற்றிருக்கோயில். இனி மந்திரமெனப் பொருள் கொண்டால் அது ஆகுபெயராய்ச் சாமானிய சுருதி பிரபல சுருதிகளை யுணர்த்தும் எனக்கொண்டு அச்சுருதிகளை வெளிப் படுத்துதற்கு முக்கிய ஸ்தானமாகிய கைலை என்றலுமாம்.

இனி, சிவபெருமான் சதாசிவதத்துவ புவனத்திருந்து சத்தி சதாசிவன் முதலாயினார்க்குச் சொல்லியருளிய ஆகமங்களைத் திருநந்திதேவர் சனகராதி முனிவர் பொருட்டு மகேந்திரமாகிய கைலையில் வெளிப்படுத்தினார் என்றலுமொன்று. அது,

"சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்றாம் பெற்ற
நவவா கமமெங்க ணந்திபெற் றானே".

என்னுந் திருமந்திரத்தாலும் உணர்க.

அஃதொக்குமன்னாயினும்,

"கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய வாகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்"

என்னுஞ் சொற்றொடர்ப் பொருள்கோளானும் மகேந்திரங் கைலயாதலை யறிய வெஃகினோம் என்பீராயின் அதனையும் கூறுதும் :-

கேவேடர் ஆகி - *வலைவாணராகி,* **மா வேட்டு ஆகிய** - *மகா லக்குமியெனக்கூறி வேதம் போற்றும் உமையாகிய இறைவியைத் தாம் மணத்தல் நிகழும்படி;* **கெளிறு அது படுத்து** - *சுறவேற்றை வலையகப்படுத்து,* **ஆகமம் வாங்கியும்** - *அது சிரத்திடத்துக் கொண்டிருந்த ஆகமங்களைத் தாம் எடுத்தும்,* **மற்று அவை தம்மை** - *அவ்வாகமங்களை,* **மகேந்திரத்து இருந்து** - *கைலாசமலையில் எழுந்தருளியிருந்து,* **உற்ற ஐ முகங்களால் பணித் தருளியும்** - *அவ்வாகமங்கள் முன்னரே இருந்து வெளிப்பட்ட ஐந்து திருமுகங்களாலும் இறைவிக்கு உபதேசித்தருளியும்* என்க.

கெளிறது என்பதில் அது பகுதிப்பொருளது. படுத்தல் - வலையகத்து அகப்படச் செய்தல். மா - மகாலக்குமியாகிய உமை. வேட்டல் வேட்டு என முதனிலையாய் நின்றது. ஆகிய என்பது செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். வாங்குதல் - எடுத்தல், உம்மை எண்ணும்மை.

இனி "மிக்கோரிதழ் பற்றொன்றினு முண்மை - கற்றார் தொழும் அருணாசலம்" என்புழிப் போல எதிர்மறை யும்மை

என்றலுமாம்; வாங்காமலும் பணித்து, வாங்கியும் பணித் தென்க. மற்று அசை, தமமும் அசை. உற்ற ஐம்முகம் - ஆகமங்கள் பொருந்தித் தோன்றுதற்கிடமாகிய ஐந்து முகம். பணித்தருளல் ஒரு சொல் விழுக்காடு; உபதேசித்தல் என்றபடி. இனம் பற்றிச் சுறவேறு கெளிறெனப் பட்டது; "இமைய வில்வாங்கிய வீசன்" என்புழி மேரு இனம்பற்றி இமயம் எனப்பட்டாற் போல.

இனி, *(ஆகிய - தமதாஞ்ஞையால்)* உண்டாகிய, கெளிறது - *திருநந்தி தேவராகிய கெளிற்றை,* படுத்து - *வலையகப் படுத்தி,* ஆகமம் வாங்கியும் - *(அதன் சிரத்துற்ற) ஆகமங்களை எடுத்துக் கொண்ட சிவபிரானும்,* மாவேட்டு - *மகா லக்குமியாகிய உமையை மணந்து,* என்றலுமாம். இப்பொருட்டு வாங்கி பெயர். "தோற்றிய திதியே யொடுங்கி" என்புழி ஒடுங்கி போல, உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

எவ்வெம் முகத்தில் எவ்வெவ் வாகமங்கள் தோன்றினவோ அவ்வம் முகத்தால் அத்தோற்ற முறைப்படி அவ்வவ்வாகமங்களை உபதேசித்தார் என்பது விளக்கிய உற்றஐம்முகங்களாற் பணித் தருளியும் என்றார்.

ஆலவாயடிகள் இறைவியை நோக்கி, "வலைஞர் மகளாகப் போந்திரு; நாம் வந்து வதுவை அயர்ந்து வருகுது" எனப் பண்டு வழங்கிய திருவாக்கு ஒருவாதவண்ணம் ஓர் வலைஞராய் வலைச்சேரி வந்தாராக, அவர் வடிவழகு கண்ட சேர்ப்பன் "நம்பீநீ யாரை யென்ன" அதற்கவர் "தனிவலையுழவனல்ல ★★ மைந்தன் யானென்ன".

"தொண்டுறை மனத்துக் கானற் றுறைமக னஃதே லிந்தத்
தண்டுறை யிடத்தோர் வன்மீன் றழலெனக் கரந்து சீற்றங்
கொண்டுறை கின்ற தைய குறித்தது பிடித்தி யேலென்
வண்டமர் கோதை மாதை மணஞ்செய்து தருவ லென்றான்"

ஆகலான், அதற்கியையக் கேவேடராகி மா வேட்டு ஆகிய கெளிறது படுத்து என்றருளிற்று அடிகள். செய்யுளாதலின் முறை பிறழ்த்திக் கூறிற்று.

சுறவிடத்து வாங்கிய ஆகமங்களை உத்தரகோசமங்கையில் உபதேசித்தார் என்னும் புராணவசனத்தோடு கைலையில் உபதேசித்தார் என்றல் மறுதலைப்படுகின்றதே யெனின், அற்றன்று;

என்னை? உத்தரகோசமங்கையில் ஒரு முகத்தோடிருந்து உபதேசித்த ஆகமங்களையே ஐம்முகத்தோடிருந்து தோற்ற முறைப்படி உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று தம்மை இரப்ப இறைவன் அங்ஙனஞ் செய்தான் என்பது,

"வெள்ளி மால்வரைக் கைலையில் வீற்றிருந் தருளித்
துள்ளு வார்புனல் வேணியா ரருள்செயத் தொழுது
தெள்ளு வாய்மையி னாகமத் திறனெலாந் தெரிய
உள்ள வாறுகேட் டருளினாள் உலகையா ளுடையாள்"

என்னும் பெரியபுராணத்தால் நன்கு விளங்கக் கிடத்தலானென்க.

இன்னும் சிவபெருமான் வேதாகமங்களைப் பக்குவராகிய சனகராதி முனிவர்க்கும் பிறர்க்கும் வேண்டிய போதெல்லாம் உபதேசித்தற்கு முக்கியஸ்தானமாகக் கொண்டு விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்விய ஸ்தலம் திருக்கைலாச மலையேயாம் என்பது,

"இமையகிரி வடகுணபால் இமையவர்கள் தொழுதேத்த
உமையுடனே பசுபதிதா னுறைவனொரு கிரிமிசையில்
தமையுணர்ந்த தபோதனருந் தங்குவரச் சயிலத்தில்
கமையுடையா ரதன்பெயரைக் கைலையெனக் கழறுவரே".

"ஆகமங்கள் அனைத்தினையும் அருமறைக ளொருநான்கும்
மோகமற முனிவர்க்கு மொழிந்தருள ஒழிந்தனவும்
மாகருமோ மாலயனு மலர்தூவித் தலைவணங்க
ஏகனிறை யதன்மிசையு மிருக்கவிரும் பினனினிதே".

என்னுஞ் சிவதருமோத்தரத் திருவிருத்தங்களானும் அறிக.

★பசுபதி யுறைவன் என்னாது உமையுடனே பசுபதி தானுறைவன் எனவும், மாகரும் மாலயனும் மலர்தூவி வணங்க இருப்பன் எனவும் உடன் புணர்த்திக் கூறினமையின் உமை, மாகர், மால், அயன் முதலாயினார்க்கும் ஒவ்வோர் காரணம்பற்றி வேதாகமங்களை ஒவ்வோர் காலத்து ஆண்டே உபதேசிப்பார் என்பது செவ்விதிற் றெரிந்து கொள்க.

இங்கே எடுத்துக் காட்டிய அதிப்பிரபலப்பிரமாணங்களாலே, மகேந்திரங் கைலாசமலைதான் என்பது நிறுவப்பட்டது; படவே, ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் தமிழ்நாட்டுட்பட்ட மகேந்திரமலையில் சிவபிரான் ஆகமங்களைத் தமிழிற்

கூறியருளினார் என்னுங் கற்பனை கழிக்கரைப் புலம்பலும், கானகத்துப் புலம்பலு மாயவாறு கண்டுகொள்க.

★★நிலவுலகத் துயிரோம்பு நீதிமன்னன் இவையிவை செய்யலாம் இவையிவை செய்யலாகா வென மக்கட்குத் தெரிக்கும் நீதிநூலை அவர்கட்குக் கொடுத்து, அதின்படி ஒழுகுவோர்க்கு நன்மையும் ஒழுகாதார்க்குத் தண்டமுஞ் செய்து காப்பான். அதுபோல, ஈரேழு பதினான்குலகிற்கும் இறைவராகிய நடராச வள்ளலும் விதிவிலக்காகிய புண்ணிய பாவங்களைத் தெரிவிக்கும் முதனூலாகிய வேதாகமங்களைத் தேவர் மக்கண் முதலியோர்க்குக் கொடுத்து அவற்றின்படி ஒழுகுபவர்க்கு இன்பமும் ஒழுகாதவர் களுக்குத் துன்பமும் கொடுத்து ஓம்புவார், அது,

"ஆணையால் அவனி மன்ன னருமறை முறைசெய் யாரை
ஆணையிற் றண்டஞ் செய்து மருஞ்சிறை யிட்டும் வைப்பன்
ஆணையின் வழிசெல் வோருக் கரும்பதி செல்வ நல்கி
ஆணையும் வைப்ப னெங்கும் ஆணையே ஆணையே காண்".

★"மறைகளீ சன்சொ லச்சொல் வழிவாரா வுயிரை வைக்கும்
சிறைகண்மா நிரய மிட்ட பணிசெய்வோர் செல்வத் தோடும்
உறையுமா பதிகள் உம்பர் உலகங்கள் யோனிக் கெல்லாம்
இறைவனா ணையினால் இன்பத் துன்பங்க ளியைவ தாகும்".

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களினால் அறிக. (ஈண்டு-மறை-அரசன் வார்த்தை)

இவ்வாறு அரசன் முறையின் வைத்து இறைவன் முறை உணர்த்திய சித்தாந்த சாத்திரத்தைச் சிறிதுமோராது, சைவ சமயிகளாகிய நாமெல்லாம், இறைவன் நம் பொருட்டிரங்கித் தந்த வேதாகமங்களை விடுத்தொழித்து வெறுங்கையோடு வீதியினின்று தவிக்குமாறு செய்யக் கருதி, வேதங்கள் ஆரியர் கட்டின கட்டு என்றும், சைவர்கட்கு அவை பிரமாண நூல்கள் அன்றென்றும், சிவபெருமான் தமிழில் வேதஞ் செய்தருளினார் என்றும் உலகந் தோன்றிய நாண்முதல் இதுகாறும் ஒருவருஞ் சொல்லாத நவீனக் கற்பனையாகிய ஓரடிநிலை பாரித்தார். "திருநான்மறைவிளக்க" முடையார்.

இவரது பெலமற்ற வடிநிலை யாமெடுத்துக் காட்டிய இரும்பெரும் வச்சிரக் காட்டாகிய ஊழிப் பெருவெள்ளத்தான் மோதுண்டு இருந்தவிடமுந் தெரியாமற் கரைந்து போயிற்று.

★ஆகலான் மெய்ம்மைச் சைவசமயிகளே! இப்போதுள்ள வடமொழி வேதாகமங்களே இறைவன் சிருட்டியாரம்ப காலத்தில் நம்பொருட்டு அருளிச்செய்த முதனூல்களென்றும், "விளக்க முடையார் கூறியபடி தமிழில் முதனூல் இறைவன் செய்திலன் என்றும், அதனால் கடல்கொண்டு போயதென்றது அவரது கட்டுவார்த்தை என்றும், நன்றாகத் தேறி அவரை வேதாகம விரோதியெனக் கொண்டு புறப்புறத்தினும் புறப்புறச் சமயத்தவராக வெண்ணி, அவர் சொற் கேட்பின் ஆன்மலாபமிழந்து நரகத் தெய்துதல் ஒருதலையெனத் துணிந்து, அவர்சொற் கேளாது வேதாகம வழியொழுகி விமலனருள் பெறு நிலைமையை விடாது பற்றிச் செவ்வனே உய்தி பெறுவீராக.

எமதன்பர் குமாரர் ஸ்ரீமத். சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களும் இவ்வுண்மையை ஓர்ந்து "கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாது" என்னுந் திருவாசகக் கூற்றிற்குச் சரியான இலக்கியமாகாது, உண்மை கண்டுழியும் அவ்வளவில் அமையாது வெற்றுரை பேசித் தமதறியாமையை மேலும் மேலும் வெளிப்படுத்தும் பிறர் போலாது அமைந்து நன்மை பெறுவாராக.

இனி, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கைலைக்கு எழுந்தருளிய போது வழியிடைத் தாமருளிச்செய்த "தானெனை முன் படைத்தான்" என்பதை முதலாகவுடைய நொடித்தான்மலைத் திருப்பதிகத்தை, அஞ்சைக்களத்தப்பர் சந்நிதி வாயிலாக உலகிற்கு அறிவுறுத்துமாறு ஆழிநீரரசனாகிய வருணனிடம் கொடுத்தார் என்பது,

"ஊழிதொ றூழி முற்று முயர்பொன் னொடித்தான் மலையைச்
சூழிசை யின்கரும் பின்சுவை நாவல வூரன் சொன்ன
ஏழிசை யின்றமி ழாலிசைந் தேத்திய பத்தி னையும்
ஆழி கடலரை யாஅஞ் சையப் பர்க்குஅறி விப்பதே".

என்னும் அப்பதிகத்து இறுதித் தேவாரமாகிய அவர் திரு வாக்கானும்,

"வாழி மாதவ ராலால சுந்தரர் வழியிடை யருள்செய்த
ஏழி சைத்திருப் பதிகமிவ் வுலகினி லேற்றிட வெறிமுந்நீர்
ஆழி வேந்தனாம் வருணனுக் களித்திட வருணனு மருள்சூடி
ஊழி யிற்றனி ஒருவர்தந் திருவஞ்சைக் களத்தினுய்த்
துணர்வித்தான்"

என்னும் பன்னிரண்டாந் திருமுறைத் திருவிருத்தமாகிய சேக்கிழார் நாயனார் திருவாக்கானும் பெறுதும்.

சேரமான் பெருமாணாயனார் வழியிடை அருளிச்செய்த திருக்கைலாசஞானவுலாவை அன்று வெள்ளியங்கிரியிற் கேட்ட மாசாத்தனார் அதனை மனத்திற் கொண்டு திருப்பிடவூரில் வெளிப்படக் கூறியருளி உலகத்தில் நிலைபெறச் செய்தார் என்பது,

"சேரர் காவலர் விண்ணப்பஞ் செய்தவத்
திருவுலாப் புறமன்று
சாரல் வெள்ளியங் கயிலையிற்
கேட்டமா சாத்தனார் தரித்திந்தப்
பாரில் வேதியர் திருப்பிட வூர்தனில்
வெளிப்படப் பகர்ந்தெங்கும்
நார வேலைசூ ழுலகினில் விளங்கிட
நாட்டினர் நலத்தாலே".

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தமாகிய சேக்கிழார் நாயனார் திருவாக்காற் பெறுதும்.

வழியிடை யருளிச்செய்த இவ்வொரு பதிகமும், இவ்வோருலாவும் புவியிடைப்போந்து பயன்படவேண்டி இங்ஙனம் இவர் வாயிலாக அஞ்சைக்களத்தும் பிடவூரகத்தும் அறிவுறுத்துவித்தருளிய பெருங்கருணையாளனாகிய இறைவன் "ஆரணமாகமங்கள்" இல்லையேற் "கதிப்பவரில்லையாகும்".

ஆகலான், தமிழிலிருந்த வேதாகமங்களைக் கடல்கொண்டு போந்த ஞான்று தொட்டு இன்றுகாறும் வெளிப்படுத்திப் பயன்படச் செய்து உயிர்களைப் புரந்து கதிப்பாற் படுத்தாது வாளாவிருத்தல் அவன் கருணைக்கு இழுக்காம்பிறவெனின், அற்றன்று; என்னை? தமிழில் அவை செய்யப்பட்டிருந்து கடல்கோட்பட்டி னன்றோ! அம்முதல்வன் அங்ஙனஞ் செய்வன். அந்நிகழ்ச்சிகள் யாவும் எக்காலத்தும் இன்மையான் அது செய்திலன் என்க.

அதற்கொரு சான்று சோமுகன் கவர்ந்து சென்று கடலிடை மறைத்த வேதத்தை விண்டுவைக்கொண்டு விமலன் வெளிப் படுத்துவித்த சரிதமும் அன்னபிறவு மாம்; ஆகலான் இழுக்கு யாண்டையது என்றொழிக.

இன்னும் கடல்கோட்பட்ட விடத்துள்ள தமிழ் ஆகம முறையாகிய தானி தான்றன்றானத்தொடு அதன் கட்பட்ட தெனினும் தமிழ்நாட்டில் மற்றைய இடங்களிலிருந்த தமிழ் ஆகம முறைகள் எங்கே போயினவோ? தமிழ்நாட்டுச் சிவஸ்தல முதலியவற்றில் சிவபிரான் முதலிய கடவுளர்க்கு அவையின்றிச் ''சிறப்பொடு பூசனை'' சென்றதுஎங்ஙனம்? வடநாட்டுத் தலங்களிலுள்ள சிவாலய முதலியவற்றில் ''சிறப்பொடு பூசனை'' யின்றோ? என்னை? அங்குள்ளார் தமிழாகமம் உணரமாட்டார் ஆகலான்.

நித்தியமேனு நடைபெறாத ஆலயங்கள் இருந்தும் பயனின்றாகலின், அங்குள்ள ஆலயங்கட்காக வடமொழி ஆகமமும் உண்டாக்கினார் என்பராயின், குறையென்னை? தமிழ் வேதாகமம் கடல் கோட்பட்டால் கடல் கோட்படாத சமஸ்கிரு தாகம வேதங்களைக்கொண்டு தமிழ்நாட்டிற் சிவாலயங்களில் நித்திய நைமித்திகங்கள் நடப்பிக்கலாமே.

அவற்றைத் தள்ளிவிட்டு ''அரசனை நம்பிப் புருஷனை யிழந்தவள்'' சீலமாக இல்லாத தமிழ் வேதாகமங்களை நம்பி, இருக்கிற சமஸ்கிருத வேதாகமங்களைவிட்டுச் சந்தியில் நின்று நாம் தவிக்கவேண்டியது எற்றிற்கென்று திருவாளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் சற்றே தயைகூர்ந்து சிந்தித்து உண்மையில் தமது மனத்தை நிலையுற வூன்றி நன்மை கடைப்பிடித்துச் செம்மையராக வாழ்க சிவா.

இனி, ''பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம்பும் சிறப்பர்'' எனத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்துள் ஓதியருளுதலினால், வேள்விக்கட் பசுவேட்டலை விதித்தவேதம் கொலையைக் கூறலால் நன்மை பயவாது போலுமென மலையற்க; என்னை? கொலை, களவு, காமம், பொய் என்பனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானுங் கடியப்பட்டன! அவற்றுள் ஒன்றாலோ இது! எனின், அற்றன்று; கொலை என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் கொலை தீதென்பதூஉம், களவென்னுஞ்சொற் கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉம், காமம் என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமம் தீதென்பதூஉம், பொய் யென்னுஞ் சொற் கேட்டுப் பொய் தீதென்பதூஉ மன்று; மற்றவை நல்லவாமாறுமுண்டு; என்னை?

★ஒருவன் ஒருகுடும்பத்துப் பத்துமக்களிடத்துக் கொண்ட கோபத்தால் அவர்கள் துயிலும்போது அவர்களை இடைதெரிந்து கொல்லக்கருதி ஆயுதபாணியாகச் சேறலை ஓராற்றான் அறிந்த மற்றை அருளுடையான் ஒருவன், பத்து மக்களையும் இவன் கோறல் புரியாமை அவரைக் காப்பேனெனக் கண்ணி அவனைத் தனது சூழ்ச்சியாற் கொன்றிட்டான். அதனால் அவர்களும் சாக்காடு நீங்கினார்கள். அவன் அக்கொலையினான் அவர்களை உய்யக் கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லு மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன கொலையாகா நன்மை பயக்கும் என்பது.

★இனி, களவு நன்றாமாறு :- "ஒரு பெண்டாட்டி தமரொடு கலாய்த்து நஞ்சுண்டு சாவல் என்னுமுள்ளத்தளாய் நஞ்சு கூட்டிவைத்து, விலக்குவார் இல்லாதபோழ்து உண்பலென்று நின்ற விடத்து, அருளுடையா ளொருத்தி அதனைக் கண்டு இவளிதனை யுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுகுப்பலென்று அவளைக் காணாமே கொண்டுபோ யுகுத்திட்டாள். அவளும் சனநீக்கத்துக் கண் நஞ்சுண்டு சாவான் சென்று அது காணாளாய்ச் சாக்காடு நீங்கினாள்; அவ்வரு ளுடையாள் அக்களவினான் அவளை உய்யக் கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லுமென்பது. மற்று இதுபோல்வன களவாகா நன்மை பயக்கும் என்பது".

★இனி, காமம் நன்றாமாறு :- "சுவர்க்கத்தின்கட் சென்று போகந்துய்ப்ப லென்றும், உத்தரகுருவின்கட் சென்று போகந் துய்ப்ப லென்றும், நன்ஞானங் கற்று வீடுபெறுவலென்றும், தெய்வத்தை வழிபடுவ லென்றும் எழுந்த காமங் கண்டாயன்றே! மேன்மக்களானும் புகழப்பட்டு மறுமைக்கும் உறுதி பயக்கு மாதலின், இக்காமம் பெரிதும் உறுதியுடைத்தென்பது". (காமம்-ஆசை).

★இனி, பொய் நன்றாமாறு :- ஊரிடையிட்டுச் சென்று தன் கருமமுற்றி மீள்வான் ஓர் மகனைச் சில்லோர் வழியிடையிட்டுக் கொலைபுரிந்து அவன் கைப்பொருளைப்பற்ற நின்றவிடத்து, அதனை ஆங்கறிந்து போதரு நன்மகனாவானோர் பதிகன், அம்மீள்வான்றனக்கு அதனைத் தெரிப்ப, அவன் ஆண்டோர் குடிசையில் வசிப்பானோர் கருணையாளனுழை, 'இது சமயம் என்னைக் காவாய்' என்று சரண்புக, அவனும் உளமுருகி, 'அது செய்வல் அஞ்சற்க' என்றமைத்த கரத்தினனாய் மறைத்து வைத்து ஆங்கே வெளிப்போந்து நின்றானிடை அவ்வாறலைப்

பான் போந்து நின்ற மறமாக்கள் புக்குத் தாழ்த்த தலையும் தண்ணிய மொழியும் உடையராய்த், 'தன்கைப் பொருளுடையான் ஒருவன் எம்மினமகன் பொருள் காரணமாகத் தனிவரலஞ்சி ஈண்டுழிதந்தானென அறிந்து அவனைக் காத்துக் கொடுபோதரப் பலர்குழீ இவந்தனம்; அருளுடைப்பெரும! அத்தகையானை நீர் கண்டீர் கொல்லோ'வென ஐயமவனுறாது நையுமனத்தராய் வினவ, அத்தகையா னொருவன் இச்சதுக்கத்துநின்று நாற்றிசையும் நோக்கி உழிதந்து நின்றான். முன்னர் அதுகண்டு வைத்துக் குடிசையுட் போந்து பின் வந்து 'நோக்கினேற்கு முன்போற் காணப்பட்டிலன்'' என்றான். அவரும் அதுகேட்டு மெய்யெனக் கொண்டு தம்முழிப் போந்தார். அதனான் அவனை யுய்யக் கொண்டமையின் அது நன்மை பயந்த தென்பது. மற்றுமிது போல்வன பொய்யாகா நன்மை பயக்கும் என்பது. இக்கருத்துக் கண்ணியன்றே,

"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்" என்றார் வள்ளுவ தேவரும்.

அஃது அங்ஙனமாகுக; பரசமய கோளரியாகிய பிள்ளையார், பாண்டியன் சபையிற் சமணரோடு ஒட்டிச் சமயவாதஞ் செய்து வென்ற காலத்துக் குலச்சிறைநாயனார் சமணரைக் கழுவேற்றியது தீமைபயக்கு மன்றோவெனின், அறியாது கூறினாய்; மற்றென்னை கொல் நன்மை பயக்கு மாறெனின் நன்றே கூறுதும்:-

★பதினாறாயிரவரைக் கொல்ல முயன்ற எண்ணாயிரவரை அரசன் கோறல் புண்ணிய மாகலானும், ஒட்டியவாறே அவரைக் கழுவேற்றினமை அவர் செய்த சிவதூடணத்தின் பொருட்டு நரகவேதனை அளப்பிலகாலம் அஃநுபவியாது ஒருசிறு போழ்துள் நீங்கினமையானும், பின்னும் பின்னும் பிறரும் இவ்வாறு செய்து நரகத்துன்பமும் பிறவித்துன்பமும் எய்தாது உய்தற்குக் காரணமாகலானும் அது பெருங்கருணையின் பாலதாய்ப் பெரிது நன்மை பயந்தவாறறிக.

இத்துணைச் சுருக்கமாக அத்துணைப் பெருநன்மை பயக்கு மாற்றைச் சைவசாத்திர முறை கொண்டன்றிப் பிறிதொன்றினான் எக்காலத்தும் எவருமறிய வல்லுநராகார்.

★இம்மையிலே பாவஞ்செய்தோர் அரசனாலே தண்டிக்கப் பட்டதால் மறுமையிலே அவர்க்கு நரகவேதனை யின்று; அரசன்

அறிந்து தண்டிக்கப்படாத பாவங்கட்குத்தான் மறுமையில் யமதண்டமுண்டு. ஆகலான், அரசன் தண்ட மெல்லாம் மறக் கருணையாய்ப் பெருநன்மை பயப்பனவாம். சமணரைக் கழுவேற்றினமையும் அத்தகைய மறக்கருணையே யாமென்பது. அதனை,

"அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பா வங்கள்
தரையுளோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்
துரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுன் னீர்மை யீதாம்"

"அருளினா லுரைத்த நூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யின்
இருளுலா நிரயத் துன்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்கள் தீர்க்கு மருந்திவை வயித்திய நாதன்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களினால் அறிக.

★இனி, அறுபத்து மூவருள் சிறுத்தொண்ட நாயனார், எறிபத்தநாயனார், கோட்புலிநாயனார், இயற்பகைநாயனார், முதலாயினோர்; புதல்வர், யானைப்பாகர், சுற்றத்தார் முதலாயினோரைக் கொன்றமையும் திடபத்தியாற் செய்தமையானும், மீட்டுஞ் சிவபிரான் றிருவருளால் உயிர்பெற்று எழுந்தமையானும், சுவர்க்காதி பதங்களைப் பெற்று இன்புற்றமையானும் நன்மை பயந்தவாறு காண்க.

இவ்வுண்மை நோக்கியன்றே "வாளான் மகவரிந் தூட்டவல் லேன்அல்லன்" எனப் பட்டினத்தடிகள் கூறியருளியதூஉ மென்க. இவை போல்வன பிறவுமன்ன.

★இனி, பிறவுயிரை அது நின்ற வுடம்பினின்று நீக்குமாறு போலத் தமதுடலினின்று தம்மைத் தாம் நீக்குதலும் பாவ மென்றும், அங்ஙனஞ் செய்வோர் சக்கரவாளகிரிக்குப் புறத்திலுள்ள இருட்பூமியிலே கிடந்து எண்ணில்லாத காலம் வருந்துவார்கள் என்றும் ஆகமத்துள் கூறிய விதி ததீசிமுனிவர் முதலாயினார் மாட்டுச் செல்லாமை,

"என்று மாதவ னியம்ப வும்பர்கோன்
ஒன்றும் வானவர் தம்மொ டொல்லெனச்
சென்று மாயையின் செயலை நோன்பினால்
வென்ற மாதவ னிருக்கை மேவினான்".

வேறு

"அடிகணீர் மறாததொன் றதனை வேண்டியிம்
முடிகொள்வா னவரொடு முந்தி னேனது
செடிகொள் காருட லவுணர்த் தேய்த்தெமர்
குடியெலாம் புரப்பதோர் கொள்கைத் தாயது".

"யாதெனி னினையதுன் யாக்கை யுள்ளதென்று
ஓதலும் யாவையு முணர்ந்த மாதவன்
ஆதவற் கண்டதா மரையி னானனப்
போதலர்ந் தின்னன புகல்வ தாயினான்".

"நாய்நம தெனநரி நமதெ னப்பிதா
தாய்தம தெனநமன் றனதெ னப்பிணி
பேய்நம தெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே".

"விடம்பயி லெயிற்றர வுரியும் வீநுழை
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத் தேகொலாம்
நடம்பயில் கூத்தரி னடிக்கு மைவர்வாழ்
உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலதோ".

"நடுத்தயா விலார்தமை நலியத் துன்பநோய்
அடுத்தயா வருந்திரு வடைய யாக்கையைக்
கொடுத்தயா வறம்புகழ் கொள்வ னேயெனின்
எடுத்தயாக் கையின்பய னிதனின் யாவதே".

வேறு

"என்றனன் கரண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யீர்ப்ப
நின்றனன் பிரம நாடி நெறிக்கொடு கபாலங் கீண்டு
சென்றனன் விமான மேறிச் சேர்ந்தன னுலகை நோன்பால்
வென்றனன் துறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா".

என்னுந் திருவிளையாடற் புராணத்தான் அறியக் கிடத்தலின் அதுகடாவன்று என விடுக்க.

அஃதொக்குமன்னாயினும், வேள்விக்கட் படுத்த பசுவைப் பின்னர் எழுப்பிவிடுதல் நியதமின்மை விருத்திரன் யாகபசுவாக வந்த காலத்து இந்திரன் படுத்து யாகஞ் செய்து பின்னெழுப் பாமையின் வைத்துணரப்படுமாலோ வெனின், அற்றன்று;

"மேவரும் வலனெனு மவுணன் மேலைநாண்
மூவரின் விளங்கிய முக்கண் மூர்த்திசெஞ்
சேவடி யருச்சனைத் தவத்தின் செய்தியால்
யாவது வேண்டுமென் றிறைவன் கூறலும்",

"தாழ்ந்துநின் றியம்புவான் சமரில் யாரினும்
போழ்ந்திற வாவரம் புரிதி யூழ்வினை
சூழ்ந்திறந் தாலென்மெய் துறந்த மாந்தரும்
வீழ்ந்திட நவமணி யாதல் வேண்டுமால்".

"என்று வேண்டலும் வரம் ஈசன் நல்கினான்" ஆகலான் அவ்வரத்தின்படி அவன் மெய் நவரத்தினமாயிற்று. ஆகலானும், "மாய்த்தனர் மாய்ந்த வள்ளல் வலனுமந் தார மாரி - தூர்த்திட விமான மேறித் தொல்விதி யுலகஞ் சேர்ந்தான்" ஆகலானும் அதுகடாவன்று.

ஈங்கிவைபோல வேள்விக் கொலையும் தீங்குபயவாது நன்மை பயக்குமென்க. நன்மை பயக்குமா றென்னையெனின், நன்றே கூறுதும்: வேள்வியிற் கொலையுண்ணும் உயிர் மேலுலகத்துச் சென்று இன்பந் துய்க்கும் ஆகலானும், ஈண்டும் கொன்றுவபை எடுத்த பின்னர் எழுப்பப்படுமென்பது "புன்மையாம் பசுத்தடிந்து புரையில் வேள்வி யாற்றியே - தொன்மைபோ லெழுப்புமாறு சுருதி சொற்றவாறுபோல்" என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தாற் பெறப்படலானும்,

"யாகாதிபதி சிவனே" யாதலால் அவர்க் கவிக்கு நேர்ந்த வபைக்குரிய வுயிரிந்த அபுத்திபூர்வ சிவபுண்ணியத்தால் மறுமைக்கண் புத்தி பூருவ சிவபுண்ணியஞ் செய்து சிவஞான முற்று அத்துவித முத்தியெய்து மாகலானும், இக்கொலை சீரிய நன்மை பயக்குமென்பது. வேதத்துட் கூறப்படும் சோமபான முதலியனவும் அதுவே.

இனி, இக்காலத்து மீண்டு யாகபசுவை எழுப்புஞ் சத்தியில்லாதார் யாகபசுவைக் கொன்று யாகஞ் செய்யலாகாது என்பது, அப்பதீக்ஷிதர் தமது காலத்து யாகமொன்று இயற்றி ஈற்றின் யாகபசுவை யெழுப்ப அது எழவில்லை. அவ்வமையத்துத் தீக்ஷிதசுவாமிகள் வேதத்தை நோக்கிச், 'சுருதியே உன்னை நம்பி இப்பசுவைப்படுத்தேன். இது எழாதாயின் எனதுயிரைப் படுப்பல் இது நிச்சயம்; என் சொல்லுதி' யென்று கூறும் உறுதிமொழியை

வேதபுருடன் கேட்டு வெளிப்பட்டு, 'நின்வாய்மைப் பத்தியின் பொருட்டு இப்பசு எழுந்துவிடும். இனி இக்கொடுங்கலியில் பசுப்படுத்து யாகஞ் செய்யாதொழிக. படுப்பின் எழாது' என்று சொல்லி மறைந்தனன் என்னுஞ் சரிதத்தின் வைத்துணர்க.

உகங்கள் தோறும் விதிகள் சில மாறுபடு மாற்றை, ''அந்த யுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகும் - இந்தக் கலியுகத்தே யாது'' என்பதனா லறிக.

யாகத்தில் கொலை புரிந்த யாகபசுவை எழுப்பவல்லுநர் யாகஞ் செய்யா தொழியின் சிறப்புடையந்தணர் எனப்பட மாட்டார்; தில்லைவாழந்தணர் படுத்த பசுவை எழுப்ப வல்லராதலின் வேள்வியாற்றித் தமக்கும் யாகபசுவிற்கும் பிறர்க்கும் நன்மை பயக்குநெறி வழுவா தொழுகிச் சிறப்படைந்தார் என்பார் ''பசு வேட்டெரியோம்புஞ் சிறப்பர்'' என்றருளிச் செய்தார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

அந்தணர் வேதமோதாமை வேள்வி செய்யாமை முதலியன பெருங் குற்றமென்பார், புராணத்துட் கலியுக தருமங்கூறும் வழி,

''அந்தணர் வேத மோதார் அருஞ்சிவ பூசை செய்யார்
செந்தழல் வேள்வி யாற்றார் செயத்தகு நியமஞ் செய்யார்
மந்திர நவிற்றா ரன்பு வளரருண் மனத்து வையார்
வெந்தொழில் வினைமேற் கொள்வார் விரதநோன் பினைவி டுப்பார்''

என்றிங்ஙனம் கூறினார் ஆசிரியர் பிறரும்.

இதனாலே அந்தணர்க்கு வேதவேள்வி முதலியன இன்றியமையாத சற்கருமங்கள் என்பது நன்கு விளங்கும். தில்லை வாழந்தணர் அவற்றை உயிரினுமோம்பிச் சிறந்தார் என்பது அவற்றைக் கண்கூடாகக் கண்ட முத்தமிழ்விரகர் தமது தேவாரத்துள் ''பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டெரியோம்புஞ் சிறப்பர்'' என்று சிறப்பித்ததனால் செவ்வனே தெரிகின்றது. இது அநுவாதம்.

இருந்தவாற்றால் வேள்வியிற் கொலை அவ்வுயிர்க்கு நன்மை பயத்தலால் கொலை யன்றென்பதூஉம், வேதம் ஏனையிடத்துச் செய்யும் கொலையை விலக்கும் என்பதூஉம் அதற்கு மாறாகக் கொலை முதலியன செய்வோர் செயலை வேதத்திலேற்றிக் குறைகூறல் அறிவின்மை என்பதூஉம் அறிந்துகொள்க.

இனி நமது நூல்கள் பெரும்பாலும் செம்பொருளும், ஒரோரிடத்துக் குறிப்புப் பொருளும் கூறுவனவாம். அது:-

"நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
ஆதிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
ஒத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிரைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
றொகைவகை விரியின் வகையறத் தெரிந்து
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைந் தொழுகும் பண்பிற் றாகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே."

என்னும் இலக்கணச் சூத்திரத்தால் அறிக.

ஆயினும் திருக்கோவையார் முழுதும் செம்பொருள் குறிப்புப் பொருள் இரண்டும் கூறு நூலாம் என்பது :-

"திருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்
ஐம்பொறி கையிகந் தறிவா யறியாச்
செம்புலச் செல்வ ராயின ராதலின்
அறிவனூற் பொருளு முலகநூல் வழக்குமென
இருபொரு ளுதலி யெடுத்துக் கொண்டனர்
ஆங்கவ் விரண்டனுள்
ஆகமநூல் வழியி னுதலிய ஞான
யோகநுண் பொருளை யுணர்த்து தற்கரிது
உலகநூல் வழியி னுதலிய பொருளெனும்
அலகி றீம்பாற் பரவைக் கண்ணெம்
புலனெனுங் கொள்கலன் முகந்த வகைசிறி
துலையா மரபின் உரைக்கற் பாற்று".

என அதற்குரை செய்வான் புக்க பேராசிரியர் உரைச் சூத்திரத்தானும்,

"ஆரணங் காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே".

என்னும் ஆன்றோர் கலித்துறை யானும், "திருக்கோவை யாருண்மை" என்னும் உரை நூலானும் நன்குணர்க.

வேதத்துட் கூறும் வேள்விக்கண் பசுப்படுத்தல் என்பதற்குக் குறிப்புப் பொருள் செம்பொருள் இரண்டுங் கொள்ளுமாறு சிறிது விளக்குதும்:-

பசு - ஆன்மபோதம். படுத்தல் - அப்போதம் முனைக்காமற் செய்தல். மீட்டு எழுப்புதல் - சிவபோதமாகச் சீவிக்கச் செய்தல். இதனை:-

"உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந்
 தறிநிறுவி யுறுதி யாகத்
தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி
 யிடைபடுத்தித் தறுகட் பாசக்
கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக்
 களித்துண்டு கருணை யென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை
 நினைந்துவரு வினைகள் தீர்ப்பாம்".

என்னுஞ் செய்யுளும் அறிவுறுத்துமாறு உற்று நோக்கி யுணர்க.

★இங்ஙனம் பாவிக்கும் அகத்து வேள்விக்கு நாபித்தானமே குண்டமும், ஆண்டுறும் அங்கியே யாகாக்கினியும், விந்துத் தானத்து அமிழ்தே நெய்யும், இடை பிங்கலைகளே சுருக்குச் சுருவமுமாகக் கொள்ளப்படும் என்ப.

புறத்துச் செய்யப்படும் வேள்விக்குப் பசு - ஆட்டுக்கிடாய். ஏனைய வெளிப்படை. இப்புறத்து வேள்வி அகத்து வேள்விக்குக் காரணம். இக்காரணமின்றி அக்காரியம் சித்தியாது. ஆகலான் அது செய்தற்குரியார் தப்பாமற் செய்தல் வேண்டும்.

★அகவேள்வி செய்யும் ஆற்றலுடையார் யோகியும் ஞானியும். அவரும் உலகர் பொருட்டுப் புறவேள்வி செய்யினுஞ் செய்வர். "உறங்கினோன்கை வெறும்பாக்கென" அவரறியாது அஃது அவரை விட்டு நழுவினும் நழுவும். எங்ஙனமாயினும் அவர்க்கது குற்றமன்று. எமக்கு யோக ஞானம் வந்துவிட்டதென முனைப்புக்கொண்டு தாமே விடுவாராயின் குற்றமாம்.

ஒருசாரார் யாகத்துக் கொலை கூறப்படுதலால் சீவகருணை யற்ற செயலைக்கூறும் நூல் கடவுள் சொன்னதன்று என்பார் பிறரெனக் கருதிக் குறிப்புப் பொருள் ஒன்றே கொள்வர். அது கூடாதென்பது மேலே விளக்கினாம்; கடைப்பிடிக்க.

கந்தபுராணத்திலே வள்ளியம்மை திருமணப்படலத்திலே,

"அன்னதொரு காலை அறுமா முகக்கடவுள்
முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்றப்
பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
இந்நடுவே நின்றா னெறுழ்வயிரத் தூணேபோல்"

என்புழிப் பிரணவமந்திரத்தை உபதேசித்துப் பரிசதீக்ஷை பண்ணியது என்னுங் குறிப்பு மாத்திரையே கொள்ளற்பாலது.

அறுமுகக்கடவுள் மூத்தபிள்ளையாரை நோக்கித் தேவரீர் வருவதால் "புந்தி மயல் தீர்ந்தேன் புனையிழையுஞ் சேர்ந்தனளால்" என்றதும் அக்கருத்துப் பற்றியே யென்றுணர்க. *(மயல் - பிரணவத்தை யுபதேசிக்கவேண்டும் என்னுமாசை. சேர்தல்- பரிசதீக்கை).*

"முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்ற" என்றதனால் பிரணவ மந்திரோபதேசமும், "பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற" என்றதனான் பரிசதீக்கையும் பெறப்பட்டது. அங்ஙனம் பெறப்பட்டனவற்றையே முருகக்கடவுள் பின்னர் எடுத்துக்கூறினது அநுவாதம் என்றோர்க; "கூறியதுகூறல்" என்னுங் குற்றமாகாது. இதுகொண்டு ஏனையவும் உய்த்துணர்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

இன்னும் இப்படலத்தினால் ஆலவாய் அவிர்சடைக்கடவுள் அருளிச்செய்த இறையனாரகப் பொருளெனுங் களவியற் பொருளை நமக்குக்காட்டு முகத்தால் அது வீட்டுக்கு நிமித்த மாமாறு உணர்த்தினமை தெற்றெனத் தெளிக.

அறுமுகக்கடவுள் களவுங் கற்பு நடாத்திக் காட்டினமை உலகர் வீடுபேற்றின் நிமித்தமன்றித் தம்பொருட்டன்று என்பதை நம்மனோர் தெளிந்து உய்தற்கன்றே அவர் அந்தணர் முதலிய உயர்ந்த வருணத்தார் உருக்கொண்டுவாராது புள்ளும் மாவும் படுக்கும் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டு வந்ததூஉமென்க. என்னை? தாம் "பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்" ஆகலான், ஐம்புலப்புட்

படுத்தவர் அல்லது ஐம்புலக்களிலு படுத்தவர் என்பதுணர்த்தித் தமக்கு ஐம்புலநுகர்ச்சியின்று என்பது தெரித்தற்கு அவ்வுருக் கொண்டாராகலான். எனவே, அவர்களவுங் கற்பும் நடாத்தினமை காமத்தின் பொருட்டன்று என்பது சித்தித்தவாறு காண்க.

கந்தபுராண நூலாசிரியரும் இக்கருத்துப்பற்றியே, "கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் றோன்றி-அலைப்படு நீர்மைத் தன்றோ வறுமுகனாட லெல்லாம்" எனவும், "குமரற் கீறு திருவிளையாடல் போலாம்" எனவும், கூறியொழிந்தார். இப் பொருளை,

"தென்பால் உகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ" எனவும்,

"போகியா யிருந்து உயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார்"
எனவும்,

"இடப்பாக மாதராளோடு இசைந்துயிர்க்கு
இன்பமென்றும் அடைப்பானா மதுவும்" எனவும்,

"சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையிவ் வுலக மெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணு முணர்குண குணியுமாகி
வைத்தன னவளால் வந்த வாக்கமிவ் வாழ்க்கை யெல்லாம்
இத்தையும் அறியார் பீட லிங்கத்தின் இயல்பு மோரார்"

எனவும், போந்த திருவாசகமுஞ் சித்தியாரும் நன்கு விளக்கும். இவற்றை யூகிக்குமாறு ஊகியா மாந்தர்க்கு உண்மை விளங்காது.

வேட்டுவர் புட்படுத்தலை "தவமறைந்து அல்லவை செய்தல் வேட்டுவன் - புதன்மறைந்து புட்சிமிழ்த் தற்று" என்பதனானுமறிக. அது நிற்க.

"கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கலித்துறை யதுபயந்த காமர்காட்சி
நல்லானை நல்லா ளொருபாக மாகியஞானத் தானை
எல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றும்
சொல்லாடா ருக்கெல்லாந் துயரல்ல தில்லை கண்டீர்".

என்னும் இப்பாட்டில் "கலித்துறை" என்பது "பாவகையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளின், அப்பாவகையினால் நால்வர் செய்த

நான்மறைகள் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்று கருதுதற்கு இடமுண்டு'' என்றார் ''விளக்க'' முடையார்.

கொள்ளின் என்றாரே அங்ஙனம் கொண்டவர் யார்? கொள்ளச் சொன்னவர் யார்? என்னை? நல்லாசிரியரிடத்துக் கற்றறி மாண்புலவர், ''ஏற்புழிக்கோடல்'' என்னும் உத்தியை மேற்கொண்டு இடமறிந்து பொருள்கொள்வரன்றி அஃதொழிந்து பொருள் கொள்ளாராகலான்.

மாண்புலவர் கொள்ளார் எனவே, அங்ஙனங் கொள்பவர் ''விளக்க''முடையார்தாமே யென்பது பெறப்பட்டது. அவர் கொள்கைபற்றி நமக்காவதுயாதுமின்று; என்னை? அவர்தாம் வேதாகம வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் முற்றும் மாறுபட்டோராகலான்.

அங்ஙனம் கொள்ளினும் கலித்துறையது பயந்த நல்லான் என நேரே முடிதலை அறியும் இலக்கண மறியாது நல்லாரல்லாத நால்வரைத் தாம் வலிந்துகொணர்ந்து அவர்கள் பயந்த கலித்துறையென முடிவு காண்டல் விந்தையினும் விந்தையே. முடிப்பினும் முடியாதென்பது நன்னூல் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த நல்லோர் அறிவர். இவர் அறிந்தென்? அறியா தொழிந்தென்?

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அச்சிட்ட தொல்காப்பிய உரையுள் ''கல்வித்துறை பயந்த'' என்ற பாடங்காணப்படுகின்றது. அதனை மேற்கொண்டு ''ஆராய்ச்சி'' ஆசிரியர் அதற்கு வேதம் என்று பொருள் கண்டார், அதுவே சரி.

கலித்துறை, கல்வித்துறை என்னுமிரண்டும் சொல்லால் வேறுபடினும் பொருளால் ஒன்றேயாம். அதுகாட்டுதும் :-

கலித்துறை என்பதில் கலி-ஒலி. துறை-நூல். எனவே, ஒலித்தலையுடைய நூல் என்றபடி. ஒலி உதாத்த அநுதாத்த சுவரிதம். என்றதனால் வேதம் என்பது பெறப்பட்டவாறு காண்க.

கல்வித்துறை என்பதில் கல்வி-அறிவு, துறை-நூல், எனவே பதி பசு பாசங்களை அறிதற்குக் கருவியாகிய நூல் என்க.

எனவே, வேதம் என்றபடி; என்னை? வேதம் என்னும் பதத்திற்கும் பொருள் அதுவே யாகலான்.

இங்ஙனம் இடத்திற்கேற்ற உண்மைப் பொருள் நன்மை பயந்திருப்ப, அது காணமாட்டாது தம்மனம் போனவாறே திரிபு பொருள்கொண்ட இவர் தாம் பயனிழந்து பிறரையும் இழப் பித்தலால் வரும்பயன் தென்றிசைக்கோன் றன்னகத்ததே யன்றிப் பிறிதுயாதுமின்றே! "தூங்கானை மாடச்சுடர்க் கொழுந்தே"!! இவர்க்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தி உய்விக்குமாறு இங்கும் வேண்டுகின்றேன்.

இக்கருத்துப் பற்றியே சிவதருமோத்தரத்துள்,

"ஒப்பிலி யநாதி முத்த னோதிய வேத மாதிக்கு
ஒப்புயர் வுரைப்போர் நிந்தை யுரைப்பவ ருன்னு வாரும்
வெப்பெரி நிரயம் வீழ்ந்துவெந் துருகி வீயார்
எப்பொழு தேறு வாமென்று இளைத்திளைத்து ஏங்குவாரே."

என்று அறுமுக நிருமலர் அகத்திய முனிவரர்க்கு அருளிச்செய்த பொருளையுடைய இத்திருப்பாட்டு எழுந்ததூஉமென்க.

மாயூரத்திற் கூடிய "சைவசித்தாந்த மகாசமாசத்தில்"யாம் அக்கிராசனாதிபதியாக விருந்து பொருந்தா விஷயங்களைக் கண்டித்தபோது ஸ்ரீமான், செல்வச் சிரஞ்சீவி கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பன்னூற்றுக்கணக்கான அறிஞர் கேட்க எம்மைத் தாம் பிதாஸ்தானத்தில் வைத்திருப்பதாகவும், யாம் கண்டித்து உண்மையை நாட்டுதல் தமக்குச் சந்தோஷமே என்றும் சபையிற் கூறியது சத்தியமேயானால் இவ்விஷயத்திலும் உண்மை கடைப்பிடித்து மகிழ்மீக்கூர்ந்து தற்கால நிலைமைக்கேற்ப உண்டாகும் கோபத்தை அறவே நீக்கி உறவேகொண்டு வாழ்வார் என்பது ஒருதலை.

ஒருகால் கோபமுண்டானாலும், "வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித் - தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ் சாரும் - ஊழ் பெறலரிது" என்னுஞ் சித்தியாரைச் சிந்தித்துத் தெளியின் அது உடனே நீங்கும். நீங்கவே, மெய்ம்மையாளர் எனப்பட்டு நன்மையாளராவார். அதுநிற்க.

இனி, மூவகை நூலே யன்றி ஒருசார் ஆசிரியர் எதிர்நூலென வொன்று சேர்த்து நூல் நால்வகைப்படும் என்பர்.

"**எதிர் நூலாவது:** முதனூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானுமொரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனை உலகம் மெய்யெனக் கொண்டு மயங்காமைப் பொருட்டுக் கருவியாற்

றிரிவுகாட்டி அவன்கோள் மறுத்து, முதனூற்பொருளையே தன்கோளாக நிறுவி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவனால் உரைக்கப்படுவது''. என்னை?

''தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்பது
எதிர்நூ லென்ப வொருசா ரோரே''

என்பதோத்தாகலின்,

இவ்விதியை ஒருவாற்றான் ஒருவாது மேற்கொண்டு ''திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி'' என்னுமிந்நூலை ''எதிர்நூல்'' என்று கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தென்பது எமது அபிப்பிராயம், என்னை? இதுவும், முதனூலையும் முன்னூலின் முடிந்த பொருளையும் அந்தணர்மீது கொண்ட கோபத்தால் செல்வச் சிரஞ்சீவி ம-ள-ள-ஸ்ரீ கா.சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் பிறழவைத்து இயற்றிய ''திருநான்மறை விளக்கத்தை'' உலகம் மெய்யெனக் கொண்டு மயங்காமைப் பொருட்டுக் கருவியாற் றிரிவு காட்டி அவர்கோண் மறுத்து முன்னூற் பொருளையே தங்கோளாக நிறுவி ஒள்ளிய புலவர்திலகராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ திரு.மா.சாம்பசிவ பிள்ளையவர்களாற் செவ்விதிற் செய்யப்பட்டதாகலான்,

இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின், இவ்வாராய்ச்சி நூல் ''எதிர்நூல்'' இலக்கணம் பெற்றிருத்தலின் இதனை நால்வகை நூலுள் ஒன்றாகிய அந்நூலெனா வழங்கன் மரபென்றவாறாம். அதுநிற்க.

இனி, ''திருநான்மறைவிளக்கம்'' என்பது முற்றும் அப்பிரமாண விடயமாகலான், அதன்கண் ஆராய்ச்சி அநாவசியக மென்று காலத்தைப் பொருளாகக் கருதும் மேதக்கோர் ஒருகால் எண்ணவுங் கூடும். அஃது அவரறிவிற்குக் கண்ணியமே யாயினும், அவ் ''விளக்கம்'' அப்பிரமாணவிடய மென்பதை அறியுமறிவு தலைப்படாதாரெல்லாம் அதனை மெய்யெனக் கருதி வேதாகமங் களைப் புறக்கணித்து, இறைவனருள்பெறும் வழியைத் தெரிக்கு நூல் வேறின்மையால் அவ்வழியுணரமாட்டாது அறன்கடைவழியிற் சென்று புருடார்த்த நான்கையும் அறவே இழந்து மக்கட்பிறப்பின் பயனெய்தாது உழிதருவராகலான், ''அரவின்குட்டி சிறிதாயினும் பெருங்கோல் கொண்டடித்தல் வேண்டும்'' என்னும் பழமொழிப் படி, அப்பிரமாண விடயம் என்றதனைப் பராமுகப்படுத்தாது

செப்பமாகிய ''எதிர்நூல்'' ஒன்றியற்றி அம்மக்கட் புரத்தன் மாண்பார் பேரறமேயாம்.

★அதனைப் பண்டைத்தவத்தால் நன்கிதினுணர்ந்த பேரறிவாளராகலான் ''ஆராய்ச்சி'' ஆசிரியர் அவ்விளக்கத்தை அங்கிங்கு அசைய வொட்டாது முழுதும் பிரமாணசகிதம் மறுப்பதோர் ''எதிர்நூல்'' இயற்றிச் சைவமக்கட்கு ஈந்து உபகரித்தமை ''செய்யாமற் செய்த வுதவி''யும், ''காலத்தினாற் செய்த நன்றி''யும், ''பயன்றூக்காது செய்த வுதவி''யுமாம் என்பதொருதலை.

எல்லாநூல்களும் எல்லாருக்கும் பயன்படுவனவன்று. பக்குவ பேதம்பற்றி ஒரோவொன்றுஞ் சிலவும் ஒரொருவர்க்கும் சிலர்க்கும் பயன்படுவனவாம். இக்கருத்துப் பற்றியே சிவஞான சித்தியுடையாரும் மக்களை; சாமுசித்தர், வைநைகர், பிராகிருதர் என மூவகையினராகப் பிரித்துக் கொண்டு,

''பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணும்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றொகுப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதி வீடு காதலிப் பவர்கட்கு ஈசன்
புண்டரி கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றாம்.''

என்றருளிச் செய்தார்.

மூவகை மக்களுள் முதற்கண்வைத்து எண்ணப்படும் சாமுசித்தராவார்:- கழிந்த பிறப்புக்களில் சரியை கிரியை முதலிய சாதனங்கள் நன்கனம் முற்றுப்பெற்று, இப்பிறப்பில் பிரபஞ்சத்தை நோக்காது வீடுகாதலித்து அன்புமாத்திரையானே முதல்வனை வழிபடுவோர். அவர்க்கு நூல் கருவியாகச் செய்யப்படும் வழிபாடுகளெல்லாம் முன்னரே முற்றுப் பெற்றபடியால் இப்போது நூல் வேண்டாம். முதல்வன்றானே பரகதியிற் சேர்ப்பன். கண்ணப்பர் முதலாயினார் சாமுசித்தர்.

இறுதிக்கண்வைத்து எண்ணப்படும் பிராகிருதராவார்:- காணப்படும் பிரபஞ்சமே யன்றி வேறு பொருளுண்டெனல் அறியாது அப்பிரபஞ்சவின்பத்தில் அழுந்தி நிற்கும்பேதையர். அவர் நூலறிவைக் கொடுப்பினுங் கொள்ளமாட்டார்; ஆகலான் அவர்க்கும் நூல் வேண்டாம்.

இடைக்கண்வைத்து எண்ணப்படும் வைநைகராவார் :- நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம் பிறத்தலால், அநித்தியப் பொருளாகிய பிரபஞ்சத்தைவிடுத்து நித்தியப் பொருளாகிய சிவத்தைத் தேடும் சற்கருமர். அவர், நூல், வழிகாட்ட அதன் வழிநடந்து சிவத்தைப் பெற முயல்வோராகலின், அவர்க்கு அத்தகைய நூல் வேண்டும். அருணந்திசிவாசாரியர் முதலியோர் வைநைகர்.

இங்ஙனம் சிவஞானசித்தியுட் கூறப்படுதலால் மாந்தர்க்குத் தீமைகுறித்த நூல்கள் எழுந்தோறும், பக்குவர்க்கு நன்மை குறித்த எதிர்நூலும் அவ்வப்போழ்து எழுதல் பேரறமாதல் தெற்றென உணர்க.

எவராயினும் வேதாகம மார்க்கத்தை மறுத்துத் தமது கொள்கையை நிறுத்த வந்தால் அவரவலக் கொள்கையை மறுத்து வேதாகம நெறியை நிறுத்த வல்லவர் அது செய்யாராயின், பெருங் குற்றம் என்பது,

"நிறுத்திடவ லான்அமல னூல்நெறியை யென்றும்
மறுத்திடவ லான்அவல மார்க்கமய லுற்றே
நிறுத்திலன் மறுத்தில னெனிற்கரிச னேசம்
அறுத்தவனை மாகைகரி சல்லவற மாமே."

என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளான் அறிக.

"நிகர றுநற் சிவதரும சிவஞா னத்தை
நிறுத்திடுவோ னிலுமுயர்ந்தோ னிலத்தி னில்லை
பகர்பரம சிவயோகி யவனே யாகும்
பரிவினிறுத் திடுமாற்றல் படைத்து முய்தி
அகலுமய லானிறுத்தா தொழிந்தோன் யோகி
யாயினுமீ சுரப்பிரிய னல்ல னன்னான்
புகருறுதீ நரகினிடை வீழ்ந்து புன்கண்
பொருந்திடுவ னெனமறைகள் புகலு மன்றே."

என்னும் அபியுக்தராகிய ஆன்றோர் செய்யுளும் ஈண்டே சிந்திக்கற்பாலது.

★சிவதருமம்:- "மறைகள் நிந்தனை சைவ நிந்தனை பொறாமனமும்" என்று திருநந்திதேவர் வேண்டியவண்ணம் வேதாகம தூடணங் கேட்டுச் சகியாது தூடணஞ் செய்தோரைக்

கண்டித்தல், ஞானதானம், திருக்கோயில் கட்டுதல், புதுக்கல் என்றற் றொடக்கத்தன.

சிவஞானம் :- சிவாகமம். அதனை நிறுத்தல்:- இருதிறப்படும். ஒன்று அதிற் கூறப்படும் பதிபசுபாசம் என்னு முப்பொருளையுந் தாபித்தல். மற்றொன்று அவற்றை நிறுத்துதற்கு அவற்றைத் தெரிக்கு நூலில்வழி அது செய்யவியலாது ஆகலான், அவ்வாகமத்தைப் பல்லாற்றானும் பாதுகாத்தல். சிவஞானஞ் சிவாகம மென்பது :- "உயர்ஞான மிரண்டா மாறா மலமகல வகலாத மன்னு போதத் - திருவருளொன் றொன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ் சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே" என்னுஞ் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தான் அறிக.

"அறமொழி விரும்பிக் கேளாது அறமலா தறையுந் தீய மறமொழி விரும்பிக் கேட்கும்", "இப்பெருங் கொடிய பாவவிருங்கலி"யில் தினைத்துணைச் சிவபுண்ணியம் பனைத் துணைப் பயன்றரும் என்பது,

"ஆன்றநற் சனக னாதி நால்வரும் அரன்முகத்தை
மூன்றரைக் கோடி கற்ப நோக்கிப்பின் முத்த ரானார்
தோன்றிநின் றழியு மிந்தத் தொடுகடற் புவியி னுள்ளார்
ஊன்றியோர் கணம தேனு நோக்குறி னுறுவர் முத்தி".

என்னும் வள்ளலார் சாத்திரத்தால் அறியக் கிடத்தலின், "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் எதிர் நூலியற்றுத லாகிய பனைத்துணைப் புண்ணியம் மலைத்துணைப் பயனை ஆக்கியோருக்கு அளிக்குமென்க.

இத்துணை விசிட்ட எதிர்நூல் இதுகாறும் யாருஞ் செய்திலர். அதற்குக் காரணம் இத்துணை அப்பிரமாணநூல் இதுகாறும் எழாமையே. விளக்கத்திலுள்ள அப்பிரமாணமாகிய போலிக் கொள்கைகளை ஒவ்வொன்றாக அநுவதித்துக் காட்டி, அவ்வவற்றின் போலித்தன்மை இஃது இஃதென்று விளங்க விரித்துக்காட்டிக் காண்டல் கருதலுரை என்னும் மூன்று பிரமாணங்கட்கும் ஒவ்வாமையைத் தேற்றிப் பன்னூற் பிரமாணங்களால் "விளக்க" முடையாரதக் கோள்களை மறுத்துத் தமது கோளை நாட்டியிருக்கும் மதுகை எத்திறத்தறிஞரும் மெச்சு மியல்பிற்று.

அவ்விளக்கத்தை ஒருகூறு இருகூறு முக்கூறு நாற்கூறு படுத்திவிடல் ஆசிரியர் தமக்கு இலகு. அங்ஙனமாகவும் விளக்கத்தை எடுத்துப் பார்ப்போர் புரட்டிப்பார்த்தெறிதற்கு மிக இலகுவினும் இலகுவாக அறுபத்தொரு கூறு செய்து, செய்தவற்றை நூன் முகப்பிற் றுலங்கவைத்திருத்தல் நூலினுள் மிக விரித்திருக்கும் விஷயங்களை முன்னரே இலகுவாகத் தெரிக்கும் பாயிரம் வைத்திருத்தலைப் போன்றிருக்கும் அழகு பாராட்டற் பாலது.

''விளக்க''முடையார் எந்தெந்த நூலிலிருந்து தமது கொள்கைக்குப் பிரமாணங் காட்டினாரோ! அந்தந்தப் பிரமாணம் அவர் கொள்கையைச் சாதிக்கும் ஆற்றலின்றித் தமது கொள்கையைச் சாதிக்கும் ஆற்றன் மிகுதிப்பாட்டை ''ஆராய்ச்சி'' நூலாசிரியர், அழகுபெற விளக்கிக் காட்டிய புத்தி நுட்பம் புலவர் போற்றற் பாலது.

''ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்பின் - போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுண்டோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்.'' என்று கூறுவார் கூறுக.

''திருநான் மறைவிளக்க வாராய்ச்சி தேரின்
பெருநா னிலத்துப் பிறங்கும் - இருள்தீர்
பகலவன்போ லுள்ளிருளைப் பாற்றலாம் பாரோர்
சகலகலா வல்லுநராய்த் தாம்.

என்றிதனையேயாம் மிகுத்துக் கூறாநிற்பேம். என்னை?

திருக்குறள் ஒருவர் வாக்காய் ஒருநூலாய் இத்தலானும், இது சங்கப்புலவர் அற்புதஞ் செய்து சைவசமயஸ்தாபனஞ் செய்த அருளாளர் வாக்காய் அனேகநூல் குழுமப் பெற்றிருத்தலானும், அது, சென்னைச் ''சைவ நூற்பதிப்புக் கழகத்தா''ரால் ''ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன் மறப்பர்'' என்னும் பாட்டு ''ஆபயன் குன்று மறிதொழிலோர் நூன்மறப்பர்'' என்று வழுவுறத் திருத்தப்பட்டு இருத்தலானும், இது அவ்வாறு தன்னகத்துச் செய்யுள் திருத்தப்படமாட்டாது ஆகலானும், அஃதறிந்தோர் ஒரு நூலறிந்தவராவார் ஆகலானும், இஃதறிந்தோர் பன்னூலறிந் தோராவர் ஆகலானும், அஃதறிந்தோர் பொதுவறிவுறுவர் ஆகலானும், இஃதறிந்தோர் சிறப்பறிவுறுவர் ஆகலானும், அஃதறிந்தோர் மும்மூர்த்திகளையறிவர் ஆகலானும் இஃதறிந்தோர்

மும்மூர்த்திகளையும் "மூவர்கோனாய் நின்ற முதல்வனையுஞ்" சேர்த்து நான்கு மூர்த்திகளை அறிவராகலானும், அஃது ஆசிரியர் மூலம் அரிதினுணரற் பால தாகலானும், இஃது ஆசிரியரின்றி எளிதின் உணரற்பால தாகலானும், இன்னோரன்ன பிறவற்றானும் என்க.

"அறிதொழிலோர்" என்பது எழுத்துப்பிழை யென்பரேல் "திருநான்மறை விளக்கத்தைக்" கொண்டு அன்றென நன்று மறுப்பேம். பாடபேதம் என்பாராயின், அப்போதுயாம் கூட்டும் வித்துவசபையில் அப்பாடத்தையுடைய பழைய ஏட்டுப் பிரதியைக் கொணர்ந்து காட்டி உண்மையை நாட்டல் வேண்டும். அதுமட்டோ; அக்குறளுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள அதிகாரங் களோடும் செய்யுட்களோடும் முரணாமற் சிறப்புறு பொருள் செய்துங்காட்டல் வேண்டும்.

கரலிகித வழுஉப்பாடங் காணப்படின், அதன்பொருள் விளங்காதபோது பாடபேதமாகப் பதிப்பித்தன் மாத்திரையே சால்புடைத்து. அஃதன்றி அறிவானான்ற பெரியார் முன்பின் விரோதமறப் பொருள் தரும் பாடம் இஃதென்றறிந்து மேற் கொண்டு உரையும் பொருத்தமுறக்கண்ட அப்பாடத்தை நீக்கிப் பொருத்தமில் பாடத்தை மேற்கோடல்,

"குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூப் பைந்தும்
விலங்காம லெய்தியக் கண்ணும் - நலஞ்சான்ற
மையறு தொல்சீ ருலக மறியாமை
நெய்யிலாப் பாற்சோற்றி னேர்".

என்னு நாலடிக்கு இலக்காக்கி விடும்.

உலகம் - உயர்ந்தோர். என்னை? "உலகமென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே" என்ப; ஆகலான், ஈண்டுக் கருத்தாவாகு பெயராய் அவர் ஒழுகலாற்றை உணர்த்தி நின்றது.

"**அறிதொழிலோர்**" என்னும் பாடத்திற்கு முன்னதிகாரம் பின்னதிகாரங்கட்கும் முற்செய்யுள் பிற்செய்யுள்கட்கும் முரணாமல் பொருள் கூறற்கு ஒருமுகனாய்வந்து திருக்குறள் செய்தருளிப் பின்மறைந்து நான்முகனாய பிரமா மீட்டு ஐமுகனாய் வரினு முடியாது.

ஆகலாற் கழகத்தார் சைவசமய நூல்களை மனம் போனவாறு திருத்தி நூல்வரம் பழித்து அதன் சொரூபத்தைக் கெடுத்து

மெய்ப்பொருள் தோன்றாதவாறு செய்து சைவர்கட்கு ஏதஞ் செய்யாமல், பழைய வித்துவான்கள் எல்லாவற்றாலும் பொருத்தமுறு பொருளுடைய பாடத்தை அறிந்து கரலிகித வழூஉக் களைந்து நூல்களை அச்சிட்டது போல, அச்சிடல் வேண்டும் என்பதைச் சம்பந்த நேர்ந்தவழித் தெரித்தாம். அதனால் எமது கடப்பாட்டை யாம் குறிக்கொண்டு செய்தே மாயினேம்; எமக்கொரு குறையுமின்று. அவர் அதுசெய்யாராயின் குற்றத்துட் பட்டுத் துன்பமுறுவர். அதுநிற்க.

மற்றுத் திருக்குறள் அதிகாரங்கள் தனித்தனி படிக்கப்படும் போது அதுஅது சிறந்ததாகத் தோன்றுமாறுபோல, ஆராய்ச்சி எதிர்நூலின்கணுள்ள அறுபத்தொரு பகுதிகளும் தனித்தனி படிக்கும்போதே அதுஅது சிறந்ததாகத் தோன்றும் மாட்சி அத்தியற்புதமாய் இருக்கின்றது.

ஆயினும் ஐம்பத்தொன்பதாம் பகுதியில் "மறை, நான்மறை, அந்தணர், பார்ப்பார் என்னுஞ் சொற்களின் வழக்கைப் பின்னுமோர் முறையிற் சிறப்பு வகையாய் ஆராய்ந்து சித்தாந்தஞ் செய்வாம்" என்று கூறப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு அதன்கண் வேணவாக்கொண்டு அதனை நாமுஞ் சிறப்புவகையா னோக்க வேண்டுமென்று கருதி அவ்வாறே நோக்கினோம். அவ்வழிச், "சிறப்பு வகையாய் ஆராய்ந்து" என்பது மிக்கபிழையெனச் சித்தாந்தஞ் செய்தேம். என்னை? அவை சிறப்பினும் அதிசிறப்பாய் ஆராய்ந்திருத்தலா னென்க.

ஆதலால் அப்பகுதியைப் பன்முறை பார்வையிட்டு உன்னரு மகிழ்ச்சிமீக் கூர்ந்து ஆசிரியரது "நுண்மாணுழை புல" நோக்கி எண்மாண்ட இறும்பூது எய்தினேம்.

இந்தப் பகுதியை எம்மைப் போலவே யாவரும் பன்முறை பார்த்து உண்மை யோர்ந்து ஆசிரியர் வன்மை தேர்ந்து, "யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகவிவ் வையகம்" என்று திருமூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியதுபோல யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுமாறு விரும்புகின்றேம்.

முக்கியமாகிய அறுபத்தொரு பகுதிகளும் நியாய வாயிலாக மறுக்கப்படவே, அமுக்கியமென்று ஒதுக்கிவிடப்பட்டனவும் மறுக்கப்பட்டமை தானே போதரும் என்றுணர்க.

"சத்துக் கொளுஞ்சைவ சித்தாந்த சாத்திரச் சார்பிலதாய்ப்
பித்துக் கொளுத்திப் பிரியா நிரயப் பிணியுதவிச்
சித்துக் கெடுத்துத் திரிக்குந் திருநான் மறைவிளக்கஞ்
செத்துக் கிடக்குது சாம்ப சிவநேசன் றெம்முனைக்கே".

"தழங்குரன் முரசிற் சாற்றித் தத்துவந் தழுவல் வேண்டிச்
செழுங்களி யாளர் முன்ன ரிருளறச் செப்பி னாலும்
முழங்கழ னரகின் மூழ்கு முயற்சிய ராகி நின்ற
கொழுங்களி யுணர்வி னாரைக் குணவதங் கொளுத்த லாமோ".

சைவசித்தாந்த சாத்திர வுண்மைப் பொருளறியாத பேதை மக்கட்குப் பெருங்கேடு விளைக்குந் "திருநான்மறை விளக்கத்"தைப் பற்றிச் சிறந்த நன்மை விளைக்குந் "திருநான் மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் சீரிய "எதிர்நூல்" இயற்றி உபகரித்த வள்ளலாகிய சிவஞானச் செல்வர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சாம்பசிவ நேசரவர்கள் செய்த நன்றியை மறவாது "எழுமை எழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண் - விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு" என்ற வண்ணம் அவர்கள் நட்பை என்றும் உள்ளி, அவர்கட்குப் பூரண சுகவாழ்வும், பூரணவாயுளும் கொடுத்து மீட்டும் மீட்டும் வீட்டிற் கேதுவாய நூல்களைச் செய்து வஞ்சக நூலாற் கெடுவார் கெடாமல் அவர்க்குய்தி பயக்குமாறு அளவில் கிருபையுள மகிழ்ந்தருளும் வண்ணம் "தேவதேவன் மாதேவன் சிறப்புடைய யீசனெங்கோன்-மூவரின் முதல்வ னென்று" முதுமறை முழங்கும் ஒண்ணுதல் பாகக் கண்ணுதற் பரசிவன் கழலடியிணைமலர் நெஞ்சகப் போதினிறுவி வேண்டுதும். சுபம்.

"இந்நூ லிருபது இருபது இருபத்தொன்று
என்னும் பகுதி யிவையுணர்ந்த - பின்னரெங்குங்
கல்லாத நூலில்லை கற்றவர்க்குஞ் சொல்வரெல்லாம்
பல்லாரு மேத்தப் பணிந்து.

இனி, இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பன்னூற் களஞ்சிய மாகிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னுமிவ் "வெதிர்நூலை" வெளிப்படுத்தினவர் இயற்றிய ஆசிரியரவர்களோ! அச்சிடுவித்து முடித்த S.I.Ry. ஜனரல் டிராபிக் மானேஜர் ஆபிசு ஹெட் கிளர்க்கு ஸ்ரீமாந். குழந்தைவேலுப் பிள்ளையவர்களோ! என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் எமது அபிப்பிராயம் இஃதெனத் தெரிக்கின்றாம்.

ஆசிரியரவர்கள், சிவபெருமானால் ''நீரோ பெரிய சிறுத்தொண்டர்'' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளப் பெற்ற சிறுத்தொண்ட நாயனாரைப்போல யாவர்க்குந் தம்மைச் சிறியராகக் காட்டி ஒழுகும் ஒழுகலாறுடையராயினும், ஆக்கையானும், ஆயுளானும், அறிவானும், அனேகநூல் ஆராய்ச்சியானும், அனேக ''எதிர்நூல்கள்'' ஆக்கலானும், இன்னோரன்ன பிறவற்றானும் பெரியராய்க் கோலூன்று பருவக் கோலத்தர் ஆயினமையின், தாமியற்றிய நூலை அச்சிடுவித்தற் பொருட்டு அச்சியந்திர சாலைக்குப் போக்கு வரவு செய்யத் தமக்கியலாத நிலைமையை யுற்றுநோக்கித், தமக்கதிப்பிரிய நண்பராகிய ஸ்ரீமாந், குழந்தை வேலுப் பிள்ளையவர்களிடம் அவ்வேலையை ஒப்பித்து விட்டார்கள்.

அப்பிள்ளையவர்களும் சிவபத்தி, சிவனடியார் பத்தி, சிவாலய வழிபாடு, விபூதி உருத்திராக்க விசுவாசம், அறிஞர் மாட்டன்பு, பொதுநலப் பிரியம், உற்றவிடத்துதவல் முதலிய நலப்பாட்டிற் சிறந்தவர்களாகலான், இது தமக்கு வாய்ப்புடைத் தாயதோர் சிவபுண்ணிய கைங்கரியம் எனக் கருதி அதற்குடன்பட்டுத் தமது இல்லத்து வேலைகளையும் பராமுகப்படுத்தி ஒன்பது திங்கள் ஓயாது யந்திரசாலைக்கு போதல், வருதல் புறுப் (Proof) பார்த்தல் முதலிய பல வேலைகளையுஞ் செய்து அச்சிடுவித்துப் பூர்த்தி பண்ணினார்கள்.

நிகழ்ந்த வண்ணம் இவ்வண்ண மாகலான், இதனை வெளிப்படுத்தினார், இவ்விருவருள் இன்னாரென்று துணிந்து யாம் எவ்வண்ண மியம்புவேம். என்னை?

இவர்கள் வெளிப்படுத்தா தொழிந்தால் ஆசிரியரவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தலின்று. ஆசிரியரவர்கள் நூல் செய்யா விடின் இவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துதலும் இன்றாகலான்.

''வெவ்விச யப்படை வீட்டிடும் வாளிச்
செவ்விசை தேர்விசை நாடினர் செவ்வேள்
கைவிசை யோநெடுங் கால்விசை தானோ
எவ்விசை யோவிசை யென்றனர் வானோர்''.

(இ-ள்): சுப்பிரமணியக் கடவுள் சூரபன்மனோடு செய்த யுத்தத்திலே அவனது படையை வீட்டச் செலுத்திய பாணவேகத்தையும், வாயுதேவன் செலுத்திய தேர்வேகத்தையும் தேவர்கள் பார்த்து அக்கடவுள் கரவேகமோ! வாயுவின் கைவேகமோ! மிக்கதென்று சொல்லமுடியாமல் நின்றாற் போலவும்,

"தார்கெழுவு வேற்படை தடக்கையுடை யோனும்
சூரனுமி வாறமர் இயற்று தொழில்காணா
வீரமட மாதுளம் வியந்திவர் தமக்குள்
ஆரிடை நடத்துமென வையமொடு நின்றாள்."

(இ-ள்): வீரலக்குமி சுப்பிரமணியக்கடவுளும் சூரபன்மனும் போர்த்தொழில் புரியும் விசேட சமத்துவ வேக மதுகையைப் பார்த்து இவ்விருவருள் யாரிடத்து யாம் செல்லுவேம் என்று ஐயமுற்று நின்றாற் போலவும், யாமும் இவ்விருவர் தம்முள் இன்னார் வெளிப்படுத்தினாரென்று சொல்ல முடியாமையான் ஐயமுற்று,

"பரத்தினு மேதகு பண்ணவன் வார்விற்
கரத்தினை யும்விரை வாற்கரந் தூண்டும்
சரத்தினை யுந்தடந் தேரினை யுங்கால்
உரத்தினை யும்புகழ் வார்புடை யுள்ளோர்".

(இ-ள்): சுப்பிரமணியக்கடவுள் மருங்கு நின்ற தேவர் முதலாயினோர் அவர் கரவேகத்தையும், சரவேகத்தையும், வாயுதேவன் தூண்டும் தேர்வேகத்தையும், மனோவேகத்தினும் விரைவாக அத்தேரைத் தூண்டும் அவன் கரவேகத்தையும் நோக்கி இன்னதினும் இன்னது மிக்க வேகத்தது என அறியமாட்டாதவர் களாய் அவற்றை ஒருங்கே புகழ்ந்தாற் போல,

கலிவலிமிக்க இக்காலத்திலே இவர்களைப்போல மற்றவர் களும் சைவசமய அபிமானத்தாலும், சிவபத்தியாலும், நிலையிற் பிரியாமையாலும், உண்மை நிலைமையாலும் மேம்பட்டு இன்னோரன்ன பயன்படு நன்முயற்சிகளைச் செய்ய மாட்டார் களென்று இருவரையும் ஒருங்கே புகழ்கின்றாம்.

இத்தகைய சிவபுண்ணிய கைங்கரியத்தின் மேம்பட்ட உத்தம புருஷர்கள் இருவரும் "இருதலைப்புள்ளி னோருயிர் போல", அரோக திடகாத்திரர்களாய்ப் பூரணாயுளுடன் எக்குறையுமின்றி இன்பப் பெருவாழ்வெய்தி இன்னு மின்னும் நன்னர் "எதிர்நூல்" பல ஒருவரியற்றிடவும், ஒருவர் அவற்றை அச்சுவாகன மேற்றவும், அதனால் யாவரும் ஆன்மலாபமடையவும் பெருங்கருணை பாலிக்குமாறு அகண்டாகார நித்தயாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவசங்கரநாமத் தனிமுதல்வன் றிருவடிக்கமலம் எமதொரு முடிக்கமலமாகக் கொண்டு முப்போதும் முக்கரணங் களானும் மூவித வழிபாடுஞ் செய்கின்றாம்.

"சீர்பூத்த கருவிநூ லுணர்ச்சி தேங்கச்
சிவம்பூத்த நிகமாக மங்க ளோங்கப்
பார்பூத்த புறச்சமய விருள்க ணீங்கப்
பரம்பூத்த சைவநிலை பாரோர் தாங்கப்
பேர்பூத்த சடைமவுலிப் பிரானார் செய்ய
பிறங்கொளிசேர் நலங்குலவு கமலம் போலும்
வார்பூத்த கழலடியை மனத்து நிறீஇ
மறவாம லனுதினமு மதித்து வாழ்வாம்".

சமயகுரவர் சந்தானகுரவர் திருவடிகளே சரணம்.

வாழ்த்து

மழை வழங்குக மன்னவன் ஓங்குக
பிழையில் பல்வளம் எங்கும் பெருக
தழைக அஞ்செழுத் தோசைதரை யெலாம்
பழைய வைதிக சைவம் பரக்கவே.

- உமாபதிசிவம் அருளிய கோயிற்புராணம்

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலக மெல்லாம்.

- கந்தபுராணம்

எடுத்தாண்ட நூல்கள்

1. திருஞானசம்பந்தர் திருக்கடைக்காப்பு
2. திருவாசகம்
3. திருக்குறள்
4. பெரியபுராணம்
5. ஔவையார் பாடல்கள்
6. திருமந்திரம்
7. பதினொராந் திருமுறை
8. குமரகுருபரர்
9. காந்தபுராணம்
10. மகாபாரதம்
11. சேக்கிழார் புராணம்
12. திருவள்ளுவமாலை
13. சிவஞானசித்தியார்
14. சுந்தரர் திருப்பாட்டு
15. சீவகசிந்தாமணி
16. மணிமேகலை
17. புறநானூறு
18. சிறுபாணாற்றுப்படை
19. பெரும்பாணாற்றுப்படை
20. மதுரைக்காஞ்சி
21. பட்டினப்பாலை
22. சிலப்பதிகாரம்
23. சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகம்
24. வேதபாதஸ்தவம்
25. கந்தர்கலிவெண்பா
26. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்
27. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் குறம்
28. மதுரைக்கலம்பகம்
29. திருவாரூர் நான்மணிமாலை
30. முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்
31. சிதம்பர மும்மணிக்கோவை
32. சிதம்பர செய்யுட்கோவை
33. சிவகாமியம்மை இரட்டைமணிமாலை
34. பண்டார மும்மணிக்கோவை
35. காசிக்கலம்பகம்
36. நால்வர் நான்மணிமாலை
37. தொல்காப்பியம்
38. திருவிசைப்பா
39. சிவதருமோத்தரம்
40. வாயுசங்கிதை
41. திருவிளையாடற்புராணம்
42. சத்தியார்த்தப்பிரகாசம்
43. சிவஞான சித்தியார்
44. திருக்களிற்றுப்படியார்
45. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
46. இலக்கணச் சூத்திரம்
47. திருக்கோவையாருண்மை

சைவ சமயத்தவர்க்கு அன்பு வேண்டுகோள்

–சிவஸ்ரீ ஆ. ஈசுவரமூர்த்திப்பிள்ளை

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவமே ராஜாங்க சமயம் : பரமசிவனாரே அச்சமய முழுமுதற்கடவுள். சமஸ்கிருத வேத சிவாகமங்கள் அவரருளிய முதல் நூல்கள். அவையே பாரததேச முழுவதற்கும் சைவசமய சர்வ பிரமாண சாத்திரங்கள். அவற்றோடு தமிழ்ச் சைவருக்குப் பன்னிரண்டு திருமுறைகளும், பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும், ஸ்ரீசிவஞான மஹாபாஷ்யமும் சர்வ பிரமாணங்கள். இருமொழிகளிலுள்ள அந்நூல்கள்தான் சைவசமய சாத்திர வரம்பு. அவற்றோடு ஒத்துச் செல்லும் சைவ ஞான நூல்கள் பிறவுமுள, அவையும் பிரமாணங்களே.

அச்சர்வ பிரமாணங்களோடு ஒத்துச்செல்லாத நூல்களோ, நூற்பகுதிகளோ பிரமாணங்களாகா. அவை தமிழாயினும் ஒதுக்கத் தகுந்தனவே. அச்சர்வ பிரமாண சாத்திரங்கள் இட்டுள்ள கட்டளைகள் பல. சைவ சமூகம் அவற்றுக்கடங்கவே வேண்டும். அதுவே அச்சமூகத்துக் கௌரவம். அம்முறையில் அச் சமூகத்தினர் ஒவ்வொருவரும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொள்க. சிவசின்னந் தரித்துக் கொள்க. ஆன்மார்த்த சிவபூசை யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொள்க. சைவ விரதங்களைச் சிரத்தை யோடனுட்டித்து வருக.

சைவாலயங்களைச் சிவாகம விதிப்படி நிருவகிக்க. அச்சேவையையும் ஆர்வத்தோடு புரிக. குருபூசைகளையும் அவ்விதிப்படி செய்க. சைவ ஆசிரியன்மாரையும் ஏனைச் சிவனடியார்களையும் பொதுநீக்கி வழிபடுக. சரியையாதி சாதனங்களை வழுவாமற் கடைப்பிடிக்க.

குடும்பங்களில் நடைபெறும் கலியாணம், சீமந்தம், சிரார்த்தம் முதலிய அனைத்தையும் சைவ முறைப்படி அதற்கதற்குரிய மந்திரங்கிரியை யாதிகள் சகிதம் செய்து மகிழ்க. அம்மந்திர மாதியவற்றைச் சிவாகமங்களிலிருந்து கிரமமாகத் திரட்டி வைத்துக் கொள்க. அவற்றுக்கிணக்கமான குலாசார சம்பிரதாயங்களையும் வேண்டுமாயிற் சேர்த்துக் கொள்க. சைவப்பெரு நூல்கள் மலிந்து கிடக்கிற தமிழ் சமஸ்கிருதங்களை நன்கு பயிலுக. அந்நூல்களை எல்லாந் திறம்பட கற்றாய்க. தமிழை ஒட்ட வையாமல் சைவத்தை எடுத்து பிற மாகாணங்களிலும் சென்று பரப்புக. பிற சமயங்களைக் குறை கூறற்க. சைவசமயத்தைப் பிறர் தூஷிக்கவும் இடங் கொடாதிருக்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

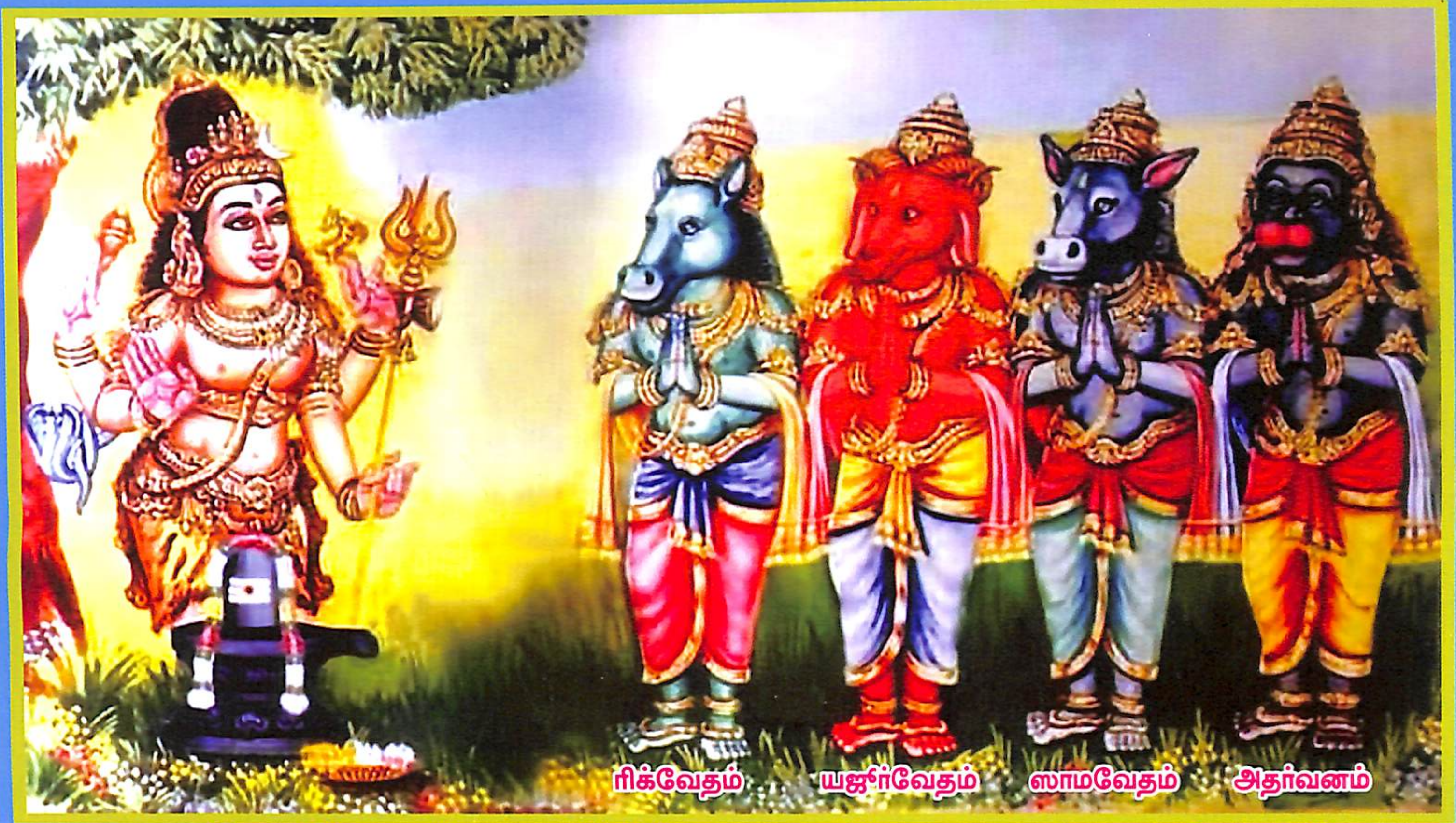

நான்கு வேதங்களும் வேதமுதல்வனை வணங்குதல்